

1949 2000

Fluviul dianmantelor

de EDGAR WALLACE

12
دینا

EDGAR WALLACE

FLUVIUL DIAMANTELOR

R O M A N

TRADUCERE DE
PAUL R. ADAMIU

EDITURA „A DE VERUL“ S. A

FLUVIUL DIAMANTELOR

Drumul spre sălașele tribului Alebi este aproape de nerecunoscut. El șerpuește prin păduri și ținuturi mlăștinoase, prin junglă și peste dealuri cu vegetație bogată.

Niciun afluent al fluviului celui mare nu curge prin țara Alebilor, și se zice că acolo trăesc niște triburi sălbatice, necunoscute, cu obiceiuri ciudate și care îndeplinesc misterioase rituri vrăjitoarești.

În țara acestor sălbateci se găsește însă Fluviul Diamantelor.

Odată porni înspre adâncurile acestei țări neprimitoare, o expediție sub comanda unui alb. Avea cu el hamali și echipament bun, iar într-o dimineață de Octombrie, vaporul cu care călătorea acostă în estuarul marelui fluviu. Erau cu totul patru albi; șeful: un bărbat zvelt de vârstă mijlocie, a cărui întreagă făptură inspira simpatie.

Unul dintre albi nu tănuia deloc că n'a-vea de gând să însoțească expediția. Avea o înfățișare de om greoi și îndesat, deși de fapt era înalt, iar fața lui bătărănoasă cu trăsăturile-i brutale îl arăta și mai respingător. Pe când se făceau ultimele pregătiri, el fuma țigări lungi de foi și înjura căldura înăbușitoare.

Cu câteva zile înainte de plecarea expediției, luă pe șef la o parte:

— Sutton, chestia asta mă costă o groază de parale, spuse el, și n'aș vrea să le pierd prin vreo greșală de a d-tale. Știi doar că întotdeauna vorbesc așa cum gândesc. Prin urmare nu te supăra. Dacă reușești să găsești Fluviul Diamantelor, îmi aduci bineînțeles și probe. Dar lucrul cel mai important este să-i stabilești cu cea mai mare precizie poziția. Nu-ți pot spune exact unde ai să găsești mina de diamante, ai însă la d-ta schița în creion pe care ne-a dat-o portughezul.

Sutton îl întrerupse printr'un ușor răs-nervos:

— Nu curge pe teritoriu portughez, bineînțeles...

— Pentru Dumnezeu, ce tot dai cu teritoriul portughez. Slăbește-mă odată cu prostiile astea. De cel puțin douăzeci de ori ți-am spus că nu e vorba de pământ portughez. Fluviul curge pe teritoriul englez.

— Știți doar că ministerul Coloniilor....

— Da, da, știu povestea pe dinafară, se răsti celălalt. E interzisă căutarea diamantelor, e un ținut afurisit și așa mai departe. Dar ia te uită aici. Scoase din buzunar o cutie rotundă turtită și o deschise. Intrebuințează busola asta de îndată ce ajungi la primul lanț de dealuri... alte busole mai ai la dumneata?

— Da, mi-am pregătit două, răspunse Sutton mirat.

— Ia dă-le 'ncoa!

— Păi...

— Dă-le 'ncoace când îți spun, dragul meu, porunci scurt financiarul.

Șeful expediției ridică din umeri, se duse și după câteva minute se 'ntoarse cu două instrumente. În schimb primi pe celălalt.

Se înfățișa frumos dar n'avea ace. Intregul cadran se 'nvârtea în jurul unei axe centrale.

Sutton holbă ochii mirat.

— Ciudat lucru, spuse el uimit, sunteți sigur că busola merge bine? Nordul ar trebui doar să fie exact încolo, în direcția pavilionului vaporului.

— Ei, năzbâtii, busola asta a fost verificată și răsverificată. Crezi poate că am să te las să pleci cu un instrument prost, după ce-am cheltuit atâta avere?

În dimineața în care expediția porni și

hamalii-purtători își încărcară poverile pe umeri, răsări un om cu obrazul bronzat de soare. Marea lui cască colonială, albă și-o dăduse cam pe ceafă, iar în mână ținea o apărătoare de muște.

— Guvernator Sanders, se prezentă el scurt. Tocmai mă întorc din interior. Imi pare rău că nu v'am întâlnit mai înainte. Aveți așadar de gând s'o porniți în junglă?

— Da.

— Și căutați diamante, pe cât am auzit? Sutton adeveri din cap.

— O să 'ntâmpinați, probabil, în marșul d-voastră o rezistență îndrăcită din partea indigenilor. Alebii au să vă atace, iar Otakii au să vă masacreze. Sanders tăcu o clipă gânditor, mișcând în vremea asta încoă și 'ncolo apărătoarea de muște. Băgați de seamă să aveți cât mai puține neînțelegeri cu ei. N'aș dori de loc să am războiu pe teritoriul meu — și mai ales păstrați distanța de granița portugheză.

Sutton zâmbi:

— Facem, tocmai de aceea, un arc larg. Ministerul Coloniilor a văzut însemnat pe hartă drumul pe care vrem să-l urmăm și a fost de acord cu el.

Guvernatorul îl privi cu adâncă seriozitate:

— Ei, atunci bun noroc!

În ziua următoare expediția porni în marș la răsăritul soarelui și dispăru în pădure de cealaltă parte a fluviului Isisi.

După o săptămână financiarul care echipează expediția plecă înapoi spre Anglia...

Trecură luni și nimeni nu se 'ntoarse. Și nici prin curieri și nici prin tobele Lokailor nu veni vreo veste de la exploratori. Se scurse un an și urmă un altul și tot nu dăduseră vreun semn de viață.

Cei din Anglia începură să se neliniștească. Pe capul guvernatorului Sanders începură să curgă telegrame, scrisori și întrebări oficiale. Fu chiar obligat de superiorii săi, să pornească cercetări pentru găsirea oamenilor care plecaseră să găsească Fluviul Diamantelor. Dar el clătina din cap.

Cu toate acestea trimise în taină, în regiunea păduroasă, doi spioni, oameni șireți și experimentați, care știau să se descurce în ținutul acela.

Lipsiră vreo trei luni și când se 'ntoarseră, unul dintre ei ducea pe celălalt de mână.

— L-au prins Alebii sălbateci, explică liniștit conducătorul, și i-au scos ochii. În noaptea când voiau să-l ardă, am izbutit să ucid pe străjer și să fug cu tovarășul în desișul pădurii.

Sanders stătea în fața casei sale, în lumina verzue-albicioasă a lunii și-și plimba privirile dela vorbitor la orb, care aștepta răbdător, fără să se văicărească.

— Ce vești aduceți despre oamenii albi? întrebă el în cele din urmă.

Conducătorul, care se sprijinea într'o suliță lungă, se întoarse către tovarășul său.

— Spune ce ai văzut, Messambi, îl îndemnă el în limba indigenilor.

— Oase, spuse răgușit orbul. Oase am văzut. I-au răstignit pe oamenii albi pe un maidan mare din fața colibei șefului, și niciunul n'a scăpat cu viață. Așa spun oamenii din tribul Alebilor.

— Așa socoteam și eu, răspunse Sanders serios. Și apoi trimese un raport în Anglia.

Trecură luni. Veni anotimpul ploios, și apoi totul înmuguri și înverzi, ca întotdeauna după vremea furtunilor și a lapoviței. Sanders era activ. Avea mult de lucru în micuța colonie din apusul Africei centrale, în care boala somnului și războaiele de răzbunare între diferitele triburi cer fără încetare jertfe de vieți omenești.

Fusese chemat în ținutul pădurilor, ca să ție un „palaver” *) împotriva doctorilor-vraci. Străbătu în marș peste o sută de kilometri, pe drumul plin de hârtoape ce ducea în

*) Sfat ; ședință ; scaun de judecată.

țara Alebi-lor și țină în orășelul M'Saga scaun de judecată. Luase pentru paza lui douăzeci de haussa. Fără apărarea lor n'ar fi putut îndrăzni să pătrundă atât de adânc în aceste ținuturi. Acum ședea în casa acoperită cu frunze de palmier, pregătită pentru palaver, și asculta la povești de necrezut despre descânțece vrăjitoarești și boli ucigătoare, pricinuite de ele. Află de datini și rituri feroase ce îndeplineau vracii între apusul și răsăritul soarelui, și apoi rosti sentința.

Vraciul-doctor era un moșneag, dar Sanders n'avea niciun respect de părul cărunt.

— M'am încredințat că ești un om rău, spuse el și....

— Stăpâne!

Cel ce-l întrerupsese pe Sanders era pârâșul, un om pe jumătate mort de groază și de boală. Intră în cercul ce-l făceau soldații și locuitorii din M'Saga, care priveau cu curiozitate scena.

— Stăpâne, tare rău om.

— Taci acum din gură! porunci guvernatorul.

— Face farmece drăcești cu sângele oamenilor albi! sbieră pârâșul, când la un semn al lui Sanders se văzu înhățat de doi soldați. A pus un om alb în lanțuri și-l ține închis în pădure.

— Ce spui? întrebă Sanders aspru.

El îi cunoștea pe indigeni mai bine ca oricare altul și numai decît simțea dacă-l mințeau. Dar știa deasemenea — și asta era mult mai greu de cunoscut — și când spuneau adevărul. Făcu semn victimei vrăciului-doctor să vie mai aproape.

— Ce vorbe au fost astea cu oamenii albi?

Bătrânul vrăciu bolborosi ceva repede și în șoaptă și-l privi plin de ură; omul, care abia cu o clipă înainte avea atîta poftă să vorbească, șovăi.

— Ei?

— Păi, zice că „.

— Spune mai departe ce voiai să spui. Omul tremura ca varga:

— E'n pădure un om alb — a venit dela Fluviul Stelelor — moșul l-a găsit și l-a dus într'o colibă și acum îi întrebuințează sângele la farmecele lui...

Indigenul conduse pe Sanders pe o potecă de pădure. Șase soldați însoțeau pe guvernator, și luaseră cu ei și pe vrăci, căruia îi legaseră mâinile.

La vreo trei kilometri de sat se găsea o colibă singuratecă. Ierburile, mai ales iarba elefanților, creșteau aci atît de înalte, încât deabia o vedeai printre ele. Acope-rișul era spart și se lăsase în multe locuri, iar interiorul era dărăpănat...

Sanders intră și găsi zăcând pe jos, fecerat în lanțuri prinse de un butuc greu de lemn, un alb care râdea încetișor ca pentru sine și vorbea aiurea, în crâmpoie de cuvinte de om cult.

Soldații îl scoaseră afară și-l lungiră jos cu băgare de seamă.

Hainele-i erau numai zdrențe; părul și barba îi crescuseră peste măsură, iar pe brațele lui se deslușeau multe cicatrice, pe locurile unde doctorul îi făcuse creștături cu cuțitul ca să-i ia sânge.

— Pare să fie nebun, spuse Sanders și clătină din cap.

— Fluviul Stelelor, chicotia bolnavul. Nostim nume, nu-i așa? Kimberley? Ei, dar e încă și mai... nici eu n'am crezut până ce n'am văzut cu ochii mei... toată albia fluviului e plină de diamante... N'ai să-l găsești în vecii vecilor, Lambaire, nici măcar cu harta și cu afurisita ta de busolă... am ascuns acolo o sumedenie de scule și de provizii — pentru mai bine de un an...

Scoase din buzunar un petec de hârtie. Sanders se aplecă să ia foaia, dar omul îl îmbrânci cu mâna-i slabă.

— Nu, nu, nu! găfâi cu groază. Ei numai sângele mi-l iau — dar las' că sunt eu destul de voinic ca să nu mă ia dracu... și'ntr'o bună zi tot scap eu de-aici...

După zece minute căzu într'un somn adânc.

Sanders găsi hârtia murdară și o băgă în buzunar.

Oamenii lui ridicară în lumină, lângă colibă, două corturi. Albul se găsea într'o stare atât de jalnică, încât Sanders nu îndrăznea să dea ordin să fie transportat. Dar noaptea, pe când toată tabăra dormea, iar cei doi indigeni puși să-l îngrijească sfărâiau zdravăn, nebunul se trezi. Se ridică încetișor și se depărtă târâș.

Sanders găsi a doua zi cortul gol, iar la o sută de metri depărtare de lagăr, soldații descoperiră, pe malul pârâului de munte, sdrențele ce înveliseră pe omul alb.

Vraciul-doctor din M'Saga fu adus la un palaver în zori de zi. Veni în lanțuri de fier; știa ce pedeapsă-l aștepta, căci soldații haussa dezgropaseră în pădure aproape de colibă oasele oamenilor albi.

— Stăpâne, spuse el și întâmpină cu sânge rece privirea mânioasă a guvernatorului, în ochii tăi văd moartea.

— Ai văzut bine! răspunse Sanders, și dădu ordin să fie spânzurat.

1.

Amber ședea în celula lui din închisoarea din Wellboro. Fluera într'o doară o melodie și bătea din picioare tactul, în timp ce privirile i se plimbau cercetător prin încăpere.

Lingura și strachina stăteau în mod reglementar pe poliță, patul era făcut bine.

Amber dădu satisfăcut din cap și flueră liniștit mai departe.

Pe o policioară deasupra patului, stăteau biblia, o carte de rugăciuni și o hârțoagă de broșură murdară dela bibliotecă.

Amber făcu o strâmbătură plină de dispreț când le văzu. Broșura plicticoasă o scrisese o misionară care trăise douăzeci de ani în Borneo de Nord. Dar nu știa de pildă să spue mai mult despre climă decât că era caldă.

Avea ghinion cu cărțile lui dela bibliotecă. Acum cinci ani, când intrase pentru prima dată la închisoare, își băgase în cap să studieze Economia națională și drama

greacă. Adresase administrației închisorii o cerere lungă în care ruga să i se dea cărți potrivite pentru așa ceva, dar căpătase numai o gramatică elementară și o altă carte fără însemnătate, care nu-i erau de niciun folos. În timpul altui stagiu la închisoare, voise să se ocupe cu Chimia, dar avu tot atât de puțin noroc.

Deținutul să tot fi fost de vreo treizeci de ani, de statură potrivită, și cât se poate de drăguț. Părul lui blond bătea puțin în roșcat, iar privirea ochilor lui cenușii era limpede și luminoasă.

Deodată se răsuci în ușa cheia. Când broasca țăcăni a doua oară și ușa se deschise, Amber se ridică.

— Numărul șaptezeci și cinci, spuse gardianul.

— Dece nu-mi dai pace în ceasul de odihnă, Augustus?

Omul nu se chema Augustus și nu răspunse. Mai înainte l-ar fi denunțat numai-decât pentru obrăznicie, nerușinare, ultraj și câte și mai câte, dar Amber ajunsese în cursul anilor destul de deochiat pentru ciudățeniile lui. În afară de aceasta, i se mai treceau câte unele cu vederea, pentrucă salvase odată pe gardianul-ajutor Beit de atacul unor bandiți londonezi. Cursese, nu-i vorbă, ceva apă pe gârlă de-atunci și lucrul

se 'ntâmplase în alt penitenciar. Dar lumea închisorilor e mică, și ce se petrece într'un loc, se află peste tot.

Amber străbătu cu gardianul său coridorul cel lung, coborî scara de oțel ce dădea în sala cea mare și coti apoi într'un coridor strâmt, boltit, ce ducea la biroul directorului.

Trebui să aștepte câteva minute în fața ușii, apoi fu chemat înăuntru.

Maiorul Bliss ședea la biroul lui. Avea o față bronzată de soare și purta o mustăcioară neagră. La tâmplă, părul începuse a-i încărungi. Făcu semn din cap gardianului să iasă.

— Număr șaptezeci și cinci, în baza unei decizii speciale a ministerului de Interne, vei părăsi mâine închisoarea.

— Bine, d-le maior.

Directorul tăcu o clipă gânditor, bătând ușor toba cu degetele pe tăblia biroului.

— De ce ai de gând să te apuci, când ai să fii liber?

Amber zâmbi.

— Am să-mi reiau cariera de „om certat cu legea”, răspunse el satisfăcut.

Maiorul Bliss clătină din cap încruntându-se :

— Nu te pot înțelege. N'ai pe nimeni, niciun prieten?

Amber zâmbi și mai prietenos:

— Nu, n'am pe nimeni pe care să-l pot face răspunzător de proasta mea purtare, afară de mine însumi.

Directorul luă un dosar și răsfoi prin el:

— De zece ori ai fost condamnat și ai fost închis de zece ori — un om cu talentele d-tale, cu aptitudinile d-tale! Ai fi putut ajunge orice ai fi dorit.

— Nu-mi vine să cred, îl întrerupse deținutul. La fel îmi tot spun și judecătorii, dar în privința asta se înșală. Nu-i deloc adevărat. Dacă un om e un bandit genial, nu rezultă numaidecât că ar putea deveni un arhitect celebru, și dacă știe să falsifice un cek, încă nu înseamnă că e în stare să întemeieze o mare societate pe acțiuni. Dar un om cu o inteligență mijlocie, are întotdeauna perspectiva să realizeze ceva ca bandit, deoarece în acest domeniu concurența e mai mică. Cei mai mulți bandiți sunt niște proști și jumătate, așa că nu e greu să te distingi în cariera asta. Și-apoi, vedeți d-voastră, n'am nici prieteni nici rude; nimănui pe lumea asta nu-i pasă de mine. Dar cu toate astea mă simt cât se poate de fericit. Și dacă credeai adineaori că am stat numai de zece ori la închisoare, vă înșelați. Măine voi fi liberat pentru a paisprezecea oară.

— Cu d-ta văd că nu-i nimic de făcut,

spuse directorul și apăsă pe butonul soneriei.

— Da, sunt un filosof în căutare de aventuri, răspunse satisfăcut numărul șaptezeci și cinci, când gardianul veni să-l ia și-l conduse din nou în celula lui...

Cu puțin timp înaintea sunetului de clopot ce vestea că deținuții trebuiau să se culce, un gardian îi aduse un pachet cu haine.

— Uită-te prin lucruri, număr șaptezeci și cinci, dacă nu lipsește ceva, spuse prietenos slujbașul și întinse deținutului o listă lungă.

— Lasă, ce să mai umblăm cu formalități de astea. Mă încred cu ochii închiși în cinstea d-tale.

— Hai, uită-te prin lucruri.

Amber desfăcu legătura, luă hainele una câte una, le scutură, și le întinse pe pat.

— Ce să spun, păstrați bine hainele, mult mai bine decât la Walton. Nicio cută la haină, pantalonii puși frumos pe dungă — ei, drace! unde mi-o fi monoculul?

Il găsi într'un buzunar al vestei, învelit cu grije în hârtie de mătase.

Amber mai făcu omului câteva complimente privitoare la administrația închisorii.

— Măine dis-de-dimineață, am să-ți trimet un bărbier să te radă, spuse gardianul.

În prag se opri iarăși. — Număr șaptezeci și cinci, spuse el după o scurtă pauză, mai bagă și d-ta de seamă să nu tot ajungi mereu la închisoare!

— Dar, dece?

Amber se uită la el încruntându-se.

— Auzi vorbă! Viață-i asta? Și apoi un gentleman ca d-ta! Cred că nu ți-ar veni deloc greu să te păzești de temniță.

Amber schiță un surâs.

— Ești nerecunoscător, dragul meu. Oamenii ca mine dau închisorii un anumit relief și, la urma urmelor, chiar o nuanță distinsă. Și apoi, sunt întotdeauna pilda cea bună pentru deținuții care se poartă rău. Oricând, poți spune: „Ia te uită la numărul șaptezeci și cinci!” Trebuie să recunoști și d-ta că întotdeauna m'am purtat ireproșabil, așa că ați putut trece celorlalți pela nas drept model numărul șaptezeci și cinci.

— Pentru d-ta ar fi o jucărie să câștigi oricâte parale ai vrea, dacă ți-ai întrebuința destoinicia la lucruri cinstite!

Numărul șaptezeci și cinci făcu plictisit un gest cu mâna:

— Acum vorbești ca dintr'o foaie de Duminică a misionarilor, și tare nu pot suferi așa ceva!

Clubul Pinnock din Curefax Street No. 46, fusese întemeiat în primii ani de după 1800 de un anumit Charles Pinnock, și pe vremuri acest club era un celebru punct de întâlnire.

Dar încetul cu încetul, clubul, odinioară aristocratic, decăzu din ce în ce prin primirea de membri dubioși, până ce ajunsese să trezească și bănuiala poliției. Polițiștii făcuseră de mai multe ori și razzii în local, dar n'aură niciun succes.

Tinerii avuți din Londra frecventau în mod obișnuit clubul și se făleau apoi, prietenilor în care aveau încredere, că au jucat pe sume mari. Dar aventurierii, care știau bine de tot cum mergeau lucrurile în club, aveau toate motivele să nu flecărească mult despre aceasta. Iar oamenii care pierduseră, știau tot atât de bine că lumii nu-i e milă de proștii care se lasă trași pe sfoară. Iată de ce poliția nu punea niciodată mâna pe o dovadă concretă.

Intr'o seară de Octombrie, clubul era, ca de obicei, înțesat de lume. Puțin timp înainte de miezul nopții, un taxi aduse încă trei oaspeți.

Întâmplător sau dinadins, în fața intrării nu atârna niciun glob electric mai mare, iar cel mai apropiat felinar de stradă era la o oarecare depărtare. Vizitatorii trebuiau așa dar să coboare din vehicule relativ în întuneric, așa că unui observator i-ar fi fost foarte anevoe să recunoască persoanele.

De data aceasta șoferul pesemne că nu cunoștea clubul, căci trecuse dincolo de intrarea principală. Abia la strigătele pasagerilor, opri, chiar în dreptul felinarului.

Unul dintre aceștia era mare de stat și avea o înfățișare militărească. Purta mustață stufoasă, iar umerii lui lați dovedeau o mare putere corporală. Când ajunse în lumina puternică a felinarului, se mai pierdu ceva din impozanța lui militară, căci fața-i era buhăită și sub ochi îi atârnavă pungaș. După el venea un domn mai scurt, care părea mult mai tânăr; părul, sprâncenele și mustața îi erau de o culoare atât de deschisă, încât cu greu s'ar fi putut deosebi în ele și unele fire albe. Avea un nas coroiat ca de șoim și o bărbie eșită în afară, așa că aducea a clește de spart nuci. Dela tâmplă până la bărbie, fața îi era străbătută de o lungă cicatrice roșie.

Cel dintâi era Alfons Lambaire, un om cu o mutră întunecată. Dacă se chema sau nu într'adevăr Lambaire, rămâne încă de stabilit. În orice caz, era Englez. În dosa-

rul Scotland Yard-ului puteai să-i cauți mult și bine numele, căci nu fusese încă niciodată pedepsit. Dar se găsea pe lista persoanelor suspecte și polițiștilor le era bine cunoscut.

Insoțitorul lui era numit de toți, pe scurt: Whitey.

Veniseră cu un tânăr drăguț, de vreo douăzeci de ani, cu obrații numai lapte și sânge și cam moale de fire. Când se dădu jos din mașină, acesta se bălăbăni ușor încoace și'ncolo; Lambaire îl sprijini.

— Incetișor, incetișor, amice, spuse Lambaire cu vocea lui adâncă și plină, și râse ușor. Whitey, plătește șoferul. Sutton băete, bagă de seamă — acum vin trepte.

Tânărul se poticni iar.

— Ei, într'un minut-două îl facem noi să-și vie iar în fire, nu-i așa, maiorule?

Whitey avea un glas ascutit și vorbea foarte repede.

— Apucă-l de brațul celălalt, răspunse Lambaire. Cu câteva coniacuri l-am pus cu siguranță din nou pe picioare.

Și dispărură prin ușa învârtitoare a clubului.

Strada rămase câteva clipe pustie, apoi de după colț, dinspre St. James's Square, se ivi o mașină. Nici șoferul acesta nu cunoștea prea bine locurile, căci înainta în-

cet și se uita la numerele caselor. În dreptul numărului 46 opri și deschise portiera.

— Aici e, spuse el respectuos.

Din mașină se dădu jos o femeie tânără și frumoasă. Pesemne că venea dela teatru, căci purta toaletă de seară și o capă.

Ea stătu o clipă în cumpănă, apoi urcă treptele spre club și se opri iar.

După câteva secunde se întoarse nehotărâtă la mașină.

— Să întreb eu, miss?

— Da, fii te rog așa de bun, John.

Ea se uită cum omul bătut în geamul ușii. Aceasta se deschise și în prag se ivi un chelner, care aruncă șoferului o privire neprietenoasă:

— Mr. Sutton?

— Nu, nu e membru în clubul acesta.

— Explică-i, te rog, că astăseară e musafir aici, spuse ea.

Chelnerul, care se uita acum pe deasupra capului șoferului, o observă și-și încruntă fruntea:

— Nu e aici, doamnă.

Ea înaintă un pas.

— E aici — știu bine că e aici, răspunse ea. Cu toate că era tare agitată, vocea îi suna, totuși, calmă. Trebuie să-i spunei că vreau să vorbesc cu el numaidecât.

— Dar bine, doamnă, nu e aici, răspunse îndărătnic omul.

În clipa aceasta se ivi un trecător. Venise agale pe stradă și se oprise în umbra automobilului.

— E aici, strigă ea, de astă dată înfuriată și bătu din picior. E aici în mizerabilul, în păcătosul ăsta de club și vor să-l jefuiască! O, e ceva așa de josnic, așa de josnic!

Chelnerul îi trânti ușa'n nas.

— Scuzați, vă rog. Un tânăr cu fața rasă, într'un elegant costum de tweed, se apropie de ea. Nu v'aș putea fi de vreun folos, d-ră?

Atitudinea lui era atât de respectuoasă și tânărul vorbea atât de prietenos și de deschis, încât, fără să-și dea seama cum, ea căpătase numai decît încredere 'n el.

— Fratele meu — e aici. Și arată spre ușa clubului. E într'o societate rea — și încercam să...

Mai departe nu mai putu vorbi, căci ochii i se umplură de lacrimi.

Amber făcu politicos semn din cap că a priceput. Fără să mai piardă vremea, măcar cu un cuvânt, o conduse înapoi la automobil, iar ea i se supuse fără nicio rezistență și se urcă înăuntru.

— Care e adresa dv.? Am să vă aduc fratele acasă.

Cu mâna tremurândă, ea deschise mica-i poșetă aurită și scoase o carte de vizită.

El o citi și se înclină ușor.

— Du pe d-ra acasă, spuse el șofeurului și urmări luminițile din dosul mașinei, până ce pieriră. În acest timp, însă, chibzui adânc la cele ce avea de făcut.

Această mică aventură era tocmai pe gustul lui. Se simțea azi omul cel mai fericit din Londra, căci fusese liberat din închisoare. În drum spre modesta cameră ce o închiriasse în Bloomsbury, trecuse întâmplător pe Curren Street.

Când mașina nu se mai zări, Amber urcă fără grabă treptele spre club.

Impinse ușa, intră în micul antreu și trecu nepăsător pe lângă portarul uriaș și voinic, care ședea în loja lui la capătul de jos al scării.

Omul îl privi întrebător:

— Sunteți membru, domnule?

Amber îl măsoară din cap până 'n picioare, ca și cum s'ar fi simțit jignit.

— Vă rog să mă scuzați, spuse speriat portarul. Avem atâția membri că e tare greu să cunoști bine pe fiecare.

— Cam așa pare! răspunse rece Amber și porni liniștit să urce scara.

Când ajunse la jumătatea primei scări se întoarse iar spre portar.

— Captain Lawn, e în club?

— Nu.

— Sau Mr. Augustus Breet?

— Nu, nici unul nu este aici.

Amber dădu din cap și se duse mai departe. Nu cunoștea pe nici unul dintre oamenii de care întrebase și știa că nu se găseau în club. Dar ca de obicei lucrase cu prezență de spirit și cu prevedere. În antru era o vitrină pentru scrisori, iar Amber citise în treacăt cele două nume și văzuse că poșta pentru cei doi nu fusese ridicată. Prin acest truc adormise vigilența portarului.

La etajul întâiu se găseau sala de mâncare, sala de scris și sala de lectură.

Amber mai urcă o scară și intră în fumoir în care ședeau o mulțime de domni distinși. Când aceștia îl priviră întrebător, el se mulțumi să-i salute surâzând, apoi închise la loc ușa și urcă o scară și mai dreaptă. În fața splendidei uși care ducea în sala principală a etajului de sus stătea de gardă un ușier într'o uniformă sclipitoare. Omul, vânjos și spătos și cu o față de boxeur, se ridică numai decât.

— Ce doriți, domnule? întrebă el dușmănos.

— Mersi, mersi, răspunse Amber și se îndreptă spre ușă.

— Un moment, vă rog. D-voastră nu sunteți membru.

Amber îl privi tăios:

— Dragul meu, ai o memorie foarte slabă pentru figuri.

— De figura d-voastră, în orice caz, nu-mi aduc aminte, răspunse cu nerușinare portarul.

Amber se temea că aventura avea să se sfârșească mai 'nainte de a fi 'nceput de-a-binelea. Băgă mâinile în buzunar și zâmbi liniștit:

— Poți să te dai și peste cap și eu tot intru.

— Și eu vă spun că n'o să intrați!

Amber întinse mâna spre butonul ușii. În aceeaș clipă portarul îl apucă de umăr. Dar numai pentru o frântură de secundă. Căci Amber se răsuci cu iuțeala fulgerului, și ridică brațul să lovească. Portarul îi dădu drumul și voi să pareze, dar era prea târziu. Un pumn de fier îl izbi cu toată puterea în falca de jos și-l doborî la pământ. Și căzu atât de prost încât veni de-a-berbeleacul pe scări.

Amber intră acum înăuntru. Jucătorii să-riseră cu toții de la locurile lor și holbau ochii spre ușă, căci scena îi alarmase. Nu avuseseră timp nici măcar să ascundă uneltele care arătau că acolo se jucase; cărțile

de joc zăceau împrăștiate pe jos și pe mese ca și banii și bastoanele crupierilor. În sală domnea cea mai mare neorânduială.

Amber închise încet ușa, mai înaintă 2-3 pași și se uită de jur împrejur pe pereți căutând unde să-și atârne pălăria.

Mai 'nainte ca vreunul dintre cei de față să-l fi putut întreba ceva, ușierul se 'ntoarse. Își scosese haina și privirile lui furioase arătau lămurit că voia să spele înfrângerea de adineauri.

— Unde-i blestematul? răcni el. Să-l învăț eu minte!

Injura pe intrus în modul cel mai grosolan.

— Gentlemen, spuse Amber, care se prop-tise cu spatele la zid, dacă doriți, ese un scandal și vă pomeniți cu poliția în casă. Dacă nu doriți așa ceva, dați-mi pace să rămân unde sunt.

— Inșfacă-l și azvârle-l afară!

Lambairé era aci mai marele, care comanda. Era scos din sărite, îndârjit, și arăta cu degetul spre străin.

— Apucă-l de guler, George, și asvârle-l afară!

Amber ținea încă mâinile în buzunare.

— Impușc fără cruțare pe oricine se apropie! declară el cu sânge rece.

Dintr'odată se făcu liniște și toți se dă-

dură cu un pas îndărăt. Portarul cu pumnii cei zdraveni nu ştia ce să facă.

— Am venit aici, ca să mă amuz astă seară în tihnă, urmă Amber. Sunt un vechi membru al clubului şi sunt tratat aici ca un detectiv. Trebuie să spun că asta nu prea e amabil din partea d-voastră.

Şi clătină muştrător din cap, în timp ce privirile lui se plimbau dela o faţă la alta. Pe unii dintre cei de faţă îi cunoştea, deşi aceştia nu păreau să aibă habar de asta.

Deodată descoperi pe tânărul căutat, care, palid şi fără să-şi dea seama ce se petrecea în jurul lui, şedea pe un scaun la masa lui Lambaire.

— Sutton! strigă tare Amber. Sutton băete, hai trezeşte-te şi prezintă pe vechiul tău prieten!

Agitaţia se potoli încetul cu încetul. Lambaire făcu un semn uşierului, care se retrase plin de ciudă.

— Nu vrem să dăm loc unui scandal, spuse mohorât Lambaire. Nu vă cunoaştem, aţi pătruns aici pur şi simplu cu deasila. Şi dacă sunteţi un gentleman veţi pleca imediat.

— Nu sunt gentleman, răspunse liniştit Amber. Fac parte cu totul din clasa d-voastră.

El străbătu pieziş sala, îndreptându-se

către tânărul Sutton, care mai degrabă zăcea în scaun decât ședea și îl sgâlțâi de umăr.

— Am venit să-mi caut aicea prietenul. Tii, dar bine l-ați mai afumat! Se uită tăios la cei doi. Acum îl iau cu mine, spuse el brusc.

Toți fură uimiți de puterea lui. Cu un singur braț îl ridică pe Sutton depe scaun și-l puse pe picioare.

— Până aici, strigă Lambaire și se înfipse între Amber și ușă. Lași tânărul aici și o ștergi la minut!

Răspunsul lui Amber fu caracteristic.

Cu mâna liberă ridică un scaun, îi făcu vânt odată peste cap și îl repezi în una din ferestre. Geamurile zăngăniră și scaunul se sfărâmă cu sgomot de asfaltul străzii. Numai decît șueratul unui polițist sfâșie tăcerea nopții.

Lambaire se dădu la o parte din dreptul ușii și o deschise cu furie.

— Puteți pleca, scrâșni el. Dar am să-mi mai aduc aminte de d-ta!

— De n'ai să faci asta, atunci să știi că ai o memorie proastă, răspunse Amber, care-și petrecuse un braț în jurul lui Sutton.

Amber avea optzeci și șase de pfunzi și zece șilingi, ceea ce însemna o sumă relativ mare.

Primise și o invitație la ceai, pentru după amiază, dela Cynthia Sutton, și se gândia că era drept să-i predea suma pentru frațele ei. Dar apoi se răsgândi și se hotărî să trimeată tânărului banii pierduți. Pe de altă parte, socotea în amănunțime toate foloasele ce putea să tragă el de pe urma acestor bani.

În cele din urmă, Amber luă cu chirie o cameră foarte drăguță; ședea acum într'un fotoliu comod, fuma o țigară lungă, nu prea tare și citea o carte amuzantă.

Dar după câțeva vreme fu turburat din starea lui confortabilă, căci o drăguță fată'n casă îi aduse o carte de vizită. Amber o luă neglijent.

„Mr. George Whitey”, citi el. Poștește-l, te rog, înăuntru!

Whitey era îmbrăcat cu un lux nemaipomenit și după înfățișarea exterioară se prezenta, de la cilindru și până la pantofii de lac, întocmai ca un gentleman. Iși scoase mânușile de culoare galben deschisă și

zâmbi către Amber, care ținea de un colț cartea de vizită și-l privea binevoitor.

— Ce pot face pentru d-voastră, dragul meu Whitey? întrebă Amber după ce ușa se închisese.

Celălalt se așază ceremonios.

— Amber te cheamă, nu? Voiam să-ți spun că Lambaire ar dori să cadă la înțelegere cu d-ta, și....

— Dar Lambaire ăsta cine e? întrebă cu nevinovăție Amber.

— Ascultă, dragul meu. Whitey se aplecă înainte și-l bătu pe genunchi. Să stăm amândoi de vorbă deschis și pe șleau. Știm totul despre d-ta — ai stat la închisoare și ai fost liberat abia de trei zile — e sau nu e așa?

Și se propti triumfător în spătarul jețului, ca și cum ar fi dat de urma unei taine grozave.

— Ei, ce să zic, mare lucru mai descoperiți!? răspunse liniștit Amber.

— În orice caz vezi că știm cine ești. Și totuși nu-ți purtăm pică, nu! De asta să nu te îndoești un singur moment.

— Nici nu-mi trece prin gând. Ei, și ce vreți acum de la mine?

— Iată despre ce este vorba. În club ai intrat pur și simplu printr'un bluff — asta, n'am ce zice, ai făcut-o cu foarte multă di-

băcie. Lambaire e și el de aceeași părere. În privința asta n'avem nimic de zis. Suntem dispuși chiar să mergem mai departe și să facem uitați banii.

— Banii? Nu pricep ce înțelegi prin asta.

— Erau aproape o sută de pfunzi pe masa lui Lambaire, ca să nu mai vorbim de banii de pe celelalte mese de joc. Când d-ta ai intrat erau încă, iar după ce-ai ieșit ia-i de unde nu's.

Amber îi surâse iertător și prietenos:

— Imi permiți să amintesc faptul că nu eram singura persoană suspectă în cameră.

— Așa dar, despre bani să nu mai vorbim. Lambaire n'are de gând să te denunțe.

Amber râse politico.

— Te asigur că n'are să te denunțe. Atâta vrea numai să-l lași în pace pe tânărul Sutton. Lambaire mai spune că nu umblă să scoată de la el parale. E vorba în cazul de față de lucruri mult mai importante.

— Să mă slăbească afurisitul ăsta de Lambaire!... răspunse Amber furios. Salută-l din partea mea și să nu mai facă pe grozavul. Vorbește omul ăsta, ca și cum ar fi căpetenia celor patruzeci de bandiți! Du-te îndărăt, sclavule, la stăpânul și maestrul tău, și spune-i că tânărul Ali-Baba-

Amber n'are chef să intre în combinațiile lui!

Whitey sări de pe scaun. Era alb ca varul și ochii-i erau așa de încruntați încât nu mai rămăsese din ei decât o crăpătură.

— Aha, carevasăzică — carevasăzică știi totul? se bâlbâi el. I-am spus eu de o mic de ori lui Lambaire că ești inițiat. Știu ce ai de gând să faci, dar bagă de seamă! Și-l amenință cu degetul pe Amber care-l privea mirat. Ali Baba și cci patruzeci de bandiți! Așa, știi vasăzică afacerea? Cine ți-a destăinuit-o? I-am spus eu lui Lambaire că ești unul din aceia care o să dea numaidecât de rostul întregii afaceri.

Amber tăcea, iscodind cu privirea pe celălalt. Se întoarse chiar ceva mai într-o parte, ca să-l poată vedea pe Whitey mai bine. Dar acesta își luă pălăria și porni spre ușă. Acolo se opri o clipă ca să mai spue ceva:

— Dacă ți-e dragă viața, vezi de te înțelege cu Lambaire! Este gata să 'mpartă cu d-ta. Dacă cumva pui mâna pe hartă, predă-ne-o. Fără busolă harta n'are pentru d-ta nici cea mai mică valoare. Busola e la Lambaire și el îți trimite vorbă...

— Șterge-o cât mai repede de-aici! se răsti la el Amber.

Whitey trânti ușa în urma lui.

Amber se duse la fereastră și observă din

Întineric pe Whitey trecând strada spre un automobil ce-l aștepta.

— Șoferului nu i-a spus nimic, se 'ncredință el. Așa dar era stabilit de dinainte să-l ducă acasă.

Sună, ceru socoteala, plăti, își luă valiza și se duse cu un taxi la St. George's Church. Străbătu apoi cu pași repezi o stradă largă, coti spre ulicioare din ce în ce mai mici și mai umile și 'nsfârșit se opri în fața unei case dărăpănate din Redcord Court No. 19.

Din ușă lipsea o tăblie, gangul era strâmt și murdar, și o scară întortochiată ducea la caturile de sus.

Amber urcă repede scara fluerând mulțumit. La catul cel mai de sus, se opri în fața unei uși și bătu.

— Intră! strigă Peter Musk.

Amber intră.

Odaia, comunicând printr'o ușă cu geamuri cu o cămăruță mai mică, era mult mai aranjată decât te-ai fi putut aștepta. Perdelele erau vopsite în întregime cu alb. În mijlocul camerei era un covor curat pe care stătea o masă frumoasă, lustruită. Pe pereți atârnavă vechi gravuri ce reprezentau scene mitologice, și mai multe colivii cu canari sglobii. Prichiciul ferestrei era împodobit cu ghivece, în care sclipeau mușcate roșii ca focul.

La masă şedea, într'un fotoliu comod, un bărbat de vârstă mijlocie. Avea chelie şi o barbă foarte blondă. Cu toate că sprânce-nele îi erau stufoase şi ochii îndrăzneţi, luat totul în tot, părea un om prietenos şi binevoitor.

Broda cu puncte fine o faţă de pernă.

Când îl văzu pe Amber intrând, puse lucrul la o parte.

— Hallo! spuse el şi clătină muştrător din cap. Mare păcătos mai eşti! Dar hai, intră să-ţi fac un ceai.

Şi începu să trebăluiască prin cameră, flectând însă tot timpul cu Amber.

— De când ai ieşit iar de la răcoare? Iar ai ochit ceva? Cum de nu-ţi poţi tu ţine nici-odată mâinile la locul lor? Oare trebuie neapărat să furi mereu şi să trăncăneşti într'una la năsbâtii?

— Eternele reproşuri, filosof bătrân!

— Nu, nu, spuse omuleţul, în timp ce făcea focul. Adică nu voiam să zic că trăncăneşti numai la năzbâtii. Ştii, iar am cetit o mulţime de cărţi frumoase.

Peter îi povesti acum lui Amber despre cărţile de aventuri şi cu Indieni, care-i plăceau mai presus de orice. De fapt, realitatea aproape nu-l interesa — trăia numai într'o lume a viselor. Era cam bondoc de statură şi rotunjour şi purta nişte ochelari cu

rama mare de oțel. Cu mulți ani înainte, Peter fusese funcționar la un birou din City --- un om pașnic și onorabil, care în timpul liber își îngrijea în tihnă grădina. Dar într-o bună zi lipsiră din casă bani și bănuiala căzu asupra lui.

Omul era zdrobit și când fu acuzat nu putu să scoată un cuvânt de desvinovățire și nu protestă nici măcar când îl duseră la secție. La proces se aduseră împotriva lui indicii puternice și când părăsi banca acuzaților, judecătorul bătrân, cu părul cărunț, îl condamnase la șase luni închisoare.

Peter făcuse patru luni din pedeapsa lui, când adevăratul hoț fu prins, și acesta făcu mărturisiri complete. Șeful lui Peter încercă să repare pe cât cu puțință nedreptatea plătind de atunci încolo fostului său funcționar o mică rentă.

Peter se mutase în cartierul compromis, căci închipuirea că șederea în închisoare făcuse din el un stigmatizat, nu-i mai dădea pace.

Dar după câțeva vreme, ajunse să fie mândru că fusese condamnat și se fălea chiar cu asta. În felul acesta își câștigă în cercurile hoților o oarecare faimă, și când, în liniștite seri de vară, trecea pe stradă, lumea îl arăta cu degetul. Se făcuse legenda că avea la activul lui o spar-

gere la o bancă, și-și șopteau că e un celebru falsificator.

— Ei, cum ți-a mers de când nu te-am mai văzut? întrebă Peter.

— Ce mai întrebi, nu știi că povestea mea e întotdeauna la fel? răspunse Amber zâmbind.

Omulețul turnă ceaiul și întinse musafirului o ceașcă.

— Peter, nu știi tu unde-aș putea locui? întrebă târăgănat Amber, pe când ducea ceașca spre buze.

— Ce-ai zice să rămâi la mine? Ochii lui Peter se luminară.

Amber încuviință din cap.

— Carevasăzică iar sunt pe urmele tale? Peter râse. La mine poți rămâne fără nicio grijă, dragul meu. În doi timpi și trei mișcări te deghizez, îți pun barbă și perucă, apoi te strecor prin contrabandă pe fluviu și mi te urc pe bordul unui vapor ce pornește spre Australia.

Amber râse și el.

— Nu, zău, dragă Peter, tu ești cel mai înrăit călcător de legi care s'a pomenit. De data asta n'am de furcă cu poliția, nu-ți face inimă rea. Momentan trebuc să mă păzesc de niște bandiți, de niște bandiți cât se poate de primejdioși.

Să nu crezi că-s niște pârliți ca mine sau

niște victime ale soartei ca tine, sunt niște „desperados” la care un omor mai mult sau mai puțin nu are nicio însemnătate.

— Dar ce, i-ai tras pe sfoară? Nu cumva le-ai suflat prada de sub nas? Întrebă Peter cu venerație. Și ți-au jurat acum răzbunare? Vreo vendetta?

Amber clătină din cap:

— N'ai nimerit-o de astădată, dragul meu Peter. Eu sunt pe urmele lor, eu le-am jurat vendetta. Eroul aventurii sunt eu iar acum joc rolul marelui Sherlock Holmes. Vreau să-i observ pe acești indivizi, fără ca ei să știe ce fac eu.

Peter era captivat. Sorbea cu lăcomie cuvintele lui Amber. Ochii îi luceau în dosul marilor sticle ale ochelarilor, iar mâinile-i tremurau de emoție.

— Pricep, spuse el cu aprindere. Vrei să le prinzi ițele și să zădărnicești planurile acestor mișei.

— Da, acum ești mai aproape de adevăr.

4.

Lambaire avea un birou în City, dar la dreptul vorbind nimeni nu știa precis ce fel de afaceri învârtea.

Primea vizite, scria și primea scrisori, și la răstimpuri neregulate dispărea.

Unii-l țineau drept agent mijlocitor; alții susțineau că e capitalist speculant. Toată lumea știa că finanțase cândva o expediție în Africa centrală, și deaceea nimănui nu i se părea suspect că avea un birou în Flair Lane. Și alții finanțaseră asemenea expediții și apoi ani de-arândul așteptaseră în astfel de birouri să câștige bani de pe urma capitalurilor ce investiseră pe vremuri. Unele bănci erau informate că Lambaire cumpăra și vindea bare de argint, altele știau că e cointeresat la o tipografie. Era părtaș și la o agenție maritimă care în rândurile armatorilor nu se bucura deloc de un bun renume și în afară de aceasta era interesat în tot felul de afaceri dintre care multe se temeau de lumina zilei.

Două zile după incidentul dela Pinnock Club, pela ora prânzului, Lambaire ședea în biroul său. Imprejurul gurii îi juca un zâmbet, iar pe față-i odihnia o expresie de satisfacție.

Secretarul său aștepta lângă masă.

— E mai bine să trimetem azi scrisoarea, fu de părere Lambaire.

Secretarul încuviință din cap.

— Așadar scrie: „Stimate Domn, prin prezenta confirm primirea onoratei Dv. privitoare la mina de diamante Great-Fo-

rest. Înțeleg nerăbdarea Dv., dar vă asigur că lucrările progresează neîncetat. În ce privește oferta Dv. de a cumpăra noi stocuri de acțiuni, vă comunic că consiliul nostru e de acord; în această privință vă vom da ulterior informațiuni mai detaliate. Primiți, vă rog, etc.”.

Lambaire își aprinse o țigară.

— Ei, ce zici de asta? întrebă el amabil.

— Strașnic, răspunse secretarul frecându-și mâinile. Are să fie încântat cenzorul când va auzi că se vând noi stocuri de acțiuni.

— În primul rând sunt eu încântat, observă Lambaire cu o sinceritate brutală.

Azi era într’o dispoziție mai bună și secretarul profită de ocazie:

— Pentru scrisoarea asta au și venit azi la birou tot felul de oameni.

Lambaire se ridică.

— La dracu, ce vasăzică asta, Grene? întrebă el, și buna dispoziție îi pieri cât ai clipi din ochi.

Secretarul nu se simți deloc în largul lui.

— Presupun că le-ai spus ca de obicei.

— Da, le-am spus povestea obișnuită că inginerul nostru arpentor studiază mina și că așteptăm pe curând vești dela el. Un funcționar dela Buxteds și-a cam luat nasul la purtare.

Grene se codi să continue.

— Și?

— A spus că probabil nici noi nu știm unde este mina.

Lambaire zâmbi cam în silă.

— E ridicol și nimic mai mult, spuse el nu prea convingător. Ca și cum ar putea cineva întemeia o societate pentru exploatarea unei mine de diamante, fără să știe unde se găsesc locurile în chestie — ar fi o idee de nebun, nu, Grene?

— Nici vorbă că aveți dreptate, răspunse politicos secretarul.

— Și apoi harta a fost tipărită în prospect! Mina se găsește exact la colțul pădurii Etruti — așa parcă îi zicea.

Grene făcu semn din cap că așa e, în timp ce-și observa patronul cu luare-aminte.

— Și zici că omul venea dela Buxteds, spuse Lambaire cam consternat, căci Buxteds erau cei mai deochiați și mai fără scrupule avocați din Londra, și dușmanii lui Lambaire.

— Numai să nu fi mirosit acești Buxteds.

Dar se opri brusc. — Vreau să zic, dacă nu cumva Buxteds își închipue că mă pot șantaja.

Și ești gânditor din birou.

Nimic nu e așa de șubred ca întemeierea unei societăți pe acțiuni, atunci când concesiunea în chestiune nu există pur și simplu și când oamenii sunt momiți numai prin anunțuri sclipitoare și prin făgădueli mincinoase să scoată banii din buzunar. Lucrul de căpetenie la reușita unei societăți pentru exploatarea unei mine de diamante e însăși mina de diamante, dar Lambaire, care întemeiasă societatea, n'avea nicio mină de diamante. Nu știa nici măcar cu aproximație de o sută sau de două sute de mile unde se găsea mina cu pricina și, în al doilea rând, n'avea niciun drept să dispue de ea.

Societatea pentru exploatarea minei de diamante Great Forest fusese întemeiată într-o vreme când finanțele lui Lambaire stăteau foarte prost, în ciuda multelor sale afaceri. În micul prospect scris într-o formă peste măsură de optimistă și pe care-l trimisese personal tuturor celor pe care-i putea interesa, nu pomenise bineînțeles cătuș de puțin că mina exista numai în fantazia lui și că știa de existența ei numai pentru că un muribund aiurase câteva vorbe despre ea. Există, ce-i drept, o hartă pe care mina era însemnată, dar harta asta Lambaire n'o avea. După citirea prospectului trebuia să admiți că mina era cunoscută și că drepturile exclusive la exploatarea

ei se aflau în posesia societății. Intr'un pasagiu era, ce e drept, vorba și de anumite greutateți de transport, dar acestea aveau să fie în curând învinse. La text era anexat și un raport tehnic al inginerului-șef, al cărui nume însă nu era pomenit. Era acolo foarte mult vorba de lutul albastru diamantifer, de mari instalații de canalizare, de o spălătorie, de procurarea mașinilor și nu lipseau nici ceilalți termeni tehnici speciali care plac deobicei cititorului în asemenea rapoarte.

Tocmai când Lambaire voia să plece, se opri în fața casei un taxi din care coborî destoinicul Mr. Whitey.

— Am de vorbit cu tine, strigă el încă dede departe.

Lambaire încruntă fruntea :

— Acum n'am timp.

— Hai cu mine îndărăt, stăruie Whitey, și-l apucă de braț. Trebuie neapărat să ne ducem sus în birou să stăm de vorbă. E important.

Lambaire îl însoți în sală. Ii dădu lui Grene drumul pe o jumătate de oră și se întoarse apoi spre Whitey:

— Ei, ce s'a 'ntâmplat așa de important?

Whitey alese cu o privire de cunoscător fotoliul cel mai confortabil din cameră și se așeză picior peste picior, în timp ce-și

privea satisfăcut vârfurile eleganților săi pantofi. Avea înfățișarea unui om care printr'o cunoaștere superioară a situațiunii domina cu totul momentul.

— Când ai să încetezi odată să-ți dai ifose prostesti și să te pui atâta în fason, spusese necăjit Lambaire, am să aflu poate și cu dece mă întârzii dela masă!

Whitey se ridică în picioare:

— Așadar, ascultă. Am fost la Suttoni și am croit un plan.

Lambaire dădu din cap. Indrăzneala lui Whitey îl umplea mereu de uimire, dar își făcuse obiceiul să nu lase niciodată să se bage de seamă acest lucru.

Fără îndoială că Whitey era dezamăgit că vestea lui îl mirase atât de puțin pe celălalt.

— Nu, zău, par'că nici nu ți-ai da seama în ce primejdie ai fost, mormăi el. N'ai auzit? Am fost în vizită la Suttoni, și când? Chiar după povestea aceea nenorocită de la club. Aveam senzația că în chestia asta trebuia făcut ceva.

— Ești un băiat bun, un lucrător de prima mână, încercă Lambaire să-l îmbuneze. Ei, și ce s'a mai întâmplat?

— Ce vrei să se mai fi 'ntâmplat? răspunse Whitey, care însă nu se liniștise. Am vorbit cu băiatul. Era bineînțeles foarte,

foarte supărat și nu era nimic de făcut cu el. Nu voia nici măcar să mă vadă, dar-mi-te să stea de vorbă cu mine. Și încă el ca el, dar soră-sa....

Ridică mâinile într'un gest de oroare.

— Îți spun, soră-sa, un adevărat ghețar. Vedea cu ochii termometrul scăzând sub zero în timp ce vorbeam cu ea!

Se scutură.

— Și ce spunea băiatul?

Whitey zâmbi șiret:

— Făcea pe domnul ofensat și mă trata de sus în jos. Ei, știi și tu cum vine asta. Dar la urma urmelor tot l-am cumițit eu. Chestia dela club a cam mirosit-o. A fost într'adevăr tare greu să pun din nou mâna pe el. Făcea pe domnișorul studiat la Oxford și Eton, și când cineva începe să-ți vorbească pe nas, atunci s'a dus. Spunea că-i pare grozav de rău, dar cel mai bine ar fi să întrerupă relațiile cu noi. Făcuse o greșală că le-a început, și așa mai departe.

Whitey îl imita strălucit.

— Dar să nu crezi că a scăpat așa ușor de mine. M'am lipit de el mai rău ca puicioasa și smoala. De tine mi-a înșirat lucruri nu prea măgulitoare și mi-a spus lămurit părerea ce are despre tine, dar în cele din urmă am învățat eu în așa fel lu-

crurile că mi-a făgăduit să vină totuș aici, azi după masă.

Lambaire măsură gânditor odaia în lung și în lat:

— Ei, și la ce toate astea?

Whitey își pironi ochii în tavan și ridică din umeri.

— Dar bine, e de necrezut! strigă el scos din sărite. Mă frământ o dimineață întreagă și lucrez pentru tine și la urmă întrebi. la ce toate astea! Prin băiat punem doar mâna pe hartă, cap sec! Trebuie să facem pe dracu 'n patru ca să regulăm afacerea cu mina de diamante. De nu, ne-am dus pe copcă. In ultimul timp ne-au cam mers pe dos lucrurile, asta o știi tu mai bine decât mine.

— Ei, și dacă tânărul Sutton se lasă greu?

— Deocamdată încă nu e vorba despre asta. Dealtfel nici el n'o are, ci sor'sa. Nu uita însă că el e fiul tatălui lui. A moștenit sângele de aventurier și o astfel de predispoziție nu se stinge cu una cu două. Uite-te la mine, tatăl meu a fost un...

— Ia mai slăbește-mă cu palavrele, răspunse Lambaire nerăbdător, — rămâi la chestie. Ce te-agăți de fleacuri? Ce-mi pasă mie ce fel de sânge îi curge individului prin vine? Atâta mă interesează: el are

harta care s'a găsit la tatăl său muribund! Și acest idiot de guvernator Sanders n'a mai găsit altceva de făcut decât s'o trimeată fiicei lui Sutton! E singura hartă, care ne poate fi de folos.

Cu toate că Whitey era agentul lui Lambaire de care acesta se servea și care avea în grijă afacerile curente, erau totuș momente când lua el însuș în mâinile lui conducerea. Călătorise mult, cunoștea țări și oameni și avea un fler internațional.

— Lambaire, tu ești ca un felinar roșu — fuge lumea de tine, spuse el mânios. Chestia cu diamantele trebuie regulată numai-decât. Când s'o agăța lumea de chestia asta n'o să iasă la iveală numai că mina de diamante e o pungășie de primul ordin, dar au să-ți ceară lămuriri și în privința afacerii tale cu barele de argint și cu tipografia. Și dacă nu sunt chiar de tot tâmpiți n'o să le fie greu să descurce toată scamatoria. Chestia cu diamantele mergea de minune, dar tu cu chițibușăriile tale necinstite ai încurcat bineînțeles numai-decât toate. Dacă tu lucrezi cumsecade și corect. Sutton s'ar fi întors viu. Dar nu, așa nu te lăsa inima, trebuia să-l încarci cu o busolă absolut sucită. Trebuia să descopere mina și să facă o hartă a drumului, dar așa ca numai tu să poți regăsi locurile. Ești un porc ordinar, dragul meu, dar cu

înșelătoriile și trădările tale te-ai vârit tu singur în dezastrul de-acum.

Insfârșit se mai potoli întrucâtva.

— Vezi acum de-ți bagă mințile în capul cela sucit. Tânărul Sutton vine azi aici și azi trebuie să te porți cumsecade și cinstit. Așa cum începuseși cu el rândul trecut n'ai să ajungi departe. Trebuie să-i spui ce vrei; să vorbești odată deschis cu el.

— Pe cât văd a dat strechea 'n tînc. Drept cine mă iei?

— Mii de draci, izbucni Whitey din nou. Ai să vorbești cu el! Și începu a izbi cu pumnul-i ciolănos în masă de se cutremurau și dansau toate lucrurile de pe ea, iar vreme de cinci minute îi spuse toate adevărurile în față cum nimeni nu i le mai spusese vreodată.

Apoi apăru iarăș Grene și convorbirea luă brusc sfârșit.

— Așa dar la ora trei, zise Whitey petrecându-l câțiva pași în stradă. Și faci așa cum ți-am spus. Numai așa poți să eși cu obraz curat din toate excocheriile astea. Dacă n'o faci, îți frângi gâtul.

Lambaire îi dădu un răspuns ursuz.

Când se 'ntîlniră din nou la ora fixată, Whitey era iarăș elegantul și distinsul domn care-l aduse pe Sutton la biroul lui Lambaire.

Tânărul Francis Sutton era un băiat frumos, dar în împrejurarea aceasta se părea mai nimerit să-și ia o înfățișare posacă.

Avea și dece fi supărat, căci păstra neplăcuta impresie că-și bătuseră joc de el și că fusese tratat nedelicat.

Că Lambaire voia ceva dela el, se dumi-
rise el încă mai demult.

Sora lui îl lămurise că nu din atașament personal „financiarul” se agățase de el, îl invitase la dîneu și-l introdusesc în Pin-
nock-Club.

Când intră tânărul Sutton, Lambaire șe-
dea în spațioasa lui cameră de lucru, la
biroul lui încărcat de scrisori și docu-
mente. În fața lui se găsea un registru
gros iar secretarul luase loc de cealaltă
parte a biroului, ținând pe genunchi un
mare bloc pentru stenografiat.

Lambaire își dădea niște acre de parc'ar
fi fost unul din cei mai solizi și mai ocu-
pați oameni de afaceri din City.

— A, Mr. Sutton! spuse el cu un surâs
amabil, când Francis îl salută cu o scurtă
mișcare din cap. Mă bucur foarte mult că
vă revăd. Oferă, te rog, Whitey, un scaun
lui Mr. Sutton, și mai stai puțin de vorbă
cu d-lui. Țigaretetele sunt acolo. În câteva
clipe termin niște lucruri urgente și apoi
sunt al d-voastră.

— Atunci mai bine să mă 'ntorc ceva mai târziu, spuse Sutton, și trăsăturile i se mai descordară puțin.

— Nu, nu, rămâneți, vă rog. Lambaire făcu un gest prietenos cu mâna. Vă asigur că nu mai am mult. Gata, Grene?

— Da, domnule.

— Stimate domn, dictă Lambaire, și se lăsă pe spate în fotoliu. Imi permit să vă trimet un cek de patru mii șase sute pfunzi și o jumătate șiling, sumă ce provine din dividendele dv. semestriale. Imi pare rău că nu vă mai pot trimete acțiuni ale noii întreprinderi; participațiile au fost subscrise de douăzeci de ori. Primiți, vă rog, etc. Gata?

— Da, domnule, răspunse secretarul cu mutra cea mai serioasă din lume.

Sutton auzise fiecare cuvânt. Acesta să fie oare aventurierul despre care-i vorbise sora sa? Era în stare un om de afaceri atât de serios să-l momească într'o speluncă de joc ca să-l jupoae de parale?

— Nu uita să trimeți lui Cautts cekul. Are scadența mâine. La cât se urca suma? întrebă Lambaire.

— La vreo șase mii de pfunzi, răspunse Grene la întâmplare.

— Și plătește și mica socoteală dela Fells, vreo patrusute de pfunzi. In cele din

urmă și aceste mici note ale furnizorului de vinuri ajung de se adună.

Ultima observație i-o adresase lui Sutton care zâmbi însfârșit prietenos. Whitey se uita binevoitor și satisfăcut.

— Cred că asta-i tot, spuse Lambaire și frunzări prin hârtii. A, aici mai e scrisoarea dela S. Intinse lui Grene scrisoarea-somațiune a firmei de vinuri și pentru care cu o clipă înainte dăduse ordin să fie achitată printr'un cek simulat. La asta poți răspunde d-ta singur. Comunică-i că nu mă pot duce cu el la Cowes. Nu-mi place să călătoresc cu iachturi străine. Din nefericire, se întoarce el cu un zâmbet amabil către Sutton, acum nu mai pot ține iachtul meu propriu, ca acum câțiva ani.

Când ușa se închise îndărătul lui Grene, Lambaire se răsuci cu scaun cu tot spre Sutton:

— Mr. Sutton, aş vrea să am acum cu d-voastră o explicație. Cred că nu aveți nimic împotrivă ca să fie de față și Mr. Whitey? E în multe împrejurări mâna mea dreaptă.

— Nu, n'am absolut nimic împotrivă, răspunse tânărul. Cu toate acestea nu se simțea în largul lui, căci nu știa despre ce avea să fie vorba în această discuție.

— Mr. Sutton, începu rar Lambaire ju-

cându-se cu o linie, pe cât îmi amintesc, mergeați încă la școală când tatăl d-voastră a plecat în Africa de Vest?

— Mă pregăteam atunci să plec la Universitatea din Oxford, răspunse repede Francis.

Lambaire dădu din cap:

— După cum știți, eu am finanțat expediția aceasta care a avut un sfârșit atât de nenorocit.

— Da, am aflat că ați avut un amestec în această afacere.

— M'a costat o groază de bani — dar momentan asta nu interesează. Aveți probabil impresia că am ținut să fac cunoștința d-voastră într'un anumit scop. Degeaba negați, simt instinctiv când cineva are o părere proastă despre mine. Și nici eu nu tăgăduiesc că am urmărit o țință anumită. După moartea tatălui d-voastră, v'a fost trimisă, sau mai bine zis a fost trimisă sorei d-voastră, ca mai mare în vârstă, o hartă pe care tatăl d-voastră și-a însemnat drumul urmat de el. O întâmplare m'a făcut să aflu în anii din urmă acest lucru și v'am scris în această privință.

— Pe cât știu, Mr. Lambaire, după moartea tatălui meu n'ați făcut nicio încercare de a vă pune în legătură cu noi. Și cu toate că nu sunteți nicidecum răspunzător de

soarta sa, ar fi fost — după părerea sorei mele — de datorita d-voastră să vă interesați de noi, de vreme ce sfârșitul catastrofal al expediției a făcut să ne pierdem tatăl.

Francis Sutton vorbea așa de apăsător și de convins de par'că de ani de zile lucrurile acestea i se săpaseră în suflet. Dar abia în dimineața acestei zile îi spusese Cynthia câteceva despre caracterul lui Lambaire, în care ea n'avea pic de încredere, și-i povestise mai amănunțit împrejurările morții tatălui lor.

Lambaire clătină din cap și făcu o figură îndurerată, ca unul care trebuie să protesteze împotriva acestor învinuiri:

— Nu, nu, n'aveți deloc dreptate. Eram bolnav pe vremea ceea și apoi știam că o duceam destul de bine.

Whitey tuși ca pentru a-și drege glasul, iar Lambaire pricepu că făcuse o greșală.

— Nu o duceam deloc bine pe-atunci. Dar la urma urmelor asta n'are nicio importanță. Abia în timpul din urmă am căpătat, prin moartea unui unchiu, o mică moștenire.

Lambaire se străduia să scape odată de punctul acesta primejdios.

— Aș mai vrea să spun ca încheiere un lucru. Sora d-voastră nu mi-a înaintat harta. Insfârșit nu vreau să mă cert cu

ea și nici n'am de gând să dau chestiunea pe mâna avocatului meu ca s'o rezolve pe cale juridică. Să nu ducem lucrurile la extrem, deși — Lambaire ridică solemn mâna dreaptă — e pentru mine o problemă extrem de serioasă, căci pe baza acestei hărți...

— Avem de gând să întemeiăm o societate, încheiă serviabil Whitey.

— Da, ceeace spune prietenul meu e adevărat. Și-mi pare rău că domnișoara refuză să-mi dea harta. Dar acum mi-a venit o idee. Lambaire făcu o pauză dramatică. Mina pe care voia s'o descopere tatăl d-voastră încă n'a fost până acum găsită, și chiar cu harta d-voastră, căreia de altfel nu-i dau cine știe ce importanță...

— De fapt n'are valoare decât pentru proprietarul concesiunii, interveni Whitey.

— Chiar de-ar porni cineva cu harta să caute mina, tot n'ar putea s'o găsească. Pentru asta se cerc un anumit spirit de descoperitor, pe care nu-l poate avea cineva decât prin creditate și prin predispoziție. Lambaire se ridică încet. Mr. Sutton, când am spus că v'am făcut cunoștința cu un anumit plan, am spus adevărul. Am vrut să mă încredințez dacă sunteți sau nu omul capabil să ducă la bun sfârșit opera tatălui d-voastră. Și a-

cum am deplina convingere că d-voastră sunteți acest om.

Vorbele acestea le spuse apăsător și cu patos, așa încât tânărul se 'nroși și nu-și mai încăpu în piele de mândrie.

În gând se vedea deja în adâncul Africei, în fruntea unei expediții. Trupește și sufletește se asemana prea puțin cu tatăl lui, prețuitul și energicul explorator, dar moștenise totuși dela el privirea și înclinarea de a cunoaște ținuturi nemaiumblate și de a descoperi taine.

Toate sfaturile de înțelepciune și de prudență ale sorei sale se risipiră în clipa asta ca un fum. Cynthia biciuise cu cuvinte mușcătoare caracterul lui Lambaire, dar acum Sutton vedea în el pe binefacătorul său, pe seriosul om de afaceri care știa să judece lucrurile limpede și îndrăzneț. Și-și puse în gând că trebuia să asculte ambele părți:

— Eu... eu, nu știu ce să spun, răspunse el cu glasul întretăiat. Bineînțeles că vreau să duc la bun sfârșit opera capitală a tatălui meu. Intotdeauna am dorit să pot cutreera și eu ținuturi străine și necunoscute și să fac descoperiri.

Perspectivile care se deschiseseră pe neașteptate în fața lui îi luaseră răsuflarea, și când Lambaire îi întinse mâna

lui cea mare, el i-o strînse recunoscător, deși venise cu hotărîrea nestrămutată s'orupă odată pentru totdeauna cu acest om.

— Bobocelul ăsta e o ceară între degetele noastre, spuse Whitey când rămase singur cu prietenul lui. Acum, dacă nu mai faci prostii, poți să-l duci lesne oriunde vrei. În primul rînd trebuie să avem grije să-l scoatem de sub influența sorei lui, și asta-i lucrul cel mai anevoios dintre toate.

Lambaire clătină neîncrezător din cap.

5.

Francis Sutton se întoarse acasă și povesti cu cea mai mare liniște sorei lui cele întâmplute.

Ea stătea la fereastră desenând pe geam cu vârful degetului arătător tot felul de figuri, și se uita în stradă.

Francis vorbea mult mai tare decât ar fi fost nevoie, și ea, pentru că nu putea ține piept elocvenței lui, tăcea din gură cu un

aer muștrător. Era indignată de desăvârșita schimbare a părerilor lui.

— Cynthia, Lambaire e un om care știe ce face și care nu poate fi judecat după criterii așa de meschine. Trei luni de mi-ai tot repeta cele ce mi-ai spus și tot nu m'ai putea convinge. Lambaire îmi întinde o șansă pe care n'o mai întâlnesc a doua oară în viață.

El făcu o pauză plină de așteptare, dar ca nu răspunse nimic.

— Pentru Dumnezeu, Cynthia, nu-ți lua o mutră așa de mohorâtă și nu face pe ofensată!

Acum ea se 'ntoarse cu fața la el:

— Iți mai aduci aminte în ce hal te-ai întors acasă de curând?

Francis se făcu roșu ca focul.

— De asta s'ar cuveni să nu-mi mai amintești, răspunse el înfuriat. Se 'ntâmplă oricui să greșească câteodată și...

— Nu de asta am vrut să vorbesc. Am vrut numai să-ți amintesc că te-a adus acasă un gentleman care îl cunoștea pe Lambaire mai bine decât îl cunoști tu sau eu.

— Dacă-i vorba de asta, atunci am și eu de spus un cuvânt! răspunse el triumfător. Zi mai departe!

— Și mi-a spus că Lambaire are un ca-

racter urât de tot și că nu e deloc omul de afaceri în stil mare drept care se dă. E un.... excroc, unul dintre cei mai primejdioși, un om fără scrupule și fără milă.

Sutton râse nepăsător:

— Dar gentlemanul tău știi cine era? Era Amber — n'ai auzit niciodată de Amber?

Ea făcu semn din cap că nu.

— Amber e un hoț, un hoț ordinar cum se găsesc pe toate drumurile. Poți să dai din cap cât ci vrea, Cynthia. Iși câștigă mijloacele de existență prin furat. Abia a eșit din închisoare acum o săptămână! Acesta este Amber al tău!

— Mr. Amber, anunță în această clipă fata 'n casă și numaidecât intră și omul de care vorbeau.

Era îmbrăcat după ultima modă și făcea o impresie fascinantă.

Salută din cap cu un zâmbet prietenos pe tânărul Sutton, care nu prea se simțea în largul lui, și întinse Cynthiaei mâna:

— Treceam prin apropiere și m'am abătut pe la dv. ca să văd cum vă mai merge. Autobuzele se opresc la un pas de ușa dv. Imi dați voie să-mi pun aci pălăria? Mulțumesc. Dacă o fi vreodată să câștig multe parale, mi-ar fi drag să locuiesc și eu în Lane Park. Metropolitanul e foarte la

îndemână. Ei, d-voastră ce mai faceți?

Sutton mormăi o frază neprietenoasă și se duse spre ușă.

— Un moment, Francis, spuse Cynthia. La intrarea musafirului ea se făcuse roșie, apoi albă ca varul, dar acum își recăpătase stăpânirea de sine.

Fratele ei se opri încruntat. Ținea mâna pe clanța ușii.

— Mr. Amber, spuse ea fără să se sinchisească de Francis. Cred că ar fi corect să vă repet ultimele cuvinte ale fratelui meu.

— Dar, bine, Cynthia! strigă Sutton supărat.

— Spunea tocmai, urmă ea, că sunteți un om cu o reputație rea.

— Și sunt chiar, răspunse Amber cu fața serioasă.

— Afară de aceasta, spunea că ați fost abia de curând eliberat din închisoare, urmă ea cu glasul întretăiat, fără să i se uite în ochi.

— Și asta e adevărat. Sunt liber abia de opt zile.

— Ți-am spus eu, exclamă Sutton batjocoritor.

Amber se întoarse repede spre el.

— Dar domnule Sutton, nu pricep de fel de ce râdeți, i se adresă el pe un ton

plin de reproș. Povestea nu e, zău, deloc comică.

Cynthia îl privi surprinsă. Se așteptase ca el să se rușineze, dar nu să se supere pe fratele ei.

— Trecutul meu nenorocit nu vă poate în niciun chip interesa, continuă el melancolic. Când am intrat, într'o anumită seară, după dorința d-voastră, într'un club în care nu l-aș invita nici pe un paznic de închisoare, nu m'ați întrebat nici atunci cine sunt și ce sunt.

Amber se întoarse iar cu fața la tânărul Sutton.

— Mr. Sutton, îl muștră el prietenos, după părerea mea sunteți nerecunoscător și aveți prejudecăți. N'am venit azi la d-voastră ca să fac cu tot tactul necesar o mărturisire a greșelilor, arestărilor și condamnărilor mele de până acum. Voiam să vă spun că ușor poate fi dus în ispită un tânăr și energic ofițer de cavalerie când joacă ușuratic la curse.

Amber stătu o clipă drept ca lumânarea, își înțepeni în ochi monoclul, apoi se înclină în fața Cynthiai, îl privi pe Sutton puțin cam disprețuitor și se întoarse spre ușă.

— O clipă, Mr. Amber, îl rugă ea. Nu

trebuie să plecați așa. Vă datorăm atâta recunoștință. Francis și cu mine...

— Atunci mai dăruieți-mi din când în când un gând prietenesc, răspunse el cu glasul slab. Ar fi pentru mine cea mai frumoasă răsplată, miss Sutton.

Ea făcu, impulsiv, câțiva pași înainte și-i întinse mâna:

— Imi pare-atât de rău! Mai mult nu putu să spue în clipa aceasta, dar știa că din strânsoarea mâinii ei el simțea tot ce dânsa nu putea să spue prin cuvinte.

În clipa când cei doi tineri se priviră în adâncul ochilor, Sutton se strecurase din odaie, căci aștepta o vizită și auzise sunând la ușe.

Dar cei doi nu-i băgară de seamă lipsa. Cynthia ridicase fața spre Amber și 'n ochii ei se citea o nesfârșită simpatie.

— Sunteți prea bun pentru o astfel de viață, spuse ea.

Amber clătină din cap și o privi zâmbind:

— Nu mă cunoașteți. Poate că nu merit mila d-voastră. Acum, când mă compătimiți, simt cât de ticălos sunt!

Mai 'nainte însă ca ea să fi putut răspunde, ușa fu deschisă violent și Sutton intră în odaie. În dosul lui se ivi Lambaire, foarte distins îmbrăcat și cu o freză ireproșabilă. Whitey alcătuia ariergarda.

Cynthia se uita uluită la nouii veniți. Faptul că fratele ei îngăduia acestor oameni să intre în casă, însemna o sfidare îndrăzneată. În orice caz nu i-ar fi salutat decât cu o răceală de ghiață, acum însă era furioasă și înciudată, căci bănuia că Francis îi adusese înăuntru numai ca să-l înjosească pe Amber în ochii ei.

Primele cuvinte ale tânărului arătară că bănuiala ei era întemeiată.

— Cynthia, spuse el, fără să încerce cătuș de puțin să-și ascundă satisfacția, aceștia sunt domnii pe care i-a calomniat Mr. Amber. Poate în fața lor se va sfii să repete tot ce-a spus.

— Sunteți într'adevăr încă foarte, foarte tânăr, Mr. Sutton, răspunse Amber indulgent. Dealtfel fu numaidecât stăpân pe situație luând conducerea convorbirii. În timpul scenei ce urmă, Cynthia rămase simplă privitoare.

— Se adeverește așa dar că un băiat tânăr nu trebuie lăsat în lume fără un ochi protector în preajmă-i, declară el pe tonul unui profesor care face muștrări unui copil de școală. Și aceștia sunt carevasăzică martorii imaculați ai acuzării? urmă el arătând cu o mișcare a mâinii spre cei doi. Sunteți acum față 'n față cu omul care v'a făcut o atât de groaznică nedreptate. Lambaire, ce ai de spus?

— Știu atâta, că ești un hoț.

— Ai grăit adevărul, o rege, spuse senin Amber.

— Știu că ai fost condamnat de trei sau patru ori.

— Văd că ți-ai învățat bine lecția. Dă-i înainte.

— Mai cred că asta e de ajuns ca să te excludă din societatea bună!

— E, nici vorbă, deajuns, mai mult de cât deajuns, mărturisi neturburatul Amber cu un surâs melancolic. Și ce are de adăogat bunul nostru Whitey?

— Ascultă, mă rog, Amber, începu Whitey.

— Ți-am mai adus la cunoștință cu un alt prilej că pentru d-ta sunt întotdeauna Mister Amber. M'ai înțeles?

— Mister sau Master, mi-e tot una. Ești în orice caz un individ care...

— Ce sunt?

Spaima din fața lui Amber înșelă până și pe un om așa de experimentat ca Whitey:

— Voiam să spun că ești un bine cunoscut hoț.

— M'da, asta sună ceva mai frumos. Celelalte cuvinte nu prea erau de salon și un gentleman ca d-ta n'ar trebui să le pro-

nunțe niciodată. În afară de aceasta mai aveți ceva de raportat în privința mea?

— Cred că ajunge cu prisosință, răspunse brusc Whitey.

— Ați pus punctul pe i. Sunt și eu de părere că e deajuns. Privirile lui se plimbară tacticos dela o față la cealaltă, surâzând în acelaș timp ciudat. E mai mult decât deajuns. Sunt demascat și nimic.

Iși descheiă haina ce-i ședea impecabil și scoase un portofoliu din piele roșie, marochin. Avea colțare de argint și atrase atenția încrdată a tuturor. Lambaire făcu repede un pas spre Amber și căută să i-l smulgă.

— E al meu! strigă el.

Dar Amber fu mai iute la mână decât el.

— E de față o doamnă, spuse el. O 'ncărare ar fi aici deplasată.

— E portofoliul meu, strigă Lambaire. Mi s'a furat când ai intrat cu deasila în club. Mr. Sutton, am să-i dau o lecție individului acestuia. Săptămâna trecută a venit dela pușcărie și azi va înfunda-o iar! Sunteți bun să chemați poliția?

Tânărul șovăia.

— Cruță-te de osteneală, Sutton, și cruță-te, Lambaire, de scandalul unei razii la Club și la celelalte întreprinderi ale d-tale. Iată portofoliul. Și i-l întinse cu o înclinare

amabilă. Am oprit numai drept comision, pe de-o parte ca recompensă pentru corectitudinea mea, iar pe de alta ca suvenir pentru aventura asta delicioasă, o mică hârtie de cinci, una singură.

Intr'adevăr ținea între degete o bancnotă pe care o juca în fața lui Lambaire.

Cynthia se uita când la unul când la celălalt fără să știe ce să mai creadă, și băgă de seamă că fața lui Lambaire se făcuse pământie de frică.

6.

În taxi, în drumul spre casă, Lambaire și Whitey nu schimbă un singur cuvânt. Își luaseră în pripă ziua bună dela Sutton și plecaseră îndată după Amber.

Ora de închidere a birourilor trecuse, așa că Grene plecase. Lambaire încuie ușa biroului său particular și se aruncă într'un fotoliu:

— Ce mai pot face acum? Canalia ne are la mână.

Whitey zâmbi disprețuitor:

— Lambaire, nu mai e nimic de capul tău! O sbughești numaidecât ca șoarecele spre gaură, rămâi înghețat de par'că n'ai mai ști să numeri până la trei și faci niște ochi ca o scrumbie afumată!

Whitey își eșea tot mai mult din sărite, și în asemenea clipe Lambaire se temea de prietenul său mai mult ca de orice pe lume.

— Nu-ți pierde firea, Whitey. Trebuie să privim lucrurile 'n față, trebuie să ne înțelegem cu el, să-l ungem!

— Să-l ungi! Whitey râse isteric. Tare-aș vrea să văd cum o să-l ungi pe Amber. Nu vezi că hoțul ăsta e cinstit? Și isbi cu pumnul în masă. Ai apărători la ochi ca o mârtoagă bătrână! Ai orbul găinilor! Nu poți pricepe că și unul care a stat la 'nchi-soare poate fi cinstit? Se găsesc și sucii de ăștia; un fel de uși de pușcărie făcute din lemn de uși de biserică!

Whitey se duse la fereastră și începu să privească în stradă, lăsând pe Lambaire cufundat într'o stare de apatie mohorâtă. După câțva timp Whitey se întoarse iar cu fața la Lambaire.

— N'are niciun rost să ne facem iluzii. E destul să iasă la iveală un lucru și celelalte vin lanț după el. Asta înseamnă pen-

tru tine cel puțin douăzeci de ani de închisoare, dragul meu! Poliția a scormonit pe unde vrei și pe unde nu vrei ca să găsească pe fabricantul bancnotelor false, și acum Amber ăsta are ce le sufla la ureche!

Urmă o lungă tăcere; aproape o jumătate de oră stătură cei doi în odaia în care se întuneca, munciți de gândurile lor neplăcute. În adâncul sufletului n'aveau încredere unul în altul ci se bănuiau reciproc. Făceau planuri ca să se salveze cu orice preț. Pe socoteala cui, nu le păsa.

— Sper că n'ai aici nimic compromițător, rupse Whitey tăcerea. — Ceva clișee... ai ?

— Nu — adică da — câteva clișee.

— Vită încălțată! urlă Whitey. Un animal atât de tâmpit ca tine n'am pomenit în viața mea. Dacă poliția ne ia urma — și Amber n'o să stea mult pe gânduri să-i învețe ce-au de făcut — cel dintâi aici au să caute....

— Plăcile litografice sunt închise în safe-ul meu și nimeni afară de mine n'are cheia.

Whitey răsuflă din greu.

— Măine le duci de-aici, ai înțeles? Zău, mai bine aș depinde de un om ca Amber decât să-mi știu siguranța mea în mâinile tale. La urma urmelor ești în stare să scrii și să subscrii chiar o mărturisire a vinei

tale și să fi învelit în ea clișeele. Cu siguranță că cuprinde și toate amănuntele potlogăriei cu barele de argint și cele privitoare la tipografia din Hookley. Și cred că n'ai uitat să anexezi și schițe călăuzitoare ca poliția să găsească tot, tot. Zău că ai fi în stare, măgar bătrân ce ești!

Intre timp se întunecase detot.

— Și să mocăim aici, tot văicărindu-ne, iar n'are rost, se răsti după o vreme Whitey. Barem să îmbucăm ceva, haidem. Poate că nu e dracu chiar atât de negru cum îl zugrăvim noi acum.

Incepuse să se mai moaie. Lambaire cunoștea asta după sunetul glasului lui. Whitey își stăpânea prietenul numai când era cuprins de furie. În timpul multilor ani de activitate comună aceste raporturi dintre ei se menținuseră constant.

Lambaire își relua vechiul lui rol de conducător.

— Când îți dai drumul, șueri ca un tub de gaz pleznit, spuse el încuind ușa și coborînd scara întunecoasă. În fantazia ta a și venit ceasul cel de apoi. De fapt până atunci mai va.

Mâncară împreună într'un mic restaurant depe Fleet Street.

— În primul rând trebuie să curățăm biroul de plăcile litografice, spuse Whitey

după ce le mai venise inima la loc. De învinuirea privitoare la bancnotele false ne-am mai putea descotorosi la urma urmelor ca să și eșim cu fața curată. Faptul că Amber are o hârtie de-acestea, îi strică lui mai mult decât nouă, căci e un tip suspect și mărturia lui n'are mare greutate în fața judecății.

— Ai dreptate, recunosc Lambaire. Măine fac curățenie la birou. Știu eu o ascunzătoare...

— Lucrul ăsta trebuie să-l faci încă astă seară, declară cu hotărîre Whitey. Nu trebuie târăgănit. Măine ne și aflăm poate în arestul preventiv. Cu Amber nu e de glumit, ăla nu-i tâmpit ca un polițist. Are cap tipul, și ascultă-mă pe mine, are chiar un cap bun! E cult și afară de asta stăruitor și energic. Dacă și-a băgat el așa ceva în cap, apoi să știi că mâine stăm la răcoare și convorbim prin ciocănituri în zid.

— Bine, să le transportăm chiar astăseară, răspunse grăbit Lambaire, când băgă de seamă că Whitey începea iar să se 'n-cingă. Cum 'om termina masa. Dar ia spune, cine e de fapt Amber ăsta? Vreun tânăr bogat care a avut ghinion?

— Amber? E un tip sucit de tot. A fost ce vrei și ce nu vrei, dela cowboy până la actor. E certat cu legea pentrucă-l amuză. Pe vremuri a studiat chiar la Universitate.

Prima oară a venit în conflict cu poliția pentru că promitea să arate mijlocul de a face avere, oricui îi trimetea cinci șilingi. Afacerea mergea atât de strălucit, încât după ce-a cșit dela 'nchisoare, a continuat scamatoria, doar într'o formă puțin schimbată. O făcea ca amator, cum colecționează unii mărci poștale.

Pela ora zece se ridicară amândoi.

— Să ne 'ntoarcem pe jos, își dădu cu părerea Lambaire. Noroc că în Flair Court n'avem portar.

Și-o porniră la braț pe stradă; în costumele lor impecabile, cu cilindrele lor strălucitoare păreau doi onorabili oameni de afaceri din City, în perfect acord cu societatea.

Pela ora accasta de seară, Flair Court era pustiu. Când se opriră în fața porții încuiate, Whitey vorbi iar despre proectata expediție Sutton.

— Știi că-i chiar o soluție strașnică. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai fericită-mi pare. Dacă merg lucrurile strună, dăm dracului toate afacerile necurate și trăim pe urmă fără griji.

— La asta m'am gândit și eu când cu prima expediție și, dacă n'aș fi vrut să fiu prea șiret, izbuteam încă de pe-atunci.

Suflă în cheie.

— Ce s'a 'ntâmplat? întrebă Whitey care văzu deodată că Lambaire se muncea în zadar să deschidă.

— Păcătoasa asta de broască. Nu sunt deprins să deschid singur poarta casei — dar uite că merge.

Cheia se răsuci în broască, și ușa se deschise. O închiseră la loc îndărătul lor, iar Lambaire aprinse un chibrit ca să vadă pe unde se suie scara întunecoasă.

Pe prima platformă aprinse încă unul și așa ajunseră la catul de sus. Aci se opriră.

— Mai dă-mi un chibrit, Whitey, spuse Lambaire și scoase din buzunar o cheie.

Dar aceasta nu voi să se răsucească.

— Ciudat, murmură Lambaire și se opinti din toate puterile să descuie.

Dar nu fu în stare.

Whitey îi făcu iar lumină.

— Lasă'mă să 'ncerc și eu, spuse el nerăbdător.

Dar nu putu nici el. Zgâlțâi apoi clanța.

— Păi nici nu era măcar închisă! spuse el.

Lambaire începu să 'njure.

— Afurisitul ăsta de Grenel! Iam spus de o mie de ori să 'ncerce întotdeauna ușa înainte de plecare!

Intră în anticameră, dar electrica nu voia să se aprindă, așa că iarăși trebui să

se ajute cu chibrituri ca să poată pătrunde în birou. Scoase din buzunar o cheiță turtită și deschise încuietoarea-patent.

— Whitey, vino și tu, ca să scoatem din safe lucrurile — cine-i acolo?

Trebuie că era în cameră un străin. Lambaire îi simțea prezența, deși nu-l putea vedea. Camera era cufundată într'o beznă adâncă, numai lumina slabă a unui felinar depe stradă se strecura prin fereastră.

— Bagă de seamă la ușă, Whitey! strigă Lambaire și aprinse repede un chibrit. În prima clipă nu văzu nimic, dar, când ochii i se mai deprinseseră cu lumina, începu să înjure ca un eșit din minți, căci safe-ul lui stătea larg deschis!

Și abia apoi observă pe după masa de scris o umbră ca de om care încerca să se ascundă. Lambaire sări la necunoscut lăsând să cadă chibritul. La ultima licărire mai văzu pe străin ridicându-se și, cât ai clipi din ochi, Lambaire primi un pumn în față și se prăbuși cu sgomot pe podea.

Whitey, care stătea în prag, sări și el în luptă, dar deodată o mână vânjoasă îl apucă de beregată, îl ridică în aer ca pe un vasilache și-l repezi vijelios de un perete, de dudui toată casa...

— Aprinde un chibrit, strigă Lambaire,

care își venise în timpul acesta în fire. Lumină! Lumină! strigă el în gura mare.

Whitey băjbăia cu mâna tremurândă după cutiuță.

— Lângă fereastră e un robinet de gaz — la naiba, ticălosul ăsta era cât pe-acți să mă dea gata!

În cele din urmă o flacără de gaz își aruncă lumina ei rece asupra lui Lambaire, care stătea în mijlocul camerei, alb ca varul și cu părul vâlvoi. Fața-i era plină de sânge căci se lovise cu capul de colțul biroului și se rănisese.

Alergă în pripă la safe. Nu se putea observa vreo neorânduială, nici ușița nu fusese forțată. Căută înfrigurat printre vrafurile de hârtii și aruncă pe jos totul într'o grabă nebună.

— Plăcile nu-s nicăeri! strigă el și se întoarce apoi cu teamă spre Whitey, care stătea sprijinit de ușă, tremurând dar ținându-și firea.

— Au dispărut plăcile? întrebă el în șoaptă. Dacă-i așa, să știi c'am încheiat-o cu Amber.

— Amber?

— Da, răspunse Whitey răgușit. L-am văzut — pricepi doar ce însemnează asta.

— Ce ne facem acum?

Lambaire, bărbatul uriaș și puternic, se

uita ca un copil speriat, care cere ajutor, la prietenul său.

— Ce ne facem? întrebă Whitey și râse sinistru. Trebuie să-i dăm de urmă lui Amber și să-i facem de petrecanie — câinelui ăstuia blestemat!

7.

Proprietarul casei din Redcow Court No. 19 se bucura că avea un chiriaș așa de cumsecade și de punctual la plată ca Peter Musk. Peter închiriasse întreg catul de sus. Intr'una din camere dormea el, în cealaltă îl adăpostise pe Amber, pe care-l prezentase ca pe un nepot al lui dela țară, iar a treia era „sufrageria comună”.

Peter tocmai începuse cel mai interesant capitol al cărții „Frumoasa Kike, spaima Mexicului”, când Amber intră repede în cameră și închise râzând, îndărătul lui, ușa.

Peter se uită peste ochelari și lăsă să-i cadă cartea pe genunchi.

— Iar, complicații? întrebă el interesat, dar încruntă apoi dezamăgit fruntea când Amber scutură zâmbind din cap.

— Nu, dragul meu Peter, spuse Amber și-și atârnă pălăria 'n cuier. Nici un conflict încă cu poliția. Scoase din buzunar două pachete turtite și le puse cu grije pe masă. Erau învelite în hârtie de ziar și conțineau niște obiecte grele.

Amber se duse apoi spre scaun, pe care ardea o lampă de petrol, și-și privi grijuliu haina.

— Ce e, ce te uiți?

— Sânge, dragul meu Peter, sânge curat, roșu, de om! I-am tras cuiva una 'n nas de l-a podidit.

Peter sări depe scaun, dar Amber îi zâmbea liniștit și mulțumit.

— Vezi-ți înainte de treabă și citește-ți cartea, nu s'a 'ntâmplat nimic.

Iși urmă mai departe cercetarea, apoi își scoase haina și o privi din toate părțile.

— Nici cea mai mică petișoară, spuse el apoi cu nepăsare și se întoarse la masă, pe care lăsase cele două pachete. Iși puse iar haina, băgă mâna în buzunar și scoase o cutie turtită de piele. Când apăsă pe un resort, capacul sări ca la un ceas.

Peter privea curios.

— Asta e o busolă, spuse el.

— Ai dreptate, dragul meu Peter, e o busolă. Numai că nu spune adevărul. E o busolă mincinoasă, care înșeală oamenii și-i face să se rătăcească. Cu alte cuvinte: un falsificat ordinar. O sculă perfidă și drăcească.

Amber scutură instrumentul, îl răsuci de mai multe ori, îl închise și-l puse apoi lângă el pe masă. Luarea lui aminte se îndreptă acum către cele două pachețele, pe care le desfăcu cu băgare de seamă.

Se iviră două plăci turtite de oțel cu gravuri ciudate pe ele. Se aplecă deasupra lor, și pe fața lui se 'ntinse tot mai mult și mai mult un zâmbet. Până în cele din urmă Amber izbucni într'un hohot de râs.

Peter îl privi jignit.

— Umbli cu mistere, Amber, declară el mohorât. Pui la cale ceva și nu m'ai inițiat. Mai 'nainte îmi spuneai tot ce plănuiai.

Asta nu prea era exact, dar lui Peter îi plăcea să creadă că luase întotdeauna parte la planurile lui Amber.

— Da, așa e, se pune ceva la cale, răspunse Amber și împachetă iar plăcile, — și anume un joc foarte primejdios. Dacă s'ar ivi acum poliția aici și ar găsi plăcile astea la mine, m'aș muta pe șapte ani la închisoare, și tu împreună cu mine.

Peter se făcu deodată alb ca varul.

— Zău, e chiar așa de periculos? întrebă el neliniștit. Despre ce e vorba și de ce te ții de așa lucruri?

— Cu plăcile astea au falsificat anumiți indivizi bancnote englezești.

— Sfinte Dumnezeule! strigă Peter cu răsuflarea tăiată și se țină de muchea mesei ca să nu cadă.

— Da, da, așa stau lucrurile. Acum am să duc fleacurile astea la loc sigur.

— Și unde? Pentru Dumnezeu, fii prevăzător, măi băete, nu te juca cu focul. Ai grije mai ales să nu-mi faci vreun bucluc. După ce-am fost așa de cuminte atâția ani, n'aș mai avea chef să înfund iar temnița. Fii serios și aruncă fleacurile alea în fluviu — închiriază o barcă, de vale la Waterloo.

Peter șopti aceste sfaturi cu glas răgușit și agitat, dar Amber dădu scurt din cap și ieși coborînd scara.

Iși alcătuiise un plan; luă primul taxi care-i eși în cale, se duse drept la Scotland Yard și se anunță la inspectorul-șef Fells. Trebui să aștepte câteva minute în anticameră, pe urmă veni un funcționar și-l conduse într'un birou simplu.

Prin mâna lui Josiah Fells trecuseră toate marile cazuri criminale ale ultimilor

douăzeci de ani. Amber se văzu în fața unui domn cam scurt, rotunjour, cu fruntea înaltă și cu mustața castanie, în care nimeni n'ar fi putut bănuî un detectiv.

— Doamne sfinte, Amber, chiar d-ta ! strigă inspectorul. Intră înăuntru și închi-de ușa. Ei, ce mai nou?

Mr. Fells deschise un sertar și scoase o cutie cu țigarete, căci era întotdeauna amabil cu clienții săi. Amber era favoritul lui special, deși acesta nu intrase la dreptul vorbind niciodată în sfera lui de acțiune.

— Ei, ce ai acum de gând, să faci o mărturisire, să 'ncepi o viață nouă sau să denunți pe cineva?

Amber scoase din buzunar cele două pachetele și le puse pe masă.

— Pentru mine? întrebă inspectorul-șef.

— Da, pentru d-voastră, răspunse Amber radios.

Inspectorul desfăcu hârtia și privi uluit cuprinsul.

— Mii de draci! strigă el, și flueră apoi ușor. Nu cumva ai făcut d-ta asta, Amber? Pe cât știu, asta nu intră în ocupațiile d-tale!

— Nu.

— Atunci de unde ai plăcile? Punând

această întrebare, Fells își aținti privirile asupra lui.

— Tocmai asta n'am de gând să vă spun, răspunse liniștit Amber. Dar, dacă vă interesează să știți cum am pus mâna pe plăci, atunci cu plăcere. Am făcut o spargere într'un birou și le-am găsit într'un safe.

— Când?

— Astăseară.

Fells apăsă pe un buton și numaidecât intră în cameră un funcționar.

— Trimete tuturor secțiilor următoarea instrucțiune: Dacă se anunță o spargere într'un birou, să fie supravegheat cel ce depune plângerea.

Polițistul își făcu o însemnare pe bloc și părăsi iar camera.

— Trimet ordinul pentru cazul că n'ai să-ți schimbi părerea, spuse inspectorulșef. Am mare nevoie de amănuntul acesta.

— Nu cred să vi-l dau, declară cu hotărîre Amber. În primul rând v'ar fi de prea puțin folos să știți de unde am plăcile, atâta timp cât nu găsiți tipografia respectivă. Când o bandă își poate procura astfel de plăci, înseamnă că dispune de mijloace mari. Și dacă vă rezeșiți numaidecât pe urma afacerii, o să mușcați numai o bucățică din coada lighioanei pe care vreți

s'o prindeți. Restul s'ar strecura, repede, undeva sub pământ.

— Dar aş putea să pun să fie observați.

— Aș, cu asta n'o să ajungeți la nimic. Pe observatorii d-voastră îi cunosc dela o poștă, nu fac nici două parale.

Amber șovăi și păru puțin cam încurcat.

— Nu mai dorești o țigară? Poate atunci o să poți chibzui mai bine, spuse Fells prietenos.

— Nu, mulțumesc, pot să vorbesc și fără să 'ncercați asupra mea drasticele dumneavoastră metode de corupție. Cunoașteți, cred, actele mele.

— Da, le cunosc, sau cred cel puțin că le cunosc, ceeace e de altfel acelaș lucru.

— D-le inspector-șef, răspunse Amber solemn și foarte serios, vă rog să vă concentrați acum atenția asupra unui lucru care ne privește, atât pe mine cât și pe d-voastră. Vă previn însă. Un interes superficial ar putea închide automatic ușa încrederii mele, care acum stă larg deschisă. Cu alte cuvinte sunt într'o situație delicată.

Tăcu câțeva vreme, apoi se ridică în picioare și începu să măsoare odaia 'n lung și'n lat.

— În închisorile Angliei se vorbește indeobște, începu el apoi, de o bandă noro-

coasă care pune în circulație bancnote false, nu numai engleze ci și străine.

— Este însă în deobște cunoscut și în cercuri mai puțin exclusive, răspunse Fells pe un ton sec, că umblăm să nimicim această bandă. Luă în mână una din aceste plăci și o ținu sub lumină. E bine lucrată, n'am ce zice.

— Să admitem că e vorba aci de activitatea acestei bande norocoase — și să admitem că o descopăr complet...

— Ei?

— Imi puteți atunci procura un post bun în Scotland Yard?

Se priviră țintă câțeva vreme, apoi Fells izbucni într'un râs hohotitor.

— Domnule inspector-șef — spuse Amber muștrălor, mă jigniți.

Dar cuvintele lui nu făcură nici o impresie asupra funcționarului. Acesta râse, și râse, pânăce lacrimile începură să-i curgă dealungul obrazilor, în timp ce Amber îl observa aspru.

— Trebuie să recunoști că-i o surpriză, spuse Fells în cele din urmă. O glumă așa de bună n'am mai auzit de mult.

Se sculă de pe scaun, deschise un safe vârît în zid, scoase dintr'un sertar un dosar, îl puse pe masă și se așeză din nou:

— Iată condamnările d-tale!

Foaia era scrisă mărunț de sus până jos. La stânga, unde arătase detectivul, se găseau două însemnări. La dreapta însă stătea rând sub rând, până jos.

— Pedepse disciplinare la închisoare, spuse Fells, arătând la dreapta.

Amber nu răspunse nimic; își mângâia numai gânditor bărbia.

— Dacă adun totul, iese că ai fost condamnat în cursul scurtei dar norocoasei d-tale cariere la circa șaizeci ani de închisoare!

— E o cantitate respectabilă.

— Cred și eu. Inspectorul-șef închise la loc dosarul. Deaceia trebuie să zâmbesc când vii la mine și vrei să 'ncepi o viață nouă în departamentul criminalistic al lui Scotland Yard. Dar acum, serios de tot — poți face ceva pentru noi în chestia acestei falsificări? Directorul e foarte nervos din cauza asta.

Amber dădu din cap în semn că da.

— Cred că v'aș putea fi de-un ajutor, numai să mai rămân încă o săptămână afară din închisoare.

— Bine, atunci, încearcă, răspunse Fells surâzător.

— Am să fac tot ce-mi va sta 'n putință, spuse Amber vesel.

Lambaire petrecu o noapte chinuită și, când dimineața auzi un ciocănit în ușa camerei lui dela hotel, sări din pat înspăimântat și scăldat în sudori. Privirile lui se repezică spre sertarul mesei de scris în care avea browningul.

— Hai, deschide odată, strigă nerăbdător de-afară Whitey. Lambaire trase zăvorul cu o mână care tremura.

Prietenul lui îl privi necăjit:

— Tu te culci boierește în pat, iar eu pot să alerg pe străzi și să-l caut pe Amber. Dar barem l-am găsit.

— Nu cumva l-ai....

Buzele lui Whitey se încrețiră disprețuitor.

— Nu, nu l-am „făcut rece”, dacă la asta te gândeai, răspunse el scurt. Dar știi acum unde locuiește.

— Și cum i-ai dat de urmă?

— Lasă acu întrebările tâmpite și nu prăpădi atâta vreme. Hai îmbracă-te. Cât privește pe Amber, lasă-l dracului. Nu-ți bate capul cu el, concentrează-te asupra chestiunii diamantelor.

— Da, aici ai mare dreptate, răspunse zelos Lambaire. Ar fi fost poate bine să pornim chiar noi la fața locului și să ne încredințăm....

— Dar nerozia asta de unde ai mai scos-o! spuse Whitey eșit din sărite. Ce-ți închipui poate, c'am să mă duc în Africa? În arșița ceca turbată și la blestematele cele de friguri? Nu, dragul meu, o căutăm pe tânăra duduie, îi câștigăm până la un anumit grad încrederea și ne dăm pe mâna ei, pe viață și pe moarte. Am aranjat deja o întrevedere cu tânărul Sultan.

— Când, azi dimineață?

— Desigur, ce crezi că sunt un mănunchiu de nervi care, ca tine, dârdâie sub o plapomă de puf?

Lambaire înghiți în sec.

— Dar ce ne facem cu Amber și cu plăcile furate? O să ne șantajeze.

— Vezi, la asta m'am gândit și eu. Nici vorbă că altceva nici nu poate avea de gând, căci e și el compromis. Dar pe când i-ai dat întâlnire lui Sutton?

— Vine să ia gustarea de dimineață aici la hotel. Vezi acum de-l bagă definitiv în cofă.

După o jumătate de oră, Lambaire intră cu prietenul său în hall-ul hotelului. O baie și o vizită la frizer îi mai îmbroșăta-

seră întrucâtva înfățișarea, dar urmele nopții de nesomn se mai vedeau deslușit, iar pansamentul de mătase neagră dinprejurul capului îi dădea o înfățișare sumbră.

La ora nouă fix sosi și Francis Sutton. Atitudinea lui era a unui om acum mai conștient de sine decât altădată; se și simțea celebrul explorator și descoperitor. Trecură în sala restaurantului.

— Așadar, să discutăm azi mai amănunțit planul nostru, spuse Lambaire când se așezară. Nerușinarea tânărului d-voastră prieten a împiedicat erii continuarea discuției!

— Imi pare nespus de rău, răspunse repede Sutton. Așa e firea Cynthiei, să se lase indusă în eroare de astfel de oameni. Vă asigur...

Lambaire făcu cu mâna o mișcare de respingere și râse prietenos.

— Nici un cuvânt mai mult despre asta, dragul meu, răspunse el cordial. Doar nu porți nici cea mai mică vină în chestia aceasta. Mi-l cunosc cu pe Amber. Și arată pansamentul. Biletul acesta de mulțumire tot dela el l-am primit.

— Doamne sfinte! Sutton se uită la el cu ochii holbați. Dar ce v'a făcut?

— Aseară când mă 'ntorceam la hotel a sărit asupra mea cu o duzină de ciraci de-ai lui.

— Dar nu mai există poliție la noi în țară? strigă Francis foarte agitat. Trebuie să-l reclamați. Să-l bage la 'nchisoare.

Lambaire clătină din cap cu un zâmbet obosit:

— Ce să mai încep cu poliția. O apă sunt toți. Prietene, nici nu-ți trece prin gând ce putregai și ce ușor de cumpărat sunt polițiștii aceștia. Aș putea să-ți povestesc unele, de să ți se ridice părul măciucă. Dar acum să ne întoarcem la lucrurile noastre. Ai cugetat la propunerea mea?

— Da, m'am ocupat chiar serios cu această chestiune. Vom consemna totul într'un contract scris, nu-i așa?

— Bineînțeles. Mă bucură chiar că ai amintit de acest lucru. Chiar azi de dimineață am vorbit despre asta, nu-i așa. Whitey?

Prietenul lui dădu din cap și căscă în taină în dosul palmei.

— Mă tem numai că sora d-tale e pornită împotriva noastră, urmă Lambaire. Imi pare sincer rău de acest lucru, mă doare chiar. Are impresia că vrem să punem mâna pe planul pe care-l deține dânsa. Nu vrem nici măcar să ne uităm la el. Pe cât știm, fluviul se găsește la nord-vest, pe teritoriul tribului Alebi. Și voim să te trimețem pe d-ta acolo și să-ți dăm puțința să verifici drumul luat de tatăl d-tale.

Se sfătuiră un ceas întreg în privința echipamentului și cheltuelilor. Sutton se înfierbântă din ce în ce și în cele din urmă nu-și mai încăpea în piele de bucurie și de entusiasm. Dar avea încă de învins obiecțiunile și rezistența sorei sale.

— Asta o să-mi dea prea mult de lucru, spuse el într-o doară.

Lambaire și Whitey se feriră cu dinadinsul să discute mai de aproape această chestiune, dar știau că n'ar fi fost ușor lucru să trateze despre planul lor cu tânăra femeie. Avea o minte ageră și o judecată sigură și nu era de loc o pietricică rătăcită în calea lor, ci un perete de stâncă, ce închidea cu totul trecerea.

Ceva mai târziu, înainte de prânz, se duseră împreună la locuința lui Sutton din Warwick Gardens.

— Cui aparține de fapt mina? întrebă deodată Francis, tocmai când ajunseră în fața porții.

Întrebarea atât de naiv pusă, îl luase pe Lambaire atât de pe neașteptate încât îi scăpă un răspuns neprevăzător.

— Tatăl dumitale a descoperit-o, spuse el fără să se gândească, dar se opri apoi speriat.

Whitey îi sări în ajutor.

— Dar noi am pus la cale expediția, am

finanțat-o și am întemeiat societatea, declară el pe un ton care nu mai lasă nici o umbră de îndoială în chestiunea proprietății.

9.

Cynthia Sutton avea douăzeci și trei de ani și era strălucitoare de frumoasă. Avea un păr castaniu și niște ochi mari albaștri-cenușii, un nas fin, buze roșii, pline și o piele moale și catifelată.

— Are un corp de femeie și ochi de copil, o descrie Amber prietenului său Peter. Și m'a invitat la ceai.

— Iar tu nu te-ai dus, răspunse Peter satisfăcut. Ți-ai dat seama că apropierea ta ar putea să compromită pe fata asta curată ca o floare. Nu, nu, ți-ai spus tu în gândul tău, am să mă țin departe de ea păstrând numai parfumul unei amintiri.

— Uite, să-ți spun drept cum a fost, Peter. În grabă am uitat cu totul că aveam o întâlnire, pentru că aveam tocmai de furcă să mă feresc de Lambaire.

Ședeau amândoi în odăița lui Peter și minunatele triluri ale canarului umpleau camera.

— Nu, trebuie să mărturisesc, urmă Amber pe gânduri, că nu m'am muncit prea mult cu idei de acestea și că n'am luat o hotărâre așa de eroică cum credeai tu.

Aruncă o privire asupra ceasului. Era ora zece.

— Puțin cam devreme, spuse el ca pentru sine. Dar trebuie să stau odată serios cu ea de vorbă. Chestia cu busola falsă și cu harta... Auzi, au de gând să-l trimeată pe tânărul Sutton ca să aducă comori ascunse și așa mai departe... Ce zici tu de asta, Peter?

—Extraordinar! Fabulos! răspunse Peter cu ochii strălucitori. Tocmai citesc un roman ca ăsta. Se cheamă „Nick cel cu ochii negri” sau „Visul de aur al unui desperado”.

După un sfert de ceas era și Amber pe drumul către Warwick Gardens.

O servitoare îi spuse că Miss Sutton avea tocmai musafiri, și-l duse într'un salonaș.

Amber scrisese câteva rânduri pe o foiță din notes-ul lui:

— Fii bună, te rog, și du asta d-rei!

Când luă foaia'n mână, Cynthia stătea

de vorbă cu Lambaire despre expediția fratelui ei. Până acuma convorbirea rămăsese totuș absolut fără rezultat. Când deschise bilețelul, obrazii i se colorară.

— Bine, spuse ea fetei, și mototoli în mână biletul. Cred că nu are niciun rost să discutăm mai mult despre această chestiune, se'ntoarse ea apoi către Lambaire. Doar nu este vorba, dacă eu îmi dau încuviințarea sau nu. Dacă fratele meu și-a pus în gând să-și ia asupra lui primejdiile, are să se ducă, indiferent de părerea mea asupra chestiunii.

— Dar, prea stimată domnișoară Sutton. răspunse Lambaire insinuant. Asupra punctului acestuia vă 'nșelați foarte. Nu e vorba numai de harta pe care ne-ați pus-o la dispoziție.

— Vreți să spuneți, pe care am pus-o la dispoziția fratelui meu, îl îndreptă ea.

— Ținem mai mult decât orice să prețuiți planul nostru și să fiți de acord cu el. Nici nu știți cât de mult înseamnă pentru noi asta. Pe baza raportului tatălui d-voastră am întemeiat o nouă societate, am cheltuit o avere pe expediție — echipamentul ei era cel mai bun ce se putea procura. Și acum acționarii mă asaltează. „Unde e mina noastră?”, întreabă ei, și vorbesc chiar între ei să mă denunțe la parchet Whitey, e sau nu e așa?

— Da, așa e, adevări aghiotantul lui și de data asta spunea adevărul.

Cynthia se ridică:

— Intrucât chestiunea depinde de mine este regulată, acum vă rog să mă scuzați.

Eși din cameră și se duse 'n salonașul unde-o aștepta Amber.

— E foarte drăguț din partea d-voastră că mă primiți, Miss Sutton.

Ea era cam nirată de atitudinea lui și se cam sperie. Firesc ar fi fost să arate față de ea oarecare căință și rușine pentru viața lui pornită pe o cale atât de greșită. Căci ea știa doar ce fel de om era. Dar el nu arăta nici cea mai mică părere de rău și părea chiar mândru de faptele sale.

— După părerea mea eram datoră să vorbesc cu d-ta, spuse ea cu tărie. Dar aș dori... Se opri brusc.

— Poftim? Amber înclină capul într-o parte. Ce voiăți să spuneți?

— Ah! Nu știu cum să mă exprim, răspunse ea și obrajii i se 'mbujorară și mai tare.

— Ați dori să puteți face ceva pentru mine, răspunse el cu un zâmbet ușor. Dar aproape jumătate din toți oamenii buni din țara asta ar vrea să facă pentru mine ceva și deaceea e mai bine să vă lămuresc dela 'nceput că sunt un caz fără posibilita-

te de îndreptare. Un incorigibil. Vă rog aşadar, de acum încolo, să priviţi chestiunea din acest punct de vedere.

Vorbea nepăsător şi fără grije dar observa cu luare aminte ca să vadă efectul vorbelor lui.

Ea le primi relativ liniştită. Iar el fu pe-deoparte satisfăcut, pe dealtăparte necăjit.

— V'am vizitat astăzi ca să discutăm o chestiune, care este pentru d-voastră de cea mai mare însemnătate. Aţi fi aşa de amabilă să-mi răspundeţi la câteva întrebări?

— N'am nimic împotrivă.

— Tatăl d-voastră era explorator, nu-i aşa?

— Da.

— Şi cunoştea Africa centrală bine de tot?

— Da, — foarte bine.

— A descoperit o mină de diamante sau aşa ceva?

Ea clătină zâmbind din cap.

— Lucrul trebuie încă dovedit. Auzise dela indigeni, de un fluviu, Fluviul Stelelor, cum îl numiau negrii. In albia fluviului se găseau pietre care se şlefuiseră una de alta. Unele dintre ele aruncau luciri şi lumini: erau fără 'ndoială diamante. Tata cumpărase câteva dela indigeni.

Amber aprobă din cap.

— Presupun că pe urmă s'a întors acasă și s'a pus în legătură cu Lambăire.

— Da, așa este. Cynthia se minuna din ce în ce mai mult de cursul pe care-l luase convorbirea.

— Restul povestei îl știu eu. Mi-am dat osteneala să cunosc mai deaproape împrejurările 'n care și-a găsit moartea tatăl d-voastră. Ați primit o hartă dela guvernatorul districtului, nu-i așa?

Ea șovăi o clipă:

— Da.

El o privi surâzător:

— N'am de gând să pun mâna pe mină, dar cu toate acestea aş dori să văd și eu odată harta. Și până nu-mi respingeți rugămintea, trebuie să vă spun că n'o fac din curiozitate.

— Cred și eu. Așteptați vă rog, o aduc numaidecât.

După câteva minute Amber ținea în mână un petic de hârtie murdară. Se duse cu el la fereastră și-l privi cu multă luare aminte.

— Văd aici însemnat un drum și alături numele Chengli. Unde e asta?

— În pădurile Alebilor. Până la Chengli ținutul este cunoscut. Abia de-acolo mai departe a trebuit lata să desemneze o har-

tă. A făcut-o după datele indigenilor. Planul este acesta.

— Pricep.

Amber se uită din nou la hartă, apoi scoase din buzunar busola pe care o găsisese în safe-ul lui Lambaire, o puse pe masă lângă plan și o compară cu altă busolă.

— Observați vreo deosebire între cele două instrumente, Miss Sutton?

Ea cercetă amândouă busolele:

— Una are un ac, cealaltă nu.

— Exact. Aci se 'nvârtește tot cadranul. Altceva nu mai vedeți?

— Nu.

— La busola aceasta unde este nordul?

Ea caută litera N și o arată. Apoi încrunță fruntea, căci acul busolei celei mici arăta puțin mai la vest.

— Ce va să zică asta, întrebă ea, și privirile lor se 'ntâlniră.

Lambaire și Francis Sutton terminaseră tratativele de afaceri. Tânărul era din cale-afară de satisfăcut și de entuziasmat și-l însoți acum pe Lambaire în antreu.

— Nu e nevoie să vă faceți scrupule din cauza sorei mele, îl liniști el. După câtăva vreme are să gândească exact ca mine. E doar femeie.

— Nici nu-mi închipui altfel, dragul meu, răspunse Lambaire prietenos. Dar are să ne-o ia probabil în nume de rău dacă plecăm fără să ne luăm ziua-bună dela d-sa.

— Unde-i soră-mea? întrebă Francis servitoarea, care se ivi la zureitul soneriei.

— În salonașul cel mic.

— Veniți cu mine, se adresă Sutton celor doi; îi conduse dealungul coridorului și deschise ușa. Cynthia, începu el.

Sora sa și Amber erau aplecați amândoi deasupra mesei. Intre ei se găsea harta și cele două busole.

Sutton și ceilalți doi văzură din prag totul. Lambaire se repezi luând-o înaintea tânărului și înhăță busola lui.

— Așadar acesta e jocul d-tale infam? șueră el printre dinți tremurând de furie. Asta urmărești, Amber?

Lambaire se simți deodată apucat cu violență de braț de Whitey și se mai stăpâni:

— Individul acesta nu se mulțumește cu încercări de șantaj, cu o spargere la biroul meu și cu furtul unor desene de valoare.

— Ce vasăzică toate astea. Cynthia? în-

trebă aspru Sutton. Fața-i era galbenă de necaz.

Amber îi veni Cynthiei în ajutor.

— Îngăduiți-mi să vă explic cum stau lucrurile, spuse el lui Francis.

— Nu-ți îngădui nimic, răspunse tânărul infuriat. Și să piei numaidecât de-aici, până nu te azvârl chiar eu afară! Nu tolerez bandiți sub acoperișul meu!

— Asta este chestie de gust, dragul meu, răspunse Amber fără să-și piardă sângele rece. Dacă te înhăitezi cu oameni ca Lambaire, cum rămâne cu principiile d-tale?

— Cu d-ta am să mă socotesc eu mai târziu, spuse mohorât Francis.

— Ar fi mai bine să ne socotim chiar acum, răspunse Amber amabil. Mr. Sutton, omul acesta este vinovat de moartea tatălui d-tale, și o să te mai bage și pe d-ta în groapă!

— Nu vreau să aud nimic din minciunile d-tale — ușa e acolo!

— Da, într'adevăr o ușiță încântătoare. Dar n'am venit aici ca să-ți admir locuința. Spune-i, te rog, lui Lambaire să te lase să te uiți și d-ta odată la busolă. Este identică cu instrumentul pe care l-a dat tatălui d-tale. Trimite busola observatorului din Greenwich și întreabă-i pe astronomi cu câte grade deviază. Dacă folosești în jun-

glă o astfel de busolă, te rătăcești neapărat la întoarcere.

— Ai auzit, Francis? întrebă Cynthia.

— Ah, și tu ascuți la prostii de acestea? răspunse tânărul cu dispreț. Cu ce intenție să fi făcut Mr. Lambaire așa ceva? Doar n'a cheltuit mii de pfunzi numai pentruca tata să se rătăcească în junglă!

— Nici vorbă, dragul meu, întări Lambaire și zâmbi triumfător. Miss Sutton, asta trebuie s'o recunoașteți și d-voastră.

Amber zâmbi și el:

— Dacă tatăl d-tale se întorcea cu harta și cu busola, Mr. Sutton, nimeni n'ar fi putut regăsi mina descoperită, dacă n'ar fi posedat busola-patent a lui Lambaire!

Cynthia înțelese acum dintr'odată planul mișelesc al lui Lambaire.

— Pricep acumă totul, spuse ea încet. Francis, tot nu-ți dai seama ce scop aveau toate astea?

— Una înțeleg, c'ai înebunit de tot, răspunse Sutton moșic și aspru. Dacă ești gata acum cu minciunile d-tale poți pleca, domnule.

— Am de adăugat un singur lucru. Amber își luă pălăria. Dacă tot nu credeți că Lambaire e cel mai mare ticălos, care se 'nvârtește nesupărat de nimeni, îi mai comunic, pentru informarea d-tale, că face

parte din faimoasa bandă a „Marilor Cinci”. Falsifică bancnote și e foarte interesat într’o monedă falsă spaniolă — nu-i așa că nu ți-ai închipuit că știu și asta, dragă Lambaire? Acolo se bat monede de argint veritabil, și încă cu profit mare, căci prețul argintului a scăzut așa de mult, încât valoarea monedelor nu mai reprezintă decât o mică parte din valoarea lor nominală. În afară de aceasta nu mai am nimic de spus împotriva lui.

— Hai, șterge-o de aici, strigă Sutton mânios.

— Te repeți cu o mare lipsă de gust, răspunse Amber și eși din odaie după ce se înclinase în fața Cynthiei.

10

Tot ce spusese Amber, despre Lambaire, era adevărul adevărat, doar că mai erau încă multe alte chestiuni din cauza cărora Lambaire ar fi putut fi urmărit de justiție.

Ca la o săptămână după ciocnirea cu Amber, Lambaire se duse iar cu prietenul lui, Whitey, la Sutton. Il găsiră în mijlocul unui maldăr de cataloage, cărți și piese de echipament. Iși scosese haina, lucra cu mânecele suflecate, fumând dintr'o pipă și era pe cât se pare foarte mulțumit de sine și de activitatea lui.

— Poftiți înăuntru și ședeți, dacă mai găsiți vre-un loc de șezut, spuse el. Apoi trimise servitoarea să vestească pe Cynthia de sosirea celor doi domni. Trebuie să mai regulăm și chestia hârtiei. Afurisitul ăsta de Amber a încurcat rău de tot lucrurile. Știți doar ce capricioase sunt în general femeile, și sora mea s'a lăsat cu totul amețită de flecărelile excrocului celuiua. Nu mai are acu nicio încredere în dumneata, Lambaire, și-ți atribue cele mai rele intenții. Isbucni în râs. Dar la urma urmelor tot am putut-o convinge să-mi dea harta.

Lambaire răsufă ușurat iar ochii lui Whitey străluciră.

După câteva clipe se ivi și Cynthia. Salută rece și distant pe Lambaire iar de politicosul Whitey nici nu se sinchisi. Whitey fu foarte mulțumit când zări în mâna ei un plic mare și lungăreț. Bănuia că 'năuntru' lui se găsea mult disputata hartă.

Fără nicio introducere, Cynthia puse pe masă două mari coli de hârtie. Fratele ei o privi mirat, ca și cum ar fi așteptat dela ca o lămurire.

— Aceasta e o copie, spuse ea. Dar am adus originalul, ca să poți compara și controla totul. Copia e corectă în toate privințele.

— Bine, dar de ce ai pus să se facă o copie?

În loc de răspuns, ea băgă la loc în plic originalul.

— Copia e pentru tine, originalul îl păstrez eu.

Lui Sutton puțin îi păsa că e original sau copie, el se bucura că a pus mâna pe hartă. Pe când studia cu deamănuntul harta, se ridicară și ceilalți doi și se apropiară de masă.

— Ciudată hartă — tata pare să fi călătorit într'adevăr într'un semicerc. Ce nu prea pricep, e linia asta punctată. Și arată cu degetul o linie dreaptă ce alcătuia baza unui triunghi obtuz-unghi. Celelalte două laturi erau întruchipate de ruta exploratorului.

— Cred că a venit momentul potrivit în care să pot da și eu o explicație, se adresă Lambaire amabil Cynthiai. La ultima mea vizită s'a petrecut aici un incident peni-

bil, pentru care nu pot fi făcut câtuș de puțin răspunzător. Un om care... pe care...

— Nu-l pot numi decât un individ primejdios, întregi Whitey.

— Da, pe care nu-l pot numi altfel decât un om extrem de primejdios, a ridicat aici împotriva onorabilității mele acuzații luate din vânt. El, care a stat aproape în fiecare închisoare....

— E de prisos să amintiți amănunte din trecutul lui Mr. Amber.

Făcând această observație, Cynthia se 'nroși ușor.

— Cum doriți, răspunse Lambaire încurcat și nervos. Nu era un vorbitor îndemânat, și „deslușirea” și-o aranjase întocmai dinainte. Voiam numai să lămuresc că Amber a spus într'o anumită măsură adevărul, deși concluziile lui sunt cu totul absurde. Busola întrebuințată de tatăl d-voastră era, într'adevăr, intenționat defectuoasă.

Cynthia îl privi sever.

— Da, era defectuoasă, repetă Lambaire. Eri abia am descoperit lucrul acesta. În total am pus să se construiască patru bucăți. Două le-a luat tatăl d-voastră, și două le-am închis în safe-ul meu.

— Și de ce anume? întrebă ea.

— Nimic mai simplu, răspunse în pripă

Lambaire. Dacă Mr. Sutton ar fi avut succes, ar fi trebuit bineînțeles echipată o a doua expediție, și ca bun om de afaceri am cumpărat dela început mai multe instrumente de acestea. Mi le-au dat astfel mai efin.

Whitey dete din cap.

— Știți de bună seamă că în cantități mai mari se cumpără mai avantajos. Cred că despre acest lucru nu e nevoie să mai discutăm.

— Și, astfel, fratele d-voastră poate întreprinde această expediție numai datorită faptului că suntem în măsură să folosim un instrument cu aceeaș deviație ca și acela al tatălui d-voastră.

Lambaire credea că explicația aceasta ajungea cu prisosință și în clipa aceea era chiar el încredințat de realitatea celor ce spunea.

Cynthia nu răspunse nimic. În viața ei se trezise un nou interes, și nu-i mai păsa atât de mult ca înainte dacă fratele ei avea sau nu să pornească în expediție. Dar nu voia să-și mărturisească încă acest lucru.

Un bandit — care nu era nici măcar unul din Mărimile romantice ale lumii subterane, ci numai un meînsemnat hoț și excroc! Dar atitudinea lui ireproșabilă, umorul lui, ochii aceia cinstiți...

Amintirea tatălui ei îi apărea doar în imagini foarte vagi, pentrucă acesta se sinchisise prea puțin de familie, iar copiii nu-i prea stăteau la inimă. Deaceea dragostea ei se concentrase toată asupra fratelui ei, pe care căuta să-l ferească de pozne și prostii.

Avea să pornească în această expediție. și avea să se întoarcă teafăr, de asta nici nu se 'ndoia ea măcar. Ușoara durere pe care o simția avea o altă cauză și nu avea nimic deaface cu siguranța vieții fratelui ei.

La toate acestea se gândea ea, în timp ce asculta convorbirea care se învârtea acum exclusiv în jurul unor chestiuni generale.

Dar ascultă iarăș cu luare-aminte, când Lambaire îndreptă iarăș vorba spre subiectul primejdios.

— Nu știu dece s'a vârit la mijloc Amber, răspunse el la o întrebare a lui Sutton. Când a venit în seara aceea la Club... Lambaire prinse o privire cu tâlc a lui Whitey și nu-și mai isprăvi fraza. Ei, în definitiv, urmă el cu bunăvoință, nu e e treaba noastră și nici nu se cuvine să judecăm noi pe acești bieți nenorociți. Cine știe ce ispită l-a momit în chestia noastră! Probabil că în căutare de câștiguri necinstite și-a închi-

puit că va avea prilej și aici... Whitey tuși ușor și se uită la ceas. Ah, se întrerupse Lambaire, așa e, trebuie să plecăm acum. Am o întâlnire cu un domn în gara Paddington. Ce-ar fi dac'ai veni și d-ta? Ar mai fi încă multe de discutat.

Sutton primi numaidecât invitația lui Lambaire.

Cynthia nu știa nici ea ce o îndemnase la acest pas impulsiv. Poate curiozitatea femeiască, poate însă voise să împiedice o explicație mai nestânjenită între Lambaire și fratele ei. Dar orice va fi fost, când fratele ei ieși să se 'mbrace, Cynthia se adresa lui Lambaire:

— V'ar fi tare neplăcut dacă v'aș însoți și eu la gara Paddington? E o dup-amiază plăcută și, cum mă interesează povestea lui Mr. Amber, ați putea continua.

— Dar, Miss Sutton, ar fi pentru mine cea mai mare plăcere să mă pot explica în fața d-voastră și să vă cuceresc încrederea, răspunse Lambaire strălucitor de bucurie. Whitey, nu-ți spuneam eu asta chiar azi de dimineață?

— Da, îmi amintesc precis.

— De-aș putea măcar să fac mai accesibil lui Miss Sutton punctul meu de vedere, spuneam eu azi dimineață.

— Nu fiți prea optimist în privința asta,

răspunse ea schițând un zâmbet, când se întoarse fratele ei.

Francis se necăji când o văzu pornind înainte cu Lambaire, dar acesta se simțea 'n al șaptelea cer de fericire și pășea ca pe puf de nori.

— Tare mă tem că Amber are un caracter incorigibil, spuse el, și că firea lui o să-l împingă întotdeauna la ticăloșii. Dar de fapt nici nu prea contează; dintre marii și genialii bandiți n'o să facă parte niciodată.

Nădejdea Cynthiei se risipi când auzi pe Lambaire întărindu-i chiar propriile ei gânduri.

— Bineînțeles, n'am niciun fel de simpatie pentru acești mari bandiți, adăugă el repede.

— Nu credeți că Mr. Amber s'ar putea îndrepta dacă s'ar găsi câtăva vreme sub o influență bună?

— Dar de unde, omul acesta nu se mai îndreaptă cât lumea. Un prieten al meu (directorul penitenciarului din Clemstead) îmi spunea chiar deunăzi că Amber este unul din deținuții cei mai îndărătnici, cei mai perversi, dintre cei care nu se pleacă nici morții. Un asemenea om, bineînțeles că nu mai are nici un fel de perspective.

Cynthia oftă. În gând se mira că un om

ca Lambaire avea ca prieten pe un director de închisoare.

— Da, da, a încerca îndreptarea lui Amber înseamnă a strica orzul pe găște, spuse el iarăș când ajunseră la gară.

Pe peron, Cynthia își luă laoparte frațele, în timp ce ceilalți doi se interesau de sosirea unui tren.

— Eu am să mă 'ntorc acum acasă — iar tu, după cum văd, ești hotărât să pornești în expediția asta?

— Nici vorbă, răspunse el iritat. Dar pentru D-zeu, Cynthia, doar n'o să 'ncepem iarăși discuția dela început!

Ea ridică din umeri și tocmai voia să facă o observație când Lambaire veni fuga spre ea și o privi triumfător.

— Fuga, fuga, să vedeți ceva, spuse el și le făcu semn să-l urmeze.

Cynthia uimită și fără să priceapă ce vrea să spună, îl urmă împreună cu Francis.

Dar când ajunseră la un colț al clădirii, rămase brusc locului și păli.

Doi păzitori înarmați duceau un convoi de deținuți, ferecați cu mâinile unii de alții și îmbrăcați în haine de pușcăriași.

În primul rând, îl descoperi pe Amber.

Privea împrejurul lui satisfăcut și vesel, iar situația penibilă în care se afla, nu

părea să-i facă nici cea mai mică impresie. Dar când o zări pe Cynthia, obrajii săi bronzăți se 'nroșiră brusc și lăsă ochii în jos.

— Dragul meu Lambaire, spuse el în șoaptă, pentru asta o să ne mai socotim noi odată.

11

— No. 634, la domnul Director! spuse gardianul.

— Mare cinste, răspunse ironic Amber.

— Hai, hai, nu-ți lua nasul la purtare. spuse scurt omul. Ești și-așa destul de rău notat!

Amber nu răspunse nimic, eși din celulă și scoborî, urmat de gardian, scara de fier ce ducea la parter.

Captain Cardeen ședea îndărătul biroului său și-l primi fără pic de bunăvoință.

— No. 634, spuse el. Ai fost reclamat că nu te-ai supus ordinelor unui slujbaș al închisorii.

Amber tăcu.

— Crezi poate că-ți poți permite orice, pentru că ai stat aproape jumătate din viață la 'nchisoare? Nu ești întâiul îndărătnic căruia i-am băgat mințile 'n cap — am eu ac și de cojocul d-tale! N'ai nicio grijă!

Amber îl privi batjocoritor:

— Și eu am ceva de îmblânzitor de fiare în mine.

La tonul nerușinat al deținutului, directorul se făcu stacojiu.

— Derbedeule! izbucni el, dar Amber îl întrerupse.

— Mi s'a scârbit cu viața de 'nchisoare, spuse el pe un ton grosolan. Și pun prinsoare pe orice vreți că n'o să pricepeți un cuvânt din tot ce vă spun. Viața 'n închisoarea asta e iadul pe pământ, nu altceva!

— Duceți pe pușlamaua asta, îndărăt în celulă! răcni Captain Cardeen. Sărise furios de pe scaun. Te 'nvăț eu banditule, să te porți frumos. Ai să faci cunoștință cu pisica cu nouă cozi, ca să-ți treacă pofta să mă mai insulti astfel.

Doi gardieni îl luară pe Amber între ei, îl scoaseră din cameră și-l îmbrânciră în celula lui.

După un sfert de oră, în broasca ușii se răsuci o cheie și iarăși se iviră doi gardieni. Unul din ei ducea o pereche de cătușe de oțel.

Amber ştia ce însemna asta. Se 'ntoarce liniştit cu spatele şi lăasă să i se încue împrejurul încheetării mâinilor fiarele care mai fură apoi împreunate la spate. Aceasta era pedeapsa care-i plăcea mai mult lui Captain Cardeen, s'o prescrie deţinuţilor.

— Pe ăsta numai cu am să-l învăţ disciplina, spuse directorul, gardianului-şef.

— Dacă n'o s'o scoateţi d-voastră la capăt cu el, atunci nu-i mai vine nimeni de hac, răspunse slugarnic şi linguşitor subalternul.

— Apoi cred şi eu.

Amabilul schimb de păreri fu întrerupt aci, deoarece un gardian aduse o scrisoare.

De trei ori trebui directorul să citească foaia mare albastră, oficială, până s'o priceapă.

„Aducătoarea prezentei, miss Cynthia Sutton, are permisiunea de a vorbi cu deţinutul de drept comun N. 634 (John Amber). Convorbirea va avea un caracter strict privat; nu va fi de faţă nici un gardian”.

Autorizaţia purta semnătura ministrului de Interne şi stampila ministerului. Cardeen ridică uluit ochii.

— Ce să însemne asta? întrebă el, şi întinse gardianului-şef ordinul.

Omul îl citi.

— Dar asta e contrar regulamentului!

începu el. Directorul însă îl întrerupse nerăbdător.

— Lasă acum palavrele despre regulament! răspunse el supărat. Când vine un ordin dela minister nu mai există regulament! Mai e cineva cu d-ra, întrebă el pe aducător.

— Da, un domn dela Scotland Yard. V'am dat adineauri cartea lui de vizită.

Din nebăgare de seamă, bucata de carton căzuse pe jos și directorul se aplecă repede s'a ridice.

— Inspector-șef Fells, citi el cu voce tare. Poate că e mai bine să stau mai întâi de vorbă cu domnul.

După câteva minute detectivul intră salutând pe Cardeen cu un zâmbet prietenos.

— Mi-ați putea oare explica aceasta? întrebă directorul arătând scrisoarea ministrului.

Inspectorul-șef scutură din cap.

— Nu explic niciodată nimic. N'are nici un rost să-ți bați capul cu explicarea actelor superiorilor. Inseamnă pierdere de vreme și de energie. Am dealtfel și eu o misiune de îndeplinit.

— Vreți să stați și d-voastră de vorbă cu deținutul?

— Desigur.

Fells scoase din portmoneu o hârtie ofi-

cială. Am vorbit cu d-ra și n'are nimic împotriva ca eu să-l văd mai întâi pe Mr. Amber.

— Multe înțeleg, dar tot nu-mi dau seama cum vă vine să spuneți unui pușcăriaș de teapa acestui Amber, M. Amber. Aveți doar și d-voastră o experiență destul de bogată cu criminalii ăștia.

— A, e numai din obișnuință. Mi-a scăpat vorba fără să-mi dau seama, răspunse Fells în treacăt.

Directorul citi al doilea ordin redactat în termeni asemănători cu primul.

— Bine, puteți vorbi chiar acum cu deținutul, spuse el și făcu un semn gardianului-șef. Individul acesta a fost nemai-pomenit de nerușinat și a primit tocmai o mică pedeapsă.

— Hm, făcu detectivul codindu-se puțin. Spune, te rog, n'a murit în penitenciarul acesta Gallers?

— Da, răspunse rece Cardeen. A avut un acces de cord sau cam așa ceva.

— Dacă nu mă 'nșel prea tare, tocmai primise și el o pedeapsă, spuse Fells pe gânduri.

— Cauza adevărată a morții a fost dovedită prin martori, împotriva cărora nu se poate ridica nicio obiecțiune, răspunse aspru directorul. Iși luă apoi din cuier pă-

lăria și și-o puse 'n cap. S'au împrăștiat zvonuri că ar fi fost pedepsit în acelaș fel ca Amber și că n'ar fi putut suna când s'a simțit rău, dar sunt numai niște minciuni infame.

— Nicij vorbă, răspunse politicos detectivul.

Cardeen îl conduse pe scara de fier spre etajul de sus, unde se găsea celula lui Amber, și intră împreună cu el.

Când ușa se deschise, Amber ședea pe un scaun. Abia când îl recunoscă pe Fells, se sculă în picioare, dar și acest lucru îi veni greu.

— Mr. Fells, dacă aveți ceva de spus deșinutului, poftim.

— Aș dori să stăm de vorbă între patru ochi.

Cardeen se îndreptă bățos.

— Bineînțeles, dacă preferați... spuse el înțepat și porni spre ușă.

— Scuzați, vă rog, răspunse Fells și puse mâna pe brațul directorului. V'aș mai ruga încă să dați ordin să i se scoată fiarele.

— Vedeți-vă de treaba d-voastră și nu vă amestecați în atribuțiile mele. Regulamentul îmi dă mână liberă să pedepsesc pe deșinuți cum cred eu de cuviință.

— Mă rog. Fells așteaptă până ce ușa se

închise pe clanță și se întoarse apoi spre Amber.

— Mr. Amber, am fost însărcinat de ministerul de Interne cu o misiune foarte interesantă. Pe cât îmi dau eu seama, sunteți ostenit de atâta închisoare.

— Dragul meu Fells, niciodată nu mi-a fost așa de lehamite de închisoare ca acum.

Inspectorul-șef zâmbi și scoase din buzunar o foaie mare de hârtie pe care erau multe însemnări.

— Am dat acum de cheia tainei d-voastră, spuse el, și puse foaia sub ochii deținutului. Iată lista condamnărilor d-voastră. Pe cât am putut stabili, n'ați apărut niciodată în fața unui judecător și a juraților, și cu toate acestea ați stat până acum în cincisprezece închisori deosebite, și anume în baza a cincisprezece sentințe deosebite semnate de un judecător și contra-semnate de un funcționar superior din ministerul de Interne...

Făcu o pauză, dar Amber tăcu.

— În anul 1927 ați fost transportat la închisoarea Chengsford. Ordinul corespunzător a fost emis la Devizes, dar n'am putut găsi în niciun dosar vreun act din care să reiasă că ați apărut în fața justiției la Devizes.

Amber tot nu vorbea.

— Când ați sosit la Chengsford, umblau tot felul de povești despre condițiunile in-suportabile din închisoare. Fusesse repri-mată o revoltă a deținuților, și se zicea că directorul și gardienii s'au dedat la sălbă-ticii față de deținuți...

— Imi amintesc de asta, spuse Amber cu indiferență.

— Ați fost internat acolo la zece Mai. La întâi August ați fost eliberat în urma unui ordin al ministerului de Interne, iar la trei August, directorul, subdirectorul și gardia-nul-șef fură suspendați din serviciu și mai târziu concediați.

Fells se uită iarăș la deținut, așteptând par'că ceva.

— Surprinzătoare constatare, spuse Am-ber.

Și cu toate că ați fost liberat în August, la 9 Septembrie stăteți din nou la închi-soarea din Preston și, și acolo se ajunse la conflicte neplăcute.

— În această privință îmi pare că aveți dreptate, spuse serios Amber.

— Și tot așa urmară lucrurile și mai de-parte. Nu se poate spune că ați adus noroc închisorilor pe care le-ați onorat cu vizita d-voastră!

Încetul cu încetul se ivi pe fața lui Am-ber un zâmbet.

— Scumpul meu inspector-șef a făcut oare lungul drum dela Londra până aici numai pentruca să-mi facă aceste senzaționale comunicări?

Fells își schimbă deodată toată purtarea.

— Nu, Mr. Amber, nu pentru asta, spuse el respectuos. Voiam să vă comunic faptul că ați fost împrumutat unui alt minister.

— Împrumutat?... întrebă Amber și încruntă sprâncenele.

— Da, ministerul de Interne v'a pus la dispoziția ministerului Coloniilor, iar eu sunt aici ca să execut acest ordin.

— Dar momentan nu mi-ar conveni de loc să plec din Anglia.

— Ba da, Mr. Amber. Există pe undeva prin Africa centrală un Fluviu al Stelelor și câteva persoane deochiate au pornit să-i stabilească poziția.

— Aha, carevasăzică au și pornit?

Eră contrariat și nici nu ascunse acest lucru.

— Sper că am să es încă la timp din închisoare ca să mai pot paraliza afacerea asta. Dar toată chestia n'are nici în clin nici în mână cu ministerul Coloniilor?

— Credeți?

Fells se duse la perete, unde se găsea soneria și apăsă pe buton. După două minute se deschise ușa.

— Mai este aci un vizitator care are să vă explice toată chestiunea, spuse el, lăsându-l singur pe Amber, care înjura acum amarnic toate autoritățile și ministerele în general, iar ministerul de Interne în special.

După zece minute, ușa se deschise din nou.

Amber nu se aștepta la această nouă vizită și în clipa când sări depe scaun se schimbă la față. Și Cynthia era palidă. Vorbi abia când gardianul trăsesese ușa după el. Acest scurt interval dădu lui Amber putința să se reculeagă.

— Mă tem că n'am să vă pot primi atât de ceremonios cum s'ar cuveni, spuse el, deoarece mișcările îmi sunt momentan cam stânjenite.

— Sunteți probabil foarte mirat că mă vedeți aci, Mr. Amber, răspunse ea și încercă să zâmbească. Eram atât de deznădăjduită, că m'am adresat ministerului de Interne... și am căpătat autorizația pentru o convorbire cu d-voastră. Nimeni nu știe atâtea despre expediție și despre participanții ei ca d-voastră.

— Ați avut greutăți la scoaterea permisului? Amber clipea din ochi dar ea nu băgă de seamă.

— Nu, nici cea mai mică greutate. Îmi vine aproape să cred într-o minune.

— Nu, chiar așa mare minune nu e. Sunt doar pentru ei un obicei al casei, și orice negustor e culant față de un client atât de vechi.

Ea îl privi trist.

— Ah, nu mai vorbiți așa, îl rugă ea în șoaptă. Mă îndurerați. Nu pot crede că sunteți chiar pierdut fără nădejde. Aș vrea să vă ajut, și sufăr când vorbiți cu atâta nepăsare de soarta d-voastră.

-- Scuzați-mă dacă am spus ceva care vă displace, dar grija ce-mi purtați e absolut fără de folos. Era acum iarăș, neschimbat, vechiul Amber. Și acum povestiți-mi de ce ați vrut să vorbiți cu mine. Luați loc pe scaunul cela — e drept că nu e prea comod, dar altul mai bun nu pot să vă ofer.

Ea refuză zâmbind și-și spuse apoi povestea.

Fratele ei, Lambaire și Whitey porniseră și luaseră cu ei copia hărții.

— Expediția nu mi-a făcut pân'acum prea multe griji, urmă ea, căci credeam că harta tatălui meu e exactă și că au să găsească neapărat așa zisul Fluviu al Stelelor. Ministerul Coloniilor, la care a luat informații fratele meu, era de aceeaș părere.

— Dece s'a mai dus la autorități? o întrerupse Amber.

— Trebuia să obție autorizația de a săpa pe teritoriu englez. După ce fratele meu ajunsese în Africa și după ce primisem telegrama de-acolo a fratelui meu, am primit pe neașteptate din partea ministerului Coloniilor o somație urgentă de a depune la minister harta originală a tatălui meu. Fu examinată cu deamănuntul și comparată cu o altă hartă mai mare.

— Și care a fost rezultatul?

Ea înălță din umeri.

— Expediția a pornit pe o cale greșită. Fluviul Stelelor ori se găsește pe teritoriu portughez, ori nu există deloc.

— Dece n'ar fi pe teritoriul englez?

— Nu, e lucru stabilit acum că trebuie să curgă dincolo de granița engleză, în Africa de vest portugheză.

Amber o privi uluit.

— Și ce pot face eu acum pentru d-voastră?

— O clipă numai, urmă ea grăbită, încă nu v-am spus totul. Dacă harta tatălui meu e bună, Fluviul Stelelor e doar o legendă. Geografii au identificat cât se poate de precis punctul indicat de ea și acolo nu se găsește nici pădure nici urmă de fluviu. E mai degrabă un fel de podiș depe care seceta a gonit orice urmă de viață.

— Le-ați povestit specialiștilor despre busola falsă?

— Înainte de plecare, Lambaire a vorbit cu mine foarte deschis despre chestiunea aceasta și mi-a arătat o busolă falsă și una bună. Eu am observat precis deviația și mi-am notat în minte diferența. Pe baza indicațiilor mele au făcut acum calculele funcționarii dela ministerul Coloniilor. Au expediat o telegramă ca să-l oprească pe fratele meu, dar el se depărtase deja de țarm și acum nu-l mai poate ajunge nici o telegramă.

— Aveți aici harta.

Ea scoase foaia din buzunar și i-o în-tinse. El n'o apucă, deoarece mâinile-i erau încă prinse în cătușe pe spate.

Deodată ea înțelese și se 'nroși.

— Despăturești, vă rog, harta, o rugă el.

O studie cu luare aminte.

— Dar cine a comunicat ministerului Coloniilor că eu știu totul? Altcineva decât d-voastră nu poate fi, căci nimeni alt-cineva nu știe de asta.

Ea făcu semn din cap că da.

— Nu știam ce să mă fac — tata a murit tot în ținuturile celea — a început să-mi fie teamă de viața fratelui meu și nu aveam pe nimeni pe lume căruia să-i pot cere un sfat.

Dar se opri deodată speriată. căci hoțul acesta cu țesta rasă nu trebuia cu niciun

preț să bănuiască măcar, cât de mult se învâртеau în jurul lui gândurile ei.

— Ceva nu e în regulă, urmă ea după o mică pauză. Este o taină la mijloc, care încă n'a putut fi dezlegată. Tata era un om de o minuțiozitate aproape penibilă și este sigur că n'a făcut o greșală. Afară de aceasta noi tot timpul fuseserăm încredințați că fluviul se găsește pe teritoriul englez.

— Poate între timp s'a schimbat granița. Ea scutură din cap.

— Bănuiala asta am avut-o și eu, dar după spusele funcționarilor, ea fusese fixată la 1875 și de atunci până azi n'a mai suferit nicio schimbare.

Amber se uită încă odată pe hartă, apoi o privi pe Cynthia drept în ochi.

— Am să vă vizitez mâine, spuse el.

În aceeaș clipă răsuci cheia în broască, și ușa cea grea se deschise încet. Afară stăteau directorul, care se uita mânios în celulă, gardianul-șef și Fells.

— Timpul a trecut, spuse Cardeen aspru.

Amber se uită la inspectorul-șef făcându-i un semn cu capul, și în clipa următoare își schimbă cu totul purtarea.

— Cardeen, scoate-mi numaidecât cătușele, spuse el cu un ton poruncitor.

— Ce?!

— Arată-i ordinul, Fells, se adresă Amber detectivului, și acesta întinse directorului uluit o hârtie scrisă.

— Ești destituit, spuse scurt Amber, și se institue o anchetă în privința administrației d-tale. Sunt Captain Ambrose Grey, unul din inspectorii închisorilor regale.

Mâinile gardianului-șef tremurau groaznic pe când descuiau cătușele.

II

12.

Înainte de plecare, când Amber se dusese în vizită de despărțire la Cynthia, ea îi declarase fără de veste că voia să-l însoțească spre Africa centrală, și acum se găseau de cinci zile pe mare.

Când muntele conic din Teneriffa dispăru treptat în zare îndărătul lor, Amber își dădu deodată seama de greutatea situației. Până acum se bucurase numai de tovrășia Cynthiai, iar la viitor se gândise prea puțin.

— La Santa Cruz ar fi trebuit să te conving cu orice preț să debarci și să faci cale întoarsă, spuse el. Dar vezi că sunt prea egoist și-mi caut pesemne numai plăcerea mea.

— Aici sunt, aici rămân, răspunse ea

fără să-l ia în serios. Ședea întinsă grațios pe chaise-longue-ul ei depe covertă și-l privea mulțumită. Sunt doar fată de explorator și de descoperitor, Captain Grey, nu uita asta.

— Mi-ar fi mai plăcut să-mi zici ca și până acum, Amber.

— Gândește-te că tata a murit în țara cea. Și acum e și fratele meu acolo...

— Dar nu trebuie să-ți pui în joc viața și sănătatea. Trebuie să te întorci!

Ea râse.

— Nu cumva ai de gând să recurgi la forță? îl necăji ea. Să mă coși într'un sac și să lipești deasupra o etichetă: „A se feri de călduri”? Nu, nu, merg cu d-ta, cel puțin până la punctul de plecare al expediției și, dacă se poate, chiar mai departe. Și, la urma urmelor, trebuie să recunoști că pe mine chestiunea mă privește mult mai mult decât pe d-ta.

— Nu zic. Dar bărbat tot nu ești și n'are niciun rost să vâri capul în nisip ca struțul. Amber vorbea acum aproape în șoaptă și ea se simțea mișcată într'un chip ciudat de sunetul glasului lui.

— Trebuie să fim pregătiți pentru cele mai rele eventualități, urmă el. Lambaire poate știe că Fluviul Stelelor se găsește pe teritoriul portughez, și poate nu. S'ar pu-

tea ca busola falsă să aibă vreo legătură cu chestia asta și Lambaire să fi vrut să tragă pe sfoară guvernul englez. După părerea mea, ar fi trebuit să ne încredem fără rezerve în harta tatălui dumitale.

— Crezi chiar că Lambaire plănuia o asemenea înșelătorie?

El clătină din cap.

— Ca să-ți spun drept, nu. După părerea mea, busola a fost falsificată pentru ca tatăl d-tale să nu mai poată regăsi mina. Lambaire voia ca pentru toți ceilalți planurile să fie niște simple petice de hârtie. Numai el să fie în stare să le descifreze în caz că ar fi ajuns întâmplător pe alte mâini.

— Dar atunci de ce l-a mai luat pe Francis? întrebă ea uluită.

— Alt mijloc de a pune mâna pe plan nu exista. Și apoi, luând cu el pe fiul răposatului explorator, obține în mult mai mare măsură bunăvoința și sprijinul oficialității.

La Sierra Leone își transportară bagajele pe bordul micului cabotier portughez Pinto Colo, și acum începu o plutire înceată dealungul coastei. Cum făceau câteva

mile, se arunca ancora pentru ca să se descarce mărfuri.

Ajunseră însfârșit la ținta călătoriei lor. O șalupă îi transportă depe vapor pe uscat. După ce acostară la țărm Amber se adresă unui indigen înalt și zvelt, care stătea ceva mai la o parte de ceilalți barcagii, și-l întrebă de casa guvernatorului.

— Massa, răspunse negrul, Guvernator pleci în jungla, oameni albi pleci în jungla, dar oameni negri omori oameni albi în jungla, atunci Guvernator pleci în jungla, spânzuri oameni negri în jungla.

Cynthia nu pricepea nicio vorbă și se uita întrebător la Amber, care strânse ochii și încleștă fălcile.

— Ce erau oamenii albi care au murit în junglă? se informă el.

Dar mai înainte ca băștinașul să fi putut răspunde, toată atenția lui fu atrasă subit de un porumbel care se rotea încet împrejurul capului lui. Intinse mâna și fluieră încetișor. Pasărea se prăbuși pe plajă ca o piatră, se ridică apoi cu multă greutate, mai Țopăi câțiva pași și căzu iar.

Omul ridică cu grije porumbelul. De unul din piciorușele lui roșii era legată cu un fir de ață o foiță subțire de hârtie. Amber o luă cu grije și o netezi.

„Către cel mai vechi ofițer al corpului de haussa.

Lambaire și Whitey au ajuns la stațiunea misiunii Alebi. Afirmă că au găsit mina de diamante. După spusele lor Sutton a murit de febră acum o lună.

SANDERS"

Amber citi, citi din nou comunicarea de la un capăt până la celălalt, în timp ce Cynthia îl observa îngrijată.

— Ce scrie acolo? întrebă ea.

Amber împături cu grijă răvașul.

— Cred că biletul nu e pentru noi, răspunse apoi, cu o indiferență bine simulată.

13.

În ținutul tribului K'hassi ședeau la masă trei oameni. Soarele apunea și din focul ce-l încinseseră indigenii urca la cer un nor gros de fum.

Omul voinic, cu hainele murdare de cu-

loare kaki  ra Lambaire, iar omule ul cel scund cu bărbia  epoas  era Whitey, care în zilele acelea se mai  ntremase  ntruc t-va după al doilea acces de friguri. Cel de al treilea era Sutton. Privea mohor t  i necăjit în gol.

Nu vorbeau nimic în timp ce m ncau pe tele cu miros gre os, pescuit pentru ei de  eful hamalilor-purtători. Abia când isprăviră  i cobor r  iar la fluviu, rupse unul din ei tăcerea.

— Vasăzică acesta e sf r itul, spuse Lambaire cu glasul sugrumat.

Whitey tăcea.

— Trei mii de pfunzi  i cine știe c ţi ani din via a mea m'a costat expedi ia  i acum iată-ne,  edem  n epen i în inima  inuturilor sălbaticice la o mie de mile de coastă!

— Patru sute, îl întrerupse Whitey cu ciudă. Pot fi însă  i patru mii.

Urmă o tăcere mai îndelungată.

— Dar  ncotro o fi duc nd fluviul ăsta.  ntreb  Lambaire în cele din urmă. Că undeva, tot o fi duc nd el.

— Ai ghicit. Curge prin  ara canibalilor, răspunse Whitey spumeg nd de furie. Dacă vrei să ajungi pe un drum scurt la   rm, ia- i g ndul de la fluviu.

— Vasăzică fluviul Stelelor nu există —  i di amantele la fel! Stra nic descoperitor

a mai fost și tatăl d-tale, Sutton! strigă Lambaire sălbatic și mânios.

Se trântiseră pe jos pe malul fluviului și Sutton întoarse obosit capul spre Lambaire.

— Vezi-ți de treabă și nu-mi tot căuta pricină, că de nu îți trimet un glonte 'n tigră!

Fața lui Lambaire tresări, iar el se ridică pe jumătate.

— Nu-ți lua nasul la purtare, Sutton! strigă el. Că de nu....

— Hai, ține-ți gura, răcni la el Whitey. Suntem sătui de trăncănelile tale — vrem să ne vedem scăpați odată din mizeria asta!

Intr'adevăr! Situația expediției era jalnică și nu mai căutau altceva, decât mijlocul de-a scăpa cu viață. Patru luni au călătorit și au pătruns, zi cu zi, tot mai adânc în junglă. Cu fiecare săptămână scursă s'au depărtat tot mai mult de civilizație. De granița portugheză nici nu se apropiaseră, căci cu mult înainte de a fi ajuns la o sută de mile de ea, văzură că harta nu se potrivea cu locul. Erau însemnate pe ea sate prin care nici pomeneală să treacă drumul lor, și când în cele din urmă ajungeau într'un loc și identificau acolo capitala unui trib, descopereau apoi, ca mulți alți cerce-

tători ai Africei, că pe o rază de o sută de mile exista un întreg şir de sate cu acelaş nume.

În timpul înaintării lor în junglă, numărul hamalilor scăzu mereu. Trataseră cu Alebii, duseseră cu populaţia junglei din centrul ţinutului păduros, o luptă ce durase timp de trei zile, apăraseră tabăra lor împotriva războinicilor vopsiţi cu multe culori ai tribului K'hassi şi în cele din urmă reuşiseră să obţie slaba siguranţă a vieţii, pe care şi-o poate da un trib asuprit, în inima continentului.

Şi sfârşitul fu că expediţia trebui să se întoarcă şi să facă încă odată prin acele ţinuturi duşmănoase drumul pe care-l străbătuse la venire.

— Alt drum nu există, declară îndârjit Lambaire.

Whitey clătină din cap.

Un sfârşit cât se poate de jalnic, cugeta Sutton, privind întunecat la albia râului. Cum ar mai râde de el Cynthia! Ba, sărmana, poate ar plânge. Nici urmă de Fluviu al Stelelor, nici urmă de diamante. Visul se sfârşise. Aveau, într'adevăr, în faţa ochilor un fluviu. Dar un fluviu care curgea prin ţara canibalilor, şi ale cărui ape alergau repezi încă o sută de mile prin strâmtori şi cascade ca să ajungă la mare... A-

colo, de unde porneau vapoare mari... spre Anglia... spre Londra...

Sutton sări în picioare.

— Când pornim? întrebă el întunecat.

— Să pornim?... Lambaire se uită la el.

— Păi, ce ne rămâne decât s'o luăm iar înapoi pe drumul pe care am venit? răspunse tânărul. Și trebuie chiar să ne grăbim cu pornitul că altfel ne pomenim cu toți hamalii fugiți. Doi au dispărut chiar azi noapte. Hrana, așa cum i-am deprins la 'nceput, nu mai avem. Și pe de-asupra ne-au mai rămas numai câte o sută de cartușe de cap de om.

În ziua următoare, înainte de răsăritul soarelui, mica expediție își ridică tabăra și începu jalnicul marș de întoarcere spre țarm.

Înaintară trei zile, fără ca indigenii să le opună rezistență. În ziua a patra se ciocniră cu o ceată de K'hassi pornită după vânat. Oamenii lăsară numaidecât baltă vânătoria de elefanți, căci vânătoria de oameni le plăcea mult mai mult. Din fericire micul grup al expediției ajunsese curând la câmp deschis, unde putea ține în-

deajuns pe inamic în şah. În ziua a cincea, vătaful hamalilor, care umbla în coada coloanei, izbucni într'un cântec sălbatec. Sutton și Whitey se duseră îndărăt să vadă ce se întâmplase cu el. Omul îi lămuri râzând că văzuse fel de fel de draci.

În noaptea următoare, șeful hamalilor luă un lemn aprins din foc, se apropie pe furiș de unul din hamali, cu care mai înainte se înțelegea bine, și-i sparse capul.

— Boala somnului, spuse Sutton.

Cei trei albi stăteau în fața copacului de care porunciseră să-l lege pe vlăjganul acesta de indigen. Avuseseră mult de furcă cu el până să-l învingă și mai mulți hamali se aleseseră cu mici răni.

— Ce ne facem acum cu el? întrebă Lambaire deznădăjduit. De lăsat aici, nu-l putem lăsa — moare de foame sau te mai pomenești că se desleagă, și asta ar fi și mai rău pentru noi.

În cele din urmă amânarea hotărîrea pe dimineața următoare. Unul dintre negri avea să facă de gardă lângă nebun.

A doua zi de dimineață deteră hamalilor un nou vătaf și caravana plecă. Whitey rămase în urmă. Lambaire, care umbla în mijlocul coloanei, auzi o puternică detunătură de revolver, și după un scurt răstimp încă una. Îl trecură fiori și-și șterse frun-

tea umedă cu dosul palmei. Peste puțin timp se ivi lângă el și Whitey. Era alb ca varul și buzele îi tremurau.

Lambaire îl privi cu teamă.

— Ce-ai făcut? îl întreabă el în șoaptă.

— Hai, vezi-ți de drum și nu mai întreba și tu ca prostul. Știi bine ce-am făcut. Doar nu poți lăsa așa pe un negru ca să moară pur și simplu de foame — trebuia făcut ceva! Ultimele cuvinte, Whitey i le zbieră sălbatec.

Lambaire clătină zăpăcit din cap și tăcu.

Când ajunseră în cele din urmă la ultima bucată mare din drumul lor, Lambaire avu o idee bună. Dar la 'nceput n'o destăinuie nimănui, ci chibzui mai întâi încă vreo două zile.

Poposiră apoi într'un sat de băștinași, ai cărui locuitori trăiau în bună înțelegere cu albi, și se odihniră aci trei zile 'ntregi.

În seara zilei de-a doua, pe când ședeau la focul taberei — chiar și în apropierea ecuatorului nopțile sunt reci — Lambaire le povesti ce plănuse.

— Ați stat vreodată să vă gândiți ce ne

așteaptă la sfârșitul acestei expediții? Întrebă el.

Nimeni nu răspunse. Sutton mai că nici nu se sinchisea de discuție, dar Whitey strânse pleoapele.

— Eu am să fiu dat în judecată pentru faliment fraudulos, tu tot așa, Whitey. Iar Sutton ajunge tipul cel mai de răs din toată Londra. Lambaire îl iscodi atent cu privirea. Și, nici vorbă, face printr'asta numele lui taică-său de răs.

Francis tresări.

— Whitey și cu mine am întemeiat o societate, urmă Lambaire, am luat dela lume parale ca să exploatăm o mină de diamante, am împânzit lumea'ntreagă cu prospecte entuziasmante, și așa mai departe — înțelegi? Și acum ne întoarcem.

— Dacă ne mai întoarcem, bombăni Whitey.

— Il apucă pe om nebunia când te aude vorbind pe tine! Nici vorbă că ne'ntoarcem — mult a fost, puțin a rămas. Acuma totul e numai să umblăm. Suntem doar aproape de locurile civilizate.

— Hai, dă-i drumul odată! Spune ce voiai să spui, îl îndemnă nerăbdător Whitey.

— Acum dacă ne 'ntoarcem, trebuie să explicăm acționarilor...

— Că pur și simplu nu există și nici n'a existat vreo mină de diamante, îl complacea melancolic Whitey.

— Nu, nicidecum! De ce-am face asta? Lambaire stătea aplecat înainte și vorbea înfrigurat și serios. Ne oprește cineva să spunem că am găsit mina de diamante? Bine, n'o să vorbim de fluviu. A curs unul pe-acolo, dar acum albia lui a secat. Am găsit doar sute de locuri prin care curgeau, în anotimpul ploios, râuri, fluvii. Hai să zicem că ajungem cu bine acasă și că avem buzunarele pline de diamante neșlefuite — poți cumpăra la Londra câte vrei.

Ochii lui Whitey străluceau. Lambaire nu mai avea nevoie să-l întrebe cât de mult îi plăcea planul acesta. Dar Sutton nu era de acord. Fața lui devenise aspră și îndărătnică.

— Sunteți nebuni, spuse el tăios. Vă închipuiți că o să mă pretez la o asemenea minciună, că am să vă sprijin o asemenea înșelătorie? Ar însemna să murdăresc cu noroi numele tatălui meu. Nu, nici să nu vă gândiți la una ca asta.

Nici unul dintre ceilalți doi nu-l luaseră până acum în serios și cu atât mai puțin se așteptaseră la vreo rezistență din partea lui. Tot timpul îl socotiseră ca pe un om de o însemnătate cu totul secundară. Și iată că acum trebuiau să discute cu el

și cu cât mai mult vorbeau cu atât mai mult se încăpățâna.

Oamenii care se găsesc în afară de hotarele civilizației înclină să nu mai prea țină seama de legi, și, mai 'nainte de a fi părăsit satul ospitalier, Lambaire și Whitey erau de acord că Sutton le puneă piedici revoltătoare.

Între ei și succes se ridicau scrupulele ridicole ale acestui tânăr. Țâcnitul ăsta voia să-i împiedice să culeagă fructele muncii lor.

Până într'o săptămână ajunseseră de nu-și mai vorbeau de loc. În timpul acesta avuseseră numai de umblat și nu întâmpinaseră nici un fel de primejdii, altfel poate că ș'ar fi băgat iar mințile 'n cap.

Deodată Sutton fu apucat de un acces grozav de malarie. Coloana făcu popas într'un luminiș mare din pădure. Campară în apropierea unei găuri de apă secată, pentru că nădăjduiau să găsească aici la câteva picioare adâncime apă subterană.

Lambaire și Whitey se duseră 'n pădure. O vreme nu vorbi nici unul din ei, dar fiecare știa gândurile celuilalt.

— Ei? întrebă în cele din urmă Whitey. Lambaire se uită într'altă parte.

— Asta 'nseamnă pentru noi un dezastru. Dacă dânsul ar fi rezonabil, am scăpa de

orice grijă și am încasa iarăși mulți bani, prin vânzări de noi acțiuni.

Iarăș tăcură.

— Ii e rău acum? întrebă apoi deodată Lambaire.

Whitey ridică din umeri.

— Nu mai rău decât mi-a fost mie până acum de șase ori. E abia la primul atac de friguri. Să-l cărăm nu putem, mai avem numai doi oameni și mai sunt încă cincizeci de mile până la cea mai apropiată stațiune a misiunii; cel puțin așa spun negrii.

Cei doi se mai plimbară fără astâmpăr câțva timp încoace și'ncolo, dar până ajunseră iarăș în lagăr nu mai vorbiră nimic.

Sutton nu recunoștea pe nimeni, gema și vorbea într'aiurea.

Lambaire se apropie de el și-l privi. Apoi se duse spre Whitey.

— Așa dar, lucrurile trebuie puse în ordine, spuse el și scoase din buzunar un notes. Eu am încredere în tine, tu ai încredere în mine, dar e mai bine să scriem toată chestia negru pe alb.

Trecură întâmplarea în jurnalul expediției și aleseră amândoi o versiune unică. Whitey se cam codi la început dar la urmă tot iscăli.

În zorii zilei următoare Whitey trezi pe

unul dintre hamali care era în acelaș timp și tâlmaciul lor.

— Hai scoală, îi spuse el grosolan. Ia puștile și pornește-o repede înainte.

Indigenul se ridică somnoros. Răscoli cu piciorul gol focul care era aproape stins ca să-l învioneze din nou.

— Hai, lasă asta! sbieră la el Whitey. Scoală-l și pe celălalt ca să mergem mai departe.

Micul grup se puse tăcut în mișcare și-și urmă pribegia prin întunecoasele poteci de pădure. Indigenii mergeau înainte ducând un felinăraș care-i apăra de atacurile fiarelor sălbatece.

Tâlmaciul rămase deodată pe loc și se întoarse spre Lambaire care mergea în dosul lui.

— Massa tânăr, eu nu vedem deloc.

— Mergi înaintea! răcni la el Whitey. Massa a murit adineauri.

Indigenul mormăi și-și urmă mai departe drumul. În țara aceasta viața și moartea nu sunt prea depărtate una de alta și adesea oamenii, care dimineața se scoală sănătoși tun depe culcușul lor, sunt băgați seara în mormânt.

La răsăritul soarelui se oprire și mâncară. Deobiceiu făceau asta înainte de începutul marșului. Cei doi albi se așezară

pe tăcute unul în fața celuilalt și se feriră să se privească în ochi.

Abia când soarele urcase o bună bucată pe cer, Whitey bombăni câteva cuvinte despre întâmplările nopții trecute.

— Mai înainte nu ne răbda inima să lăsăm pe-un simplu nigger în urmă, ca să nu moară de foame — și acum, mii de draci, am lăsat un alb fără ajutor, spuse el și înjură apoi grozav.

— Hai, nu-ți pierde cumpătul ca o femeie și mai ține-ți gura, răspunse Lambaire, făcând un semn de dispreț cu mâna. Doar știi că nu puteam... știi că altfel nu puteam face ce voiam... ce era să facem cu un nebun. Hai, țineți firea, Whitey... a murit...

După trei zile ajunseră la cea mai apropiată stațiune a misiunii și o depeșă de heliograf transmise guvernatorului Sanders vestea sosirii lor. El era însă tocmai în drum și nu putu să transmită comunicarea până la coastă, deoarece se găsia în plin câmp și nu putea semnaliza mai departe pe deasupra pădurilor.

Dar Sanders avea cu el porumbei mesageri.

Trei săptămâni de odihnă pe paturi moi în stațiunea misiunii, hrana bună și un

briciu de ras, făcuseră iar din Lambaire alt om.

Câtva timp după sosirea lor răsări la ei guvernatorul Sanders, omul cu trăsături aspre, temut de toți. Le puse multe întrebări, dar pentrucă îi găsisese pe jumătate morți de foame nu-i chinui prea mult. Fără să arate mare mirare, auzi că descoperiseră Fluviul Stelelor. Din descrierea cam ștearsă și vagă pe care i-o dădură, desprinsese că noul teren diamantifer se găsea pe teritoriul englez. Era dezamăgit dar nu lăsă să se vadă nimic din asta.

Căci nici un funcționar însărcinat cu guvernarea unui ținut de indigeni nu salută cu bucurie descoperirea unor terenuri aurifere sau diamantifere în circumscripția lui. Deobicei asta însemnează războiu. Ies la iveală puteri noi. Condițiunile de viață se schimbă și țara este cotropită deodată de aventurieri.

Guvernatorul Sanders avu mai târziu neplăceri pentrucă nu ceruse lui Lambaire și Whitey să-i arate diamantele necioplite pe care le adunaseră din așa zisa lor mină. Dar el era un om cinstit, un om dintr'o bucată și nici odată nu mai făcuse parte din administrația unor ținuturi în care s'au găsit astfel de comori. Deaceea n'avea de unde să știe ce-ar fi trebuit să facă în asemenea împrejurări.

— Și când a murit Sutton? întrebă el.
Cei doi povestiră.

— Unde?

Aci făcură marea greșală, căci locul pe care i-l descriseră ei se găsea la o sută de mile depărtare.

Sanders își făcu repede socoteala în gând.

— Locul trebuie să fie mai aproape, spuse el apoi. Altfel n'ați fi putut ajunge în așa scurt timp la stațiunea misiunii.

Fură și ei de părere că se poate să se fi înșelat iar el nu mai replică nimic căci știa doar că oameni pe jumătate morți de foame se pot înșela ușor.

Se informă și la hamalii purtători, dar nici din spusele celor doi oameni nu putu scoate lămuriri mai precise.

— Master, spuse tâlmaciul care vorbea în dialectul locuitorilor de pe lângă fluviu, acolo stăteau la un loc patru copaci. Doi dintre ei erau de camfor și unul de cauciuc.

Dar pădurile Alebilor erau alcătuite în cea mai mare parte din copaci de camfor și cauciuc așa că nici indicația aceasta nu-l lumină mai mult pe Sanders.

După patrușprezece zile, Lambaire și Whitey ajunseră la mica localitate de pe coastă unde își statornicise Sanders cartierul general.

Lambaire și Whitey erau din cale afară de veseli că ajunseseră însfârșit la coastă, dar se speriară de moarte când îl descoperiră deodată pe veranda casei pe Amber, pe care-l credeau într'o închisoare engleză.

Urmă o pauză penibilă. Amber se sculă din chaise-longue-ul în care șezuse culcat până atunci. Se priviră câțva timp în tăcere. Dar amândoi regretară lipsa zâmbetului batjocoritor pe care-l avea întotdeauna Amber. Fața lui era acum neobișnuit de serioasă.

— Hallo, ce va să zică asta? întrebă Lambaire necăjit.

Amber îi pofti cu o mișcare a mâinii să ia loc, iar ei se supuseră fără pic de rezistență.

— Ce-ați făcut cu Sutton? întrebă Amber cu calm.

Ei nu-i răspunseră, iar el repetă întrebarea.

— A murit, spuse Whitey mai tare decât ar fi fost nevoie. A murit... în timpul marșului, de febră — a fost ceva grozav de trist.

Whitey se simțea, pentru prima oară în

viața lui, nesigur. În vorbele lui Amber era un ton atât de ciudat poruncitor de par'că pușcăriașul acesta s'ar fi transformat dintr'odată într'un judecător. Nici el nici Lambaire nu-și credeau ochilor că, cel din fața lor era acelaș om pe care-l văzuseră în gara Paddington pus în lanțuri și cu cătușe la mâini.

— Când a murit?

Răspunseră amândoi deodată.

— Cine l-a 'ngropat?

Iarăș vorbiră în acelaș timp.

— Dar aveăți acolo doi indigeni — lor nu le-ați spus nimic. E tare ciudat că nu i-ați pus pe ei să sape groapa.

Glasul lui Amber răsuna acum aproape mândros, iar el îi privea printre pleoapele strânse.

— L'am 'ngropat noi, pentrucă era un alb, unul de-ai noștri. Înțelegeți ce vreau să zic? spuse Lambaire.

— Da, înțeleg. Amber se duse la masă și luă depe ea o foaie mai mare. Văzură că era un plan simplu al ținutului și bănuiră că reprezenta partea prin care umblaseră ei.

— Arătați-mi locul unde l-ați 'ngropat pe Sutton.

Și puse harta pe genunchiului Whitey.

— Nu spunem nimic! protestă Lambaire,

care își recăpătase încetul cu încetul sângele rece. Unde vrei s'ajungi cu întrebarea asta nerușinată? La dracu, dar cine crezi că ești ca să ne ei aici un interogatoriu? Ia te uită până unde merge neobrăzarea unui pușcăriaș!

Își recăpătă curajul și înjură.

— Poftim ce-l așteaptă pe un om după atâta amar și osteneală când ajunge însfârșit iar la coastă, strigă el spumegând de furie. Foame și sete și lupte de zile'ntregi cu indigenii — ca să vie pe urmă un bandit pripășit pe-aici să te insulte în așa hal!

Se simți deodată apucat zdravăn de încheietura mâinii de Whitey, care voia să-l facă să tacă.

— Dar pentru Dumnezeu, ține-ți odată pliscul! îi șopti prietenul lui.

Lambaire înghiți în sec și-l ascultă.

— Și ce gogoși mai sunt și astea cu terenul diamantifer? urmă Amber cu acelaș glas potolit și nepătimăș. Ministerul nu știe nimic de vreun astfel de fluviu sau de vreo mină de diamante. Ați spus guvernatorului că ați găsit un loc — ei, unde e?

— N'ai decât să-l găsești singur, se porni acum Whitey cu gura asupra lui. D-ta, care ești de obicei, atât de șiret! Ne-am chinuit și noi destul de mult și informațiile nu le-am căpătat întrebând pe unul și pe altul. Ne-am dus la fața locului și

am căutat cu ochii noștri și cu mâinile noastre!

Bâjbâi pe podeaua verandei, care era deja cufundată în semi-întuneric, și-și găsi pălăria.

— Măine plecăm de-aici, spuse el, și cum ajungem în primul port, înștiințăm autoritățile și le dăm lămuriri complete în privința d-tale. Frumos ar mai fi dacă pușcărișii evadați ar putea să-și facă trebile liberi prin coloniile engleze! Și se uită la el amenințător.

Amber se mulțumi să zâmbască liniștit.

— Mister Whitey, nu pleci mâine. Vaporul pleacă fără d-ta.

— Ia auzi, ce-ți mai trece prin cap!

Amber ciocăni cu degetul în harta pe care o pusese iarăș pe masă.

— Undeva pe aici prin locurile astea — și arată un punct însemnat cu o cruce — a murit un om și mai înainte de a vă lăsa să plecați, vreau să știu exact cum a murit.

— Dar ce, crezi poate că noi l-am ucis? exclamă Whitey.

Amber ridică din umeri.

— Și asta o vom afla înainte să plecați de aici. Am și trimis oameni care să cerceteze locul în care l-ați lăsat, după cum spuneți, pe Mister Sutton. Fostul

d-voastră tâlmăciu o să știe să găsească repede locul. Și a și pornit-o într'acolo.

Lambaire se făcu galben ca un mort.

— Nu i-am făcut nimic lui Sutton, spusese el mohorât.

Amber înclină capul.

— Bine, vom vedea.

Cei doi complici părăsiră veranda și se duseră spre coliba pe care le-o pusese la dispoziție guvernatorul. Lambaire rămăsese deodată locului și-l apucă pe Whitey de braț.

— Știi ce se 'ntâmplă dacă...

Whitey se smuci aruncându-i încolo mâna.

— Ia nu înnebuni aici în mijlocul pieții. Ce vrei?

— Știi ce se 'ntâmplă dacă a dat de el vreun indigen și l-a omorât cu lancea lui. Ne aruncă isprava în spinarea noastră!

— Doamne sfinte, la asta, zău, nu m'am gândit.

Acum aveau dece să le tremure inima în tot timpul zilelor cât trebuiră să aștepte, și care se scurgeau încet. Mai târziu auziră că Amber avea puteri administrative, dar îl mai văzură numai odată din mare depărtare și nu aveau nici o poftă să stea de vorbă cu el. Auziră și de prezența Cynthiei și mult ar fi dat să afle cam cât știa ea.

Cynthia însă ştia totul. Amber îi comunicase cu băgare de seamă şi cu o nemărginită gingăşie sufletească vestea trimisă de guvernator.

— Aş dori şi eu să mai pot spera, spuse el, căci altfel ar fi grozav. Povestea pare să fie adevărată. Dar am totuşi o presimţire că se mai ascunde în dosul ei ceva ce n'am putut afla încă. De faţă cu Cynthia nu-şi exprimă bănuiala, dar vorbeşte despre asta cu Sanders şi acesta îşi trimise apoi şi el oamenii în junglă ca să caute şi ei locul în care trebuia să se afle înmormântat Sutton.

— Albii mor foarte uşor în ţinutul Alebilor, îşi dădu cu părerea guvernatorul, şi de aceea îmi pare foarte natural ca povestea să fie adevărată. Dar de bună seamă că nici unul din ei nu e atât de sentimental încât să-şi dea osteneala să înmormânteze un biet om care moare în timpul marşului. Partea aceasta a istoriei e foarte neverosimilă.

— Şi ce-aveţi de gând să faceţi după ce se vor întoarce oamenii?

— M'am gândit la asta. Am să-i invit pe amândoi să vie la reşedinţă şi am să-i înteroghez de faţă cu d-voastră. Procedura trebuie să fie bineînţeles nepărtinitoare. Trebuie să mărturisesc că încă n'am mai avut pe aici asemenea cazuri.

Trecură săptămâni care fură pentru Whitey și Lambaire îngrozitoare și de nesuportat. Ca să-și mai treacă timpul jucau, în umbra colibei, cele mai simple și mai primitive jocuri.

Din când în când Sanders îi vizita și le dădea atenția politicoasă pe care o arată un director de închisoare unui deținut, sau cel puțin așa le păru lor.

Apoi, într'o bună dimineață, o ordonanță-haussa le aduse o comunicare. Erau chemați la casa guvernatorului și pe când străbăteau marea piață din fața verandei, se temeau mai tare decât un criminal dus din celula lui în sala tribunalului.

Sanders ședea în biroul său la o masă mare și lângă el stăteau trei indigeni în uniformele albastre uzate ale trupei de protecție. Vorbea cu ei repede în dialectul indigenilor, pe care ceilalți albi din cameră nu-l puteau înțelege.

Amber și Cynthia luaseră loc la dreapta lui. În partea stângă a mesei stăteau două scaune goale.

Lambaire se uită la tânăra fată și fața-i tresări nervos. Apoi se duse cu pași grei spre scaunul său. Whitey îl urmă.

Sanders făcu un semn soldaților să treacă în mijlocul camerei.

— Până acum le-am ascultat rapoartele

povestite în şir, spuse el. Acum le voi pune întrebări şi vă voi traduce răspunsurile. Sunteţi de acord cu modul acesta, nu-i aşa?

Whitey îşi dresе glasul şi încercă să spue ceva, dar se răsgândi şi făcu un semn de încuviinţare din cap.

— Aţi găsit locul cu cei patru copaci, începu Sanders.

— Da, massa, am găsit locul, răspunse iute unul dintre oameni. Am urmat multe zile drumul pe care s'au întors oamenii albi. Am poposit numai o zi şi asta a fost într'o zi de sărbătoare, pentru că noi suntem credincioşi ai lui Mohamed şi ne închinăm la unul Dumnezeu. Am găsit toate locurile în care au poposit oamenii albi, căci am văzut cenuşa focurilor lor de tabără. Am găsit şi cartuşe întrebuiţate, pe care oamenii albi le-au aruncat încolo.

— Câte zile de mers au umblat oamenii albi.

— Zece zile, căci am găsit zece vetre mari unde-au dormit noaptea şi zece focuri de zi cu atâta cenuşă numai cât e nevoie ca să fierbi mâncare. Afară de asta în locurile acestea nu se cunoşteau alte urme de tabără. Doi oameni albi au umblat zece marşuri de câte o zi; mai înainte umblau împreună trei oameni albi.

— De unde știi asta?

— O massa, era ușor de cunoscut, căci am găsit locurile unde au dormit. Am găsit și locul unde a fost lăsat al treilea om alb.

Când Sanders traduse cuvânt cu cuvânt spusele indigenilor, buzele lui Lambaire erau înghețate și limba i se lipise de cerul gurii.

— Ați găsit pe omul alb care a fost lăsat acolo?

— O massa, nu l-am găsit.

Lambaire făcu o mișcare ca și cum ar fi voit să spună ceva. Whitey holba ochii în gol.

— Vreun mormânt ați găsit?

Indigenul scutură din cap.

— Am văzut noi un mormânt dar înăuntru nu era nimeni.

Lambaire aruncă vecinului lui o privire repede și îngrozită.

— N'ați văzut așa dar nici un semn de la masterul alb.

— Nu, a dispărut și a lăsat numai asta.

Indigenul băgă mâna în buzunarul uniforme sale albastre și scoase un lucru. Era o batistă murdară legată cu mai multe noduri. Cynthia se ridică și o luă în mână.

— E a fratelui meu, spuse ea încet când o dădu îndărăt lui Sanders.

— Aici e legat înăuntru ceva, observă guvernatorul și desnodă unul din colțuri.

Din cele trei noduri căzură pe masă pietricelele cenușii. Sanders le ridică și le privi cu luare aminte.

— Știți poate ce'nseamnă asta? Întrebă el pe Whitey, dar acesta scutură din cap. Sanders se adresează acum pe arabă indigenului.

— Abibu, tu cunoști obiceiurile și datele neamului Alebi. Ce'nseamnă asta?

Dar nici omul nu știa cum să tâlcuiască aceasta.

— Massa, dacă bucățelele ar fi din lemn de camfor ar însemna nuntă, dacă'ar fi de cauciuc — călătorie. Dar asta nu înseamnă, pe cât îmi dau seama, nimic.

Sanders întorcea pietricelele, între degete, pe toate fețele. Amber se apropie de el.

— Lăsați-mă, vă rog, să le văd și eu, îl rugă el și se duse cu ele la fereastră. Scoase din buzunar un briceag și le zgârie.

Ceilalți așteptară răbdători trei-cinzece minute. Apoi Amber se întoarse de la fereastră jucând pietricelele în palmă.

— Aveți ceva împotrivă ca să păstrez eu pietricelele?

Lambaire scutură din cap. Iși mai recâștigase liniștea, deși n'avea niciun motiv. Whitey pătrunse mai bine sensul procedurii lui Amber, și-și mușcă buza de jos.

— Spuneți că l-ați îngropat pe Mr. Sut-

ton într'un anumit loc, observă Sanders cu o față serioasă. Dar oamenii mei n'au găsit nici urmă de mormânt — cel mult o groapă lunguiață deschisă. Cum explicați d-voastră acest lucru?

Lambaire fu din nou cuprins de spaimă, dar Whitey răspunse:

— Nu dau nici o explicație, spuse el cu vocea lui ascuțită. L'am înmormântat pe Sutton și asta-i tot ce știm. Oamenii d-voastră probabil că au greșit locul. Nu ne puteți ține mai mult aici. Nici o lege nu vă dă dreptul la aceasta. La urma urmelor, ce acuzație ridicați împotriva noastră? V'am spus tot ce se putea spune, și acum trebuie să vă hotărâți ce aveți de gând cu noi.

Vorbise fără întrerupere și acum se opri ca să răsuflă. Tot ce spusese așa era; și nimeni nu știa asta mai bine ca Amber.

— Aș vrea, zise el, să vă mai pun încă o întrebare. Mina de diamante despre care am auzit atât de puțin, ați descoperit-o înainte sau după dispariția lui Mister Sutton? Lambaire căruia i se adresase el, nu răspunse. Socotia că e mai sigur să se lase de data asta în seama lui Whitey.

— Înainte, răspunse Whitey după o mică pauză.

— Mult înainte?

— Da — cam o săptămână.

Amber bătea cu degetele în tăblia mesei ca un om adânc cufundat în gânduri.

— Știa Mister Sutton ceva despre descoperire?

— Nu, răspunse Whitey. Dar în clipa următoare și-ar fi mușcat limba de necaz. Când am făcut descoperirea, avea febră, adăugă el cu grabă.

— Și nu știa nimic?

— Nu — nimic.

Amber deschise mâna și dădu drumul pe masă celor patru pietre.

— Și totuș avea la el acestea.

— Dar ce-au aface astea cu... întrebă Whitey.

Amber zâmbi.

— Nimic, numai că sunt niște diamante.

15.

În răstimp de trei zile, se opriră în micul oraș de coastă două mari vapoare, care urmau să facă cale întoarsă.

Intrucâtva era o împrejurare fericită,

căci Lambaire și Whitey putură să plece cu unul din ele, iar Cynthia cu celălalt.

Amber o însoți până la barca indigenă, care avea s'o ducă la vapor.

— De fapt ar trebui să plec cu d-ta, spuse el. Ori poate ar fi mai nostim să te urmez în taină. Și într'o seară, pe când vei sta la masă, să răsară deodată Amber, în toaletă de serată... mare surpriză în privirea d-șoarei... cortina!

Ea i se uită în ochi serioasă. Arșița de pe coastă o făcuse mai palidă și mai subțire. Trăsăturile ei păreau mai fine și mai spiritualizate. În ochii lui Amber ea era femeia cea mai frumoasă de pe lume, și inima îi era grea, cu toate că glumea.

— Aș dori să vii și d-ta cu mine, răspunse ea simpl..

— Trebuie însă să rămân. Ii luă mâna în mâna lui. Rămâne încă o slabă nădejde ca fratele d-tale să mai fie în viață. Sanders e de părere că l-au lăsat singur în junglă ca să se prăpădească — dar nu-i încă deloc dovedit că a murit. Rămân în orice caz atâta timp aici, până ce aflu adevărul.

Barca era gata de plecare.

— La revedere, spuse ea, și buzele-i tremurau.

Amber desfăcu brațele și o strânse la

piept. Ea ridică fața spre el.

— La revedere, dragostea mea, răspunse el în șoaptă și o sărută.

În dimineața următoare, Amber porni în tovărășia sergentului de haussa Abibu, spre ținutul Alebilor.

Fu una din călătoriile tipice în jungla africană: marșuri uniforme sub zăpușala zilei, nopți înăbușitoare și pline de freamăt și de zgomote tainice, palavere sătești, furtună fără de veste cu fulgere...

Micul grup urmă drumul obișnuit care ducea din sat în sat și peste tot făceau anchete. Dar de când trecuseră Lambaire și Whitey, nu fusese văzut niciun om alb.

În ziua a douăzeci și opta de marș, ajunseră la locul unde, după spusele lui Lambaire, ar fi murit Sutton, și aci Amber își statornici, după cum plănuise încă dinainte, o tabără stabilă.

Împreună cu Abibu cercetă locul în care fuseseră găsite batista cu diamantele și gaura unde Lambaire și Whitey susțineau că au săpat mormântul.

— Master, spuse Abibu, aici în locul acesta era gaura.

— Nu văd nici o gaură, răspunse Amber pe arăbește, căci Captain Grey fusese cândva secretar de legație și stăpânea destul de bine această limbă.

La o mai de aproape cercetare ieși la iveală că depresiunea era o parte din albia unui fluviu secăt. Amber cercetă adâncitura, până la o depărtare de o milă în fiecare direcție. În unele locuri, albia fluviului era închisă de crâng des sau de iarba elefanților.

— Aici a fost odată apă, își dădu cu părerea Abibu, dar asta a fost *cala-cala*, de multă vreme.

Faptul că mormântul pierise nu dovedea nimic. Ploile îmbelșugate care îi apucaseră pe drum erau prea deajuns ca să îndrepte la loc pământul.

Timp de trei săptămâni își tot urmă Amber cercetările de jur împrejurul taberei. Trimise soli în toate satele într'o rază de cincizeci de mile, dar nicăeri nu se găsi nici cea mai mică urmă despre Sutton.

În cele din urmă se hotărî să înceteze căutarea. Doi din hamalii săi se îmbolnăviseră de beriberi, anotimpul ploilor se apropia — și mai rău încă era că o seminanță a neamului Alebilor, Isisi, începea să devie neliniștită. Îi veniră în tabără vești că jertfiseră oameni și că jucaseră dansuri

drăcești. Sanders îi trimisese din această cauză încă șase soldați ca să-i întărească trupa.

Amber trecuse și el printr'un greu acces de febră.

— Incă două zile mai rămân aici, spuse el lui Abibu, pe urmă ridicăm tabăra.

În noaptea următoare, pe când ședea în cortul său și scria o scrisoare Cynthiei, fu chemat de Abibu.

— Master, spuse sergentul de haussa, unul din oamenii mei a auzit o împușcătură în junglă.

Amber își puse repede haina și ieși din cort.

— Din ce parte? întrebă el.

Era întuneric beznă și cădea o ploaie ușoară.

— Dinspre răsărit.

Amber își mai luă lampa de buzunar, apoi cei trei rămaseră nemișcați trăgând cu urechea la sgomotele întunericului.

De departe de tot veneau sunete prelungi. Păreau că vine de la o pisică ce se svârcolea în dureri.

— E un leopard rănit, spuse Abibu.

Amber chibzui repede. Afară de susur, ușor al ploii nu se auzia în pădure nici un sgomot și vremea nu era deloc potrivită ca un leopard să dea târcoale taberei.

— Dacă e cumva vreun om alb în pădure, o să vie la semnalul acesta, răspunse el, Scoase revolverul din buzunar și împușcă de două ori în aer.

Dar degeaba așteptară, căci nu veni nici un răspuns.

Amber rămase aproape un ceas întreg afară cu Abibu, trăgând din timp în timp focuri. Dar nu se arătă nimeni. Urletele leopardului deveniră din ce în ce mai slabe și în cele din urmă încetară cu totul.

Noaptea nu se mai puteau face și alte cercetări, dar cum se crăpă de zi Amber plecă cu Abibu și cu doi haussa în pădure.

Nu era lucru ușor ceea ce-și propuneau ei să facă. Jungla era peste tot așa de deasă, încât trebuiră mai întâiu să-și croiască un drum cu cuțitele. Abia după amiază Abibu găsi urma unei fiare sălbatece.

Urmând-o, văzură pete de sânge uscat. Amber bănuî că o fiară sălbatecă fusese rănită de o alta. După ce umblară pe urmele descoperite o jumătate de oră ajunseră la un luminiș, și acolo găsiră un leopard mort la rădăcina unui copac.

— Hm, făcu Amber și veni și mai aproape de fiară. Cu toate acestea tot nu vedea răni mai mari, pe care animalul le-ar fi căpătat cu siguranță în vreo luptă.

— Intorțești-l pe partea cealaltă, porunci el oamenilor săi.

Aceștia făcură ce li se porunci și Amber descoperi acum o rană de glonte în dosul umărului stâng. Ingenunchie alături de animalul mort, și începu să-i taie carnea cu cuțitul de vânătoare; căuta glonte. Dură mult până-l găsi. Era un glonte de browning care se turtise în osul leopardului.

Amber se 'ntoarse în tabără gânditor.

Dacă împușcătura a pornit din revolverul lui Sutton, unde poate fi atunci Sutton însuș? Și de ce se ascundea în junglă? Mai avea el și alte probleme de rezolvat, dar aceste două îl preocupau în primul rând.

Ziua fusese foarte frumoasă. Obișnuita lapoviță tropicală nu se deslănțuise azi și o minunată noapte cu lună veni după un splendid apus de soare.

Amber ședea pe un scaun de câmp și cugeta la întâmplarea aceea. Cine să fi fost străinul care rățăcea noaptea prin pădure? De ce-și găsisese moartea leopardul? După câțva timp, îl chemă la el Abibu; acesta împreună cu ceilalți haussa ședeau tolăniți lângă foc.

— Știi, Abibu, nu mă pot dumiri eu, de ce-o fi împușcat omul alb un leopard.

— Asta le spuneam și eu oamenilor mei și ei cred că și mine, că leopardul s'a apropiat de un loc pe unde omul alb își are adăpostul.

Amber își fuma gânditor pipa lui scurtă. Își aminti că locul în care găsiseră primele urme de sânge era tot albie de fluviu secăt. Pe semne că era continuarea albiei de fluviu secăt în care-și ridicaseră chiar ei tabăra. Dacă'o lua, dar de aici, dealungul albiei fluviului, putea probabil s'ajungă acolo într'o singură oră. Noaptea era foarte luminoasă și liniștită, așa că Amber putea să-și facă în voie cercetările. În orice caz, se hotărî să facă o încercare.

Luă de data aceasta cu el pe Abibu și încă patru oameni, cari mergeau înainte și luminau cu o lampă. Fusesse nevoit să se ducă însoțit de soldați, deoarece în timpul zilei venise un spion și le povestise că neamul războinic al „Alebilor mici” începuse marșul spre meleagurile acestea.

Cu toate că albia fluviului indica o direcție precisă, înaintarea nu era deloc lesnicioasă. În unele locuri vechiul jghiab era în întregime astupăt de mărăciniș, așa că fură nevoiți să se cațere pe pereții verticali ai râpei și să facă un ocol prin junglă.

La un moment dat dădură peste un leopard care, când puternica lumină albă îi veni în ochi, urlă îngrozitor, dar făcu stângă 'mprejur și o luă la sănătoasă. Mai pe urmă stârniră din culcuș o fiară mai ma-

re, dar nu putură să-și dea seama ce fel de animal era.

Mai încolo drumul deveni mai neted și mai ușor.

— Locul trebuie să fie pe aici pe aproape, începu Amber când, deodată, Abibu ridică mâna.

— Ascultă, ascultă, master, șopti el.

Stăteau nemișcați cu capetele aplecate înainte și trăgeau cu urechea. Prin tăcerea junglei răsună un sgomot nou.

— Clic-clic! Sgomotul era foarte slab dar îl auziau deslușit. Amber porni târâș, înainte.

Albia fluviului făcea în acest loc o cotitură repede spre dreapta. Amber înainta strâns lipit de malul drept și se târa prevăzător în patru labe. În cele din urmă reuși să vadă ce era în dosul tufișurilor care-i împiedicau vederea.

La lumina albă a lunii desluși un bărbat în cămașă și pantaloni, care răscolea sau chiar săpa pământul. Din când în când lua în mână țărâna și râdea. Era un sunet slab, dar pe Amber îl străbătu un fior înghețat când îl auzi. Stătu la pândă cinci minute, apoi eși din ascunzătoare.

În aceeaș clipă trozni un foc de armă iar la urechea lui Amber șueră un glonte, care se înfipse chiar lângă el în mal.

Iute ca fulgerul se chirci la pământ, ca să caute iar adăpost. Omul care săpa stătuse doar cu spatele la el! Altcineva trebuia dar să fi tras focul. Amber se întoar-se către sergent.

— Abibu, spuse el mâniat, prost palaver. Noi am venit aici ca să scăpăm un om și el vrea să ne omoare.

Se târî din nou mai departe și privi de jur împrejur. Omul dispăruse.

Amber riscă o împușcătură și mai făcu câțiva pași.

— Sutton! Sutton! strigă el cu glasul limpede și răsunător. Dar nu veni niciun răspuns. Doar ecoul le aduse îndărăt vorbele.

Acum înaintă mereu, iar oamenii lui îl urmară mergând în picioare. În mijlocul albiei rîului găsi o groapă. Alături de ea era un târnăcop lăsat acolo.

Amber ridică unealta și o privi cu luare aminte.

Fierul târnăcopului lucea, era așa dar mult întrebuințat, iar vârful i-era tocit.

Locul semăna cu un terasament. Fluviul secat își săpase aci albia printr'o mică ridicătură. Pe partea luminată de lună, Amber nu putu descoperi niciun loc unde să se adăpostească. Deaceea umblă dealungul malului umbrit, luminând pe jos cu lampa de buzunar.

Apoi i se păru că vede mai încolo, sus în mal, o deschizătură. Un tufiș mare, uscat, o ascunsese până atunci de ochii lui. Din așezarea tufișului uscat, Amber înțelese că mâini omenești îl potriviseră astfel.

Se cățără prevăzător pe povârniș, până ce ajunse la deschizătură. În clipa aceea zmulse brusc tufișul.

Chiar lângă el vâjâi încă un glonte. Simți praful de pușcă arzându-i obrazul, și se aruncă cu fața la pământ. Abibu, care așteptase jos, fu dintr'o scurtă săritură lângă el.

— Ba-lek! strigă Amber ca să-l previe.

În deschizătură se ivi deodată o mână care ținea un revolver mare, a cărui țeavă țintea drept pe sergentul de haussa. În clipa următoare, Amber și apucase încheetura mâinii smucind-o 'n sus.

— Aurisit! auzi el, apoi revolverul căzu pe jos.

Amber nu dădu drumul mâinii.

— Sutton! strigă el prietenos.

În primul moment nu veni niciun răspuns.

— Dar cine ești? Întrebă în cele din urmă un glas mirat.

— Mă cunoști sub numele de Amber. Iarăși urmă o tăcere.

— Ei, drăcie! Dă-mi drumul la mână, ca să pot eși. Credeam că ești un războinic Alebi și că faci parte dintre cei care au pornit la război.

Amber dădu drumul mâinii, și puțin, câte puțin se târî afară din vizuină un tânăr cu hainele zdrențuite, care, nu încăpea îndoială, era identic cu Sutton.

Se ridică în lumina lunii și se scutură.

— Mă tem că am fost cam prea de tot nepoliticos, spuse el acum liniștit, dar mă bucur că ai venit și d-ta la Fluviul Stelelor. Se arătă cu mâna la albia de fluviu sec.

Amber nu spuse nimic.

— Ar fi trebuit să plec încă de-acum câteva săptămâni, urmă Sutton. Avem aici în vizuină mai multe diamante decât — uf! blestematele astea de pietre! strigă el deodată și se aplecă cu gura la intrare.

— Tată! strigă el prietenos, hai afară. Vreau să-ți fac cunoștință cu un compatriot.

Amber rămase ca lovit de trăznet și nu putu să mai scoată un cuvânt, când văzu pe al doilea locuitor al vizuinei.

— Tatii nu prea-i e bine, spuse încet Francis. Trebuie să mă ajuți să-l ducem de-aici.

MINA FLUVIULUI DIAMANTELOR S. A.

*Capital social 800.000**100.000 acțiuni simple à £ 5**30.000 privilegiate à £ 10***DIRECTORI:**

Augustus Lambaire, Esq.,

Felix Whitey, Esq.,

Lord Pullerger,

Lord Corsington.

Acesta era en-tête-ul unui prospect care fu distribuit tuturor celor care — cu cap sau fără cap — își băgau banii în acțiuni.

Cum se întoarseră în Anglia, Lambaire și Whitey se hotărîră să întreprindă fără zăbavă o mare campanie de reclamă. Prestigiul lor se arătă mult mai mare decât se așteptaseră, căci existența diamantelor era doar probată prin pietrele găsite în batista lui Sutton. Și pentru ei era cu atât mai avantajos, cu cât dovada venea din partea vrăjmașă.

În timpul călătoriei de întoarcere, zădărnici își bătuseră amândoi capul să priceapă ce ciudat capriciu al soartei făcuse să fie găsite aceste pietre, dar în cele din urmă nu le mai rămase altceva decât să recunoască starea de fapt și s'o exploateze.

Redactarea prospectului fu curând gata. Nu le fu greu să câștige și câteva nume răsunătoare. Pentru aceasta, le veni foarte mult într'ajutor faptul că întoarcerea lor și descoperirea Fluviului Diamantelor făcuseră mare senzație în presă. De bună seamă, nu lipseau nici criticii, care voiau să știe poziția exactă a terenului diamantifer. Dar și această dificultate o înlăturară, declarând că o parte din capital avea să fie întrebuințat la construirea de șosele în ținutul neospitalier în care se găsea bogata mină de diamante.

Prospectul era redactat în termeni relativ modești. În text se vorbea chiar pe șleau de anumite primejdii, dar pe dealtă parte se accentua că profitul era mai mare decât la oricare altă întreprindere de acelaș fel.

Numai după câteva zile dela trimiterea prospectului, răspunsurile și întrebările au și început să curgă, iar în cele din urmă afacerea înflori într'un mod extraordinar.

— În unele privințe ești curat un copil-minune. spuse Whitey.

Omul cel spătos zâmbi satisfăcut.

Ședeau amândoi în unul din cele mai scumpe hoteluri și prânziau. Prin ferestrele deschise ale fastuoasei săli, pătrundea zgomotul oamenilor și vehiculelor din Piccadilly.

— Da, da, am învârtit noi strașnic de îndemânatic lucrurile, spuse Lambaire frecându-și mâinile. Avem tot felul de motive de ce nu începe mina să lucreze numai-decât. Uf, de-aș ști numai cum au ajuns afurisitele astea de diamante în batista lui Sutton!

— Hai, lasă văicărelile și fii vesel că ne-amers și de data asta așa din plin. De altfel l-am văzut eri pe Amber.

De când se întoarseră nu se mai gândiseră deloc la Amber, care-și pierduse încetul cu încetul toată însemnătatea pentru ei. Ba îl priveau chiar de sus, cum ar privi niște oameni de afaceri norocoși pe colegii lor care au avut mai puțin succes. Și avusese-ră într'adevăr un succes. Chiar dela prima lansare a protestului intrase o sumă mare, și posedau acum un cont impunător la bancă.

Mai rămaseră câțva timp la masă discutând planurile. Era ora trei când Lambaire plăti socoteala. Apoi plecă dela hotel braț la braț cu Whitey.

Amândoi străbăteau agale strada animată.

— Da, Amber ăsta a sosit Sâmbăta trecută iar la Londra, spuse Lambaire, ale cărui gânduri erau din nou preocupate de acest om.

— Dar miss Sutton ce mai face?

— A, ea e aici de luni de zile. Lambaire făcu o strâmbătură. Ii făcuse o vizită, dar fusese primit cu o răceală de ghiață. Nici n'ai crede că și-a pierdut un frate. Nu poartă haine negre și e în fiecare seară la teatru și la concerte. Zău, e un drăcușor fără inimă.

Whitey îl privi pătrunzător.

— Cine ți-a spus asta?

— Unul din oamenii mei, răspunse Lambaire cu nepăsare.

— Hm, răspunse Whitey și scoase ceasul. Am o întâlnire. Făcu semn unui taxi. Ne vedem mai târziu la Club.

Whitey era un om care nu-și făcea iluzii. Dăduse șoferului la nimereală adresa unui hotel oarecare, dar când dispăru din vederea lui Lambaire se aplecă spre șofer și dădu ordine noi. Voia s'o viziteze pe Cynthia Sutton. Deosebirea între firea lui Lambaire și a lui Whitey ieșia și mai bine la iveală când se găseau fără de veste în fața unei primejdii.

Lambaire se retrăgea speriat și-și astupa urechile. Whitey dimpotrivă ieșea vitejește în întâmpinarea primejdiei și căuta deobicei să vadă imediat și lămurit care e problema. Nu avea liniște până ce nu cunoștea puterea exactă a dușmanului său.

Când ajunse la locuința Cynthiei spuse șoferului s'aștepte și sună. În ușă se ivi o fată.

— E acasă d-ra Sutton? întrebă el.

— Nu, răspunse ea atât de prompt încât Whitey deveni bănuitor.

— Viu pentru o chestiune cât se poate de importantă.

— Imi pare foarte rău, dar mis Sutton nu e acasă. A plecat din Londra Vinerea trecută. Dacă voiți să-i scrieți îi pot trimite scrisoarea.

— Vinerea trecută? repetă el dus pe gânduri. Sâmbătă sosise Amber. Dați-mi adresa ei și atunci se simplifică multe. E chiar foarte urgent.

Ea scutură energic din cap.

— Nu știu adresa. Toate scrisorile le trimet la bancă și de acolo sunt trimise mai departe.

Whitey crezu și nu mai puse alte întrebări. Se întoarse cu pași rari la taxi. Voi să

pornească acum în căutarea lui Amber și ardea să știe dacă acesta citise prospectul.

Intr'adevăr, Amber citise un întreg șir de prospecte de-ale lor și când într'o bună dimineață veni în vizită la prietenul său Peter Musk, descoperi și acolo unul din anunțuri.

— N'ai fost mirat, Peter dragul meu, când ai primit deodată dela mine o scrisoare din adâncul sălbatec al Africei?

— Da, trebuie să mărturisesc că am rămas uluit, recunoscui serios Peter. Am încercat să-mi explic lucrul în fel și chip. Odată am citit o istorie întreagă despre un om care din cauza unei greșeli mici a ajuns la închisoare și pe urmă...

— Știu, știu, răspunse Amber mulțumit, și rânji. Dar mai bine să-ți spun eu pentru ce am venit azi la tine. Ai vrea să primești o slujbă?

Peter îl privi mirat peste ochelari.

— La cel fel de slujbă te gândești tu? întrebă el agitat și cu vocea tremurândă. Nu mai sunt așa de tânăr ca înainte. Nici inima nu-mi mai e așa de tare ca înainte — doar n'ei fi vrând să mă asociezi la una

din groaznicele tale întreprinderi criminale?

— Nu, răspunse Amber rîzînd, nu e dracul chiar așa de negru, dragul meu desperado. Ia spune, nu ți-ar plăcea să îngrijești un domn așa mai bătrîn, care acum se întremează după o boală grea, din pricina căreia și-a pierdut memoria și a fost la un pas de nebunie? Nu, nu, ilniștește-te, urmă el cînd Peter rămase îngrozit, cu ochii holbați la el. Ii merge acum mult mai bine. Dar trebuie să nu sufli nimănui un cuvîntel despre asta. Eu cred că tu ești omul cel mai nimerit pentru așa ceva. Ești sincer, cinstit și îți place misterul...

În clipa aceasta se auzi bătînd la ușa.

— Intră!

Ușa se deschise și Whitey intră.

— Aici erai, vasăzică, mr. Amber. Rămase zîmbind în prag cu cilindrul în mîină.

— Poftim înăuntru, îi spuse el. Dai voie, nu-i așa? se adresă el lui Peter, care dădu din cap. Ei, despre ce e vorba?

— Te-am căutat tot timpul, răspunse Whitey, așezîndu-se pe scaunul ce i-l oferea Amber. M'am gândit eu, s'ar putea să fii aici, căci știam că ai să-ți vizitezi prietenul.

— Cu alte cuvinte ai trecut cu mașina pe lângă mine pe chei și ai spus șoferului să mă urmărească. Am băgat eu de seamă.

Whitey nu-și pierdu câtuș de puțin cum-pătul.

— Vezi că, aș dori să stau odată de vorbă cu d-ta. Zări pe masă prospectul minei fluviului diamantelor. Ah, vasăzică l-ai văzut?

— Da, răspunse el furios. E un exemplar, de stil și compoziție admirabil. Și curg fondurile?

— Ah, nu prea, minți Whitey și clătină melancolic din cap. Pare că publicului nu-i prea arde de așa ceva. Vechiul spirit aventuros a murit, iar unele ziare... Ridică disprețuitor din umeri. Dar să-ți spun de ce voiam să vorbesc cu d-ta, rosti el apoi tă-răgănind cuvintele. D-ta ai dovezi minunate că am găsit mina. N'ai vrea să te asociezi și d-ta la întemeierea societății noastre?

Nerușinarea acestei propuneri îl scoase pe Amber din sărite.

— Whitey, spuse el cu admirație, pe d-ta adevărat că nu te poate întrece nimeni în obrăznicie! Ei, și zi așa? Să fac parte și eu din societatea voastră ca fondator? Nu, zău, e bună!

— Aș putea sta de vorbă cu d-ta între patru ochi? Whitey se uită cu tâlc înspre Peter.

Dar Amber scutură din cap.

— Poți spune fără nicio grijă tot ce vrei. Peter știe totul și am în el toată încrederea.

— Atunci, bine, îți fac o propunere. D-ta devii membru al consiliului de administrație și primești în schimb patru mii de pfunzi în numerar și zece mii de pfunzi în acțiuni.

Amber bătea toba cu degetele pe tăblia mesei.

— Nu, răspunse el, cointeresarea mea în societate e destul de mare.

— În ce societate?

— În „Soc. An. a minelor de diamante „Fluviul Stelelor”.

— Nu e asta societatea noastră.

— Și nici terenul vostru diamantifer.

17.

Whitey se întâlnește cu Lambaire, cum se înțeleseseră, la Club. Lambaire, singurul oaspe din sala de joc ședea la una din mesele învelite cu postav verde și încerca să se distreze făcând o pasență chinezească.

Când se deschide ușa, ridică ochii:

— Hallo, Whitey, nu-ți schimbi hainele pentru masa de seară?

Prietenul lui închise ușa cu grije.

— Aici nu ne aude nimeni? Întrebă el scurt.

Lambaire se'ncruntă.

— Ceva nu e în regulă? Merge prost?

— Se duc toate dracului, răspunse Whitey cu violență. Am vorbit cu Amber; viu dela el.

— Ei, asta nu e ceva așa rău. De ce mă sperii?

— Află că Amber știe totul.

— Ce anume?

— Că n'am găsit mina.

Lambaire râse necăjit.

— Păi, asta o poate presupune orice alt prost. Vorba e... cum s'o dovedească!

— Intr'un singur fel poate s'o facă și mă tem că a reușit, răspunse tremurând de furie Whitey.

— Ei hai, explică-te odată, spuse Lambaire, când prietenul lui tăcu înecat de ciudă.

— A găsit el singur mina! Lambaire, știu lucrul acesta sigur. Ascultă și nu mă mai întrerupe. Iși trase un scaun la masă. Știi tu de ce s'a dus în Africa?

— Pentru că miss Sutton voia să-și caute fratele. Cel puțin așa cred.

— Aș, de unde. A pornit pentrucă guvernul a crezut că mina se găsește pe teritoriu portughez. Cu afurisita ta de busolă falsificată ai stârnit întreg ministerul coloniilor. Măsura asta tâmpită de prevedere ne-a vârit în toată încurcătura asta infectă. Și pe deasupra a mai fost și degeaba, căci toate ostenele noastre de a căpăta planul au fost și ele degeaba, pentrucă planul era falsificat.

— Zău, că ești nebun!

— Nici nu încerc să lămuresc faptul. Nu știu dacă Sutton tatăl avea anumite intenții ale lui, dar în orice caz a falsificat planul. Tu i-ai dat o busolă falsă, așa încât el n'a putut găsi drumul la întoarcere, după ce descoperise mina. Iar el ți-a desenat în schimb o hartă falsă.

Lambaire se ridică.

— Whitey, ți-ai pierdut mințile! spuse el grosolan. Ce năzbâtii îndrugi?

— Bine, găină oarbă, tot nu-ți intră'n cap cum stau lucrurile? Amber poate să ne ruineze într'o clipă. E destul să pue numai degetul pe hartă și să spună: „Aici e mina noastră” și se duce pe copcă tot palatul nostru de cărți de joc. Și mâine face primii pași împotriva noastră. Ministerul coloniilor ne va soma să indicăm poziția exactă a Fluviului Diamantelor, iar noi trebuie să dăm răspunsul până într'o săptămână.

Lambaire recăzu în scaunul lui și lăasă capul în jos.

— Am putea să luăm banii încasați și s'o ștergem, spuse el.

Whitey râse cu dispreț.

— Frumos Napoleon și cavalier de industrie mai ești! Ai atâta creier cât un iepuraș de casă. Ar râde și curcile de tine, dacă te-ar auzi. Să fugim acum? Numai să simulezi că vrei să pleci din țară și te pomești îndată cu un roi de detectivi pe urmele tale. Și-așa suntem deja observați. Dar trezește-te odată, cârtiță adormită ce ești! Trebuie negreșit să indicăm poziția exactă a minei de diamante!

— Și cum vrei să facem scamatoria asta?

— Miss Sutton știe unde e. asta aș putea să jur. Amber știe și el, și mai sunt și alții care știu.

Whitey se aplecă înainte până ce gura îi ajunsese la urechea lui Lambaire.

— Ei au întemeiat altă societate, „Soc. An. Mina de diamante Fluviul Stelelor” și au găsit într'adevăr Fluviul Stelelor. Lambaire, dacă o singură dată te-ai mai scutura din amorțire și ți-ai strânge vârtos puterile, situația n'ar fi încă pierdută și noi am mai putea răsuci lucrurile în favoarea noastră. Ascultă. Dacă ne ducem la ministerul Coloniilor și spunem „Aici în

locul acesta este mina", și indicăm locul pe care l-a găsit Amber, atunci noi avem prioritatea și societatea lui Amber se duce dracului.

Pe Lambaire această idee îl umplu de entuziasm.

— Noi am făcut încă de multă vreme cunoscut că am găsit mina, urmă Whitey. Amber va veni și va susține acelaș lucru. Dar noi avem în cazul acesta dreptul priorității. Ministerul Coloniilor îi va întreba unde-a găsit mina, și el trebuie să indice locul. Dar dacă noi am arătat locul acela înaintea lui, atunci lui nu-i mai rămâne nicio șansă.

Lambaire recunoscuse posibilitățile ce rezultau din această procedare.

— Cum ai aflat tu toate astea? întrebă el.

— Am vorbit cu Amber. A făcut o aluzie. Eu am apucat numaidecât taurul de carne și m'am dus la ministerul Coloniilor, unde cunosc un funcționar. Și acesta mi-a lămurit toată chestia. Măine dimineață primim o scrisoare prin care suntem somați să indicăm poziția exactă a minei. Există dealtfel o lege după care un teren trebuie să fie mai întâi declarat de guvern teren diamantifer, ca să poată fi apoi exploatat.

— Ah, asta mi-a eșit cu totul din gând. spuse Lambaire.

— Ba nu, cap de găscă, de așa ceva nici măcar n'ai știut! răspunse Whitey supărat. Și acum scutură-ți amărâta de pe tine și vino până'ntr'o oră la mine la hotel.

— Bun, am să fac tot ce spui.

După o oră Lambaire apăru în micul hotel pe care Whitey îl folosea la Londra, drept cartier general al său. Se găsea pe o stradă strâmtă care se desfăcea dela cheiul Tamisei.

Șezură amândoi două ceasuri și se sfătuiră ce aveau de făcut. Când în cele din urmă se ridicară, erau foarte satisfăcuți.

— Trebuie să fim foarte prevăzători, își dădu cu părerea Lambaire, înainte de plecare.

— Te mai însoțesc o bucată de drum, răspunse Whitey. Unde te duci?

— Dealungul Tamisei, la Westminster.

Trecură strada cea largă. Un ceas din apropiere bătă ora unsprezece.

La Westminster, Whitey se despărți de prietenul său și chemă un taxi. Nu era nimeni pe-aproape ca să fi putut auzi ceva. Dar fu totuș prevăzător, căci știa că au și fost puși sub supraveghere.

La jumătatea drumului scoase capul pe fereastră.

— Aș vrea să merg la Ensington, spuse el șofeurului și dădu o adresă oarecare. Dar după câțeva vreme se răsgândi iar și se dădu jos. Luă apoi un autobus care-l duse la capătul lui East Lane. De-acolo trebui să mai meargă o bucată pe jos, ca să ajungă la ținta lui.

Voia să caute pe un anume Coals, care-i mai făcuse lui și prietenului său unele servicii. Știa că omul, dacă nu era cumva la închisoare, putea fi găsit într-o anumită cârciumă în fiecare seară până la douăsprezece sau douăsprezece și jumătate.

Whitey avu noroc.

Coals ședea în colțul lui obișnuit și era relativ treaz.

Whitey trimise un băețas ca să-l cheme afară, și Coals veni numaidecât. Whitey așteptă la oarecare depărtare iar Coals se apropie de el cu băgare de seamă, deoarece Whitey era nemaipomenit de bine îmbrăcat pentru locurile acestea.

— Mă cam temusem întâi să nu fiți un sticlete dela Polenta, spuse individul spătos și bine făcut. D-voastră cum vă mai merge, mr. Whitey? Mie-mi merge prost al dracului în vremea din urmă. N'am mai tras niciodată ca acum mâța de coadă.

Whitey mai auzise și altă dată văicăreliile astea ale lui și nu se mai sinchisea de ele.

— Ține-ți gura și nu mai trăncăni atât. Am pentru d-ta o afacere care are să-ți fie pe plac. Nu riști nimic și poți câștiga o sută de pfunzi. În una din zilele astea trimet după d-ta.

Coals nu mai conteni cu mulțumirile. Se despărțiră la colțul de stradă următor și Whitey se întoarse cu automobilul pe cheiul Tamisei. Se duse la hotel, dar își luă numai un pardesiul, căci noaptea era rece. Numai decît fu iar în stradă și porni în cartierul de Est, pînă în apropierea locuinței lui Peter. Acolo intră într-o cafenea.

Oamenii care locuiau în Redcow Court, duceau o viață cam neregulată. Se sculau relativ târziu și adormeau cînd le venea mai la 'ndemână. Deaceia și ora mesei lor era neregulată. Dar cafeneaua aceasta o frecventau cu regularitate. La ora unu de dimineață, puteau fi găsiți acolo toți oamenii din cartier care aveau oarecare însemnătate.

Whitey cunoștea toate speluncile Capitalei. Se ducea în baraca aceasta sărăcăcioasă ca să afle ceva nou, căci aci se vorbea despre tot ce se petrecea în cartier.

Și Whitey nu fu deloc dezamăgit. Își încheiase pardesiul pînă la bărbie, comandă o ceașcă de cafea, se amestecă printre oameni și trase cu urechea la trăncănelile lor. În general vorbeau despre lucruri ne-

vinovate, deși mulți dintre ei șezuseră la 'nchisoare. Dar aci, în cârciuma aceasta, nu tratau „chestiuni de afaceri.” Nu erau dintre bandiții care-și plănuiau de mai 'nainte cu grijă loviturile.

Ca pretutindeni, flecăreala se învârtea în primul rând în jurul scumpilor vecini.

— Moș Jim a căpătat un post.

— Ia te uită! Și unde? Ia povestește.

— Nu văzuși mașina cu care a plecat astăseară?

— Nu.

— Mai ședea înăuntru un agent pe cinste, care a venit să-l ia. I-a dat bacșiș lui Tom un shilling pentru că a dus în mașină coliviile.

— Ia te uită drăcie — și zi, a plecat bătrânu'? Intr'o mașină frumoasă? Și cu coliviile? Hm, se făcea că moare de foame și când colo o fi având bănet din gros... Și știi poate și unde a plecat?

Whitey se apropiase tot mai mult de cei doi care vorbeau.

— Pe cât știu, la Maidstone... undeva prin Kent.

Whitey rânji. Peter Musk pare-se că nu se putuse ține să nu flecărească totul prin vecini.

— Nu chiar la Maidstone, asta e doar

stația de tren. Locul adevărat se cheamă Wera.

Whitey își sorbi cafeaua până în fund, se duse acasă și se băgă în pat satisfăcut.

18

Șoseaua dela Maidstone la Rochester îi păru lui Amber un drum minunat, căci lângă el mergea Cynthia. Aerul aromatic al primăverii adia împrejurul lor, și deasupra lor se boltia cerul albastru cu gingași nourași albi.

— N'ar fi fost rău dacă am fi mers cu mașina. E încă destul de răcoare.

— Desigur, mai ales pentru niște călători din Africa, deprinși cu arșite așa de mari, spuse el râzând. Peter mi-a și ținut o lungă conferință pe această temă. Unul din eroii poveștilor lui a căpătat meningită pentrucă a schimbat prea repede clima. Dar la dreptul vorbind în astfel de romane n'ar trebui să se întâmple așa ceva: niște „eroi” să se lase influențați de climă!

— Mi-e tare simpatic prietenul tău Peter, spuse ea după o pauză.

— Un tip cam sucit, cam fantastic, dar are un suflet bun.

— Și tatii pare să-i placă tovărășia lui. urmă ea și oftă. Ce crezi tu, are să se mai facă vreodată bine?

Amber chibzui mult înainte de-a răspunde. Atât de mult încât ea rămase deodată locului.

— Aș dori să-mi spui curat tot ce gândești.

— Uite să-ți spun; am stat de-am chibzuit puțin ca să mă lămuresc și eu ce șanse are. Dar sunt încredințat că are să se vindece pe deplin.

— Zi, nu chiar... și se întrerupse brusc.

— Nu, nu e nebun, cel puțin nu e incurabil. Suferă de anume viziuni obsedante și trebuie să fi trecut prin vreo aventură zguduitoare. De-atunci încolo pare că pentru el timpul a stat pe loc.

— Și-a pierdut memoria și cu toate acestea își amintește bine de mine și de Fluviul Stelelor.

Cei doi meraseră înainte gândindu-se amândoi la bătrânul Sutton.

Cynthia închiriasse pentru tatăl ei o casă la țară, așezată ceva mai departe de stradă. Era foarte bine aranjată, și de ea mai

ținea o grădină mare de peste patru po-
goane, cu mulți arbori bătrâni.

Când ajunseră, îl găsiră pe Francis Sut-
ton șezând în fața căminului în care troz-
nea vesel focul și ținând pe genunchi o
carte. Când intrară, ridică zâmbind ochii.

Experiența căpătată în junglă și lipsuri-
le făcuseră din el un bărbat. În clipa acea-
sta, lui Amber acest lucru îi bătu la ochi
mai lămurit ca oricând. Fața-i era bronză-
tă, trăsăturile energice înlocuiseră acea fi-
nețe tinerească de mai 'nainte. Și caracte-
rul și purtarea i se schimbaseră deplin.

— Ei, ce mai nou? întrebă el.

Amber întinse mâinile spre foc ca să și
le 'ncălzească.

— Ministerul Coloniilor va trimite mâi-
ne lui Lambaire un chestionar și-l va so-
ma să înainteze o hartă exactă cu locul în
care se găsește mina lui. Are să-i vie cam
peste mână!

— Cred și eu, răspunse Sutton. Și cât
timp are?

— O săptămână. Dacă până atunci tot
n'a răspuns, ministerul Coloniilor publică o
înștiințare că spusele lui Lambaire nu sunt
vrednice de încredere.

— E oricum o situație puțin obișnuită,
răspunse Sutton și râse.

Amber îl privi prietenos.

— Te-ai făcut un descoperitor capabil, oțelit de vânturi și furtuni. Așa îmi place de o mie de ori mai bine ca înainte.

Francis se înroși ușor, căci știa că Amber vorbea din inimă.

— Dar tatăl d-tale unde e?

— E cu prietenul d-tale Peter, undeva în grădină. O idee cât se poate de bună, că l-ai trimis pe acest mr. Musk.

— Poți să-i zici în toată liniștea Peter.

Amber se duse la ușa de sticlă care dădea spre grădină.

— E de mirare ce bine se înțelege tata cu Peter. Il interesează toate câte i le povestește Peter din romanele lui de aventuri.

— Hai și noi la ei în grădină, propuse Amber.

Eșiră în parcul înconjurat de un zid scund și-i descoperiră numaidecât pe cei doi bătrâni, în mijlocul unui desiș de copaci. Peter tocmai desena cu bastonul figuri pe pietrișul aleei, ca să-și illustreze povestirea.

Lângă el stătea bătrânul Sutton. Cu toată buna îngrijire, se cunoștea cât de colocală trecuse prin niște ani foarte grei.

Fața-i era slăbită și brăzdată de multe zbârcituri. Dar asculta cu luare aminte tot ce spunea Peter și dădu chiar din cap de mai multe ori.

— Tată, iată pe prietenul nostru, captain Grey, spuse Francis.

Bătrânul Sutton se întoarse repede și întinse mâna.

— Captain Grey!

Deodată păru că-și aduce aminte de Amber.

— Imi pare foarte rău că fiul meu a tras asupra d-voastră.

— Nu-i nimic, să nu mai vorbim despre asta.

Era ciudat cum i se 'ntipărise de exact în minte bătrânului scena aceasta. Cu toate că el și Amber se întâlneau zilnic, de fiecare dată vorbea din nou despre acest lucru, și întotdeauna cu aceleași cuvinte. Erau începutul și sfârșitul conversației.

Se întoarseră încet în casă: Amber și Peter veneau în urmă.

Luară ceaiul împreună. Bătrânul Sutton aproape că nici nu lua parte la conversație ci tănuia uneori cu sine însuși. Atunci vorbea curgător și fără stânjenirile obișnuite.

Amber începuse să povestească despre vizita lui la Londra, când deodată bătrânul îl întrerupse. Vorbea la 'nceput încet, dar apoi vocea lui deveni din ce în ce mai tare.

„...pe pământ erau multe diamante, dar

aveam și alte indicii că era un teren diamantifer care se prelungea mult în sus și 'n jos... Țărâna e exact la fel ca la Kimberley și la Fluviul Vaal... argilă albastră, argilă albastră fără îndoială... dar era în orice caz surprinzător că se găsea la atât de mare depărtare de locul în care noi îl presupusesem la 'nceput".

Toți tăceau și ascultau. După o mică pauză urmă mai departe.

„Zvonurile despre o mină și probele de pietre pe care le văzusem, mă duseră la presupunerea că vâna de diamante trecea pe la nord-vest în spre pădurea cea mare, și că se găsea în pragul țării pe care voiam s'o străbatem, și nu la capătul cel mai depărtat. De-ací se vede încă odată ce nesigure sunt toate cercetările și descoperirile... Nesiguranță... Nu e chiar cuvântul nimerit. Cred că..."

Își acoperi ochii cu mâna. Ceilalți așteptau, dar el nu mai spuse nimic. Toate povestirile lui se sfârșeau deobicei în felul acesta. Convorbirea generală fu în cele din urmă reluată, și scurt timp după aceea bătrânul mr. Sutton se duse în camera lui.

— Îi merge acum mult mai bine, își dădu Amber cu părerea, după ce ușa se 'nchisese. Puțin câte puțin ne apropiem și noi de adevăr și aflăm cum a găsit Fluviul Stelelor și mina.

Francis încuviință din cap.

— S'ar putea crede, nu-i așa? că în timpul lunilor pe care le-am petrecut singur cu el, am aflat câte unele lucruri. M'a găsit în locul unde mă lăsaseră Lambaire și Whitey. Dar cât timp am stat împreună nu mi-a povestit nimic.

— Când ai aflat de fapt prima dată că tatăl d-tale a descoperit Fluviul Stelelor? întrebă Amber.

— N'aș prea putea să spun. Imi amintesc numai, vag, că un om s'a aplecat deasupra mea și că mi-a dat de mâncare și de băut. Pe-atunci eram grozav de slăbit. Când mi-a mers mai bine, am observat cum săpa în albia fluviului secat.

— Altfel era în toate mințile?

— Da. Numai într'o zi când mi-a adus câteva pietricele și mi-a spus să le păstrez m'a umplut de mirare și de grijă. I-am făcut pe plac și le-am legat chiar în fața lui într'o batistă. Pe-atunci nici prin gând nu-mi trecea că erau diamante.

— Și ai știut tot timpul că e tata? întrebă Cynthia.

Francis confirmă din cap.

— Nu știu cum am ajuns la convingerea asta, dar ceva îmi spunea că el e. Eram doar foarte tânăr pe vremea când a plecat în călătoria lui de explorare, și între timp

se schimbase foarte mult. Am încercat apoi să-l conving să pornim spre coastă, dar el nu se 'nvoia nici în ruptul capului. Nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să rămân cu el. Pe urmă m'am gândit să trimet cu un indigen o scrisoare guvernatorului Sanders, dar Negrii socotesc locul în care stăteam noi „tabu”, și nici măcar vânătorile lor nu treceau prin apropierea noastră. Mai interesant e însă că țineam purtarea tatii drept simptome de nebunie. Credeam că scormonește din pământ pietre ca toate pietrele.

După cină, Amber îl luă puțin pe Francis cu el în bibliotecă.

— Trebuie să fii din cale-afară de prudent cu textul prospectului pe care vrem să-l lansăm, spuse el. Ai primit telegrama mea?

— Da. Mi-ai telegrafiat să nu dau la tipografie manuscrisul. De ce?

— Textul conține prea multe indicații importante pentru Lambaire. Poziția minei e descrisă exact, și dacă află acest lucru, poate să ridice și el pretenții la descoperire.

— La asta încă nu m'am gândit. Bine, dar cum să pună ei mâna pe un manuscris dintr'o mică tipografie dela țară?

— Whitey e un mare pehlivan, și lui

nu-i e nimic cu neputință. Ei trebuie să răspundă ministerului Coloniilor unde e mina, și trebuie să ne ferim de a le da noi înșine informațiuni.

— Pricep. Am să fac o copie a hărții pe care ai desenat-o d-ta, și mâine o înaintăm ministerului Coloniilor.

Deodată se deschise ușa și Cynthia apărură albă la față ca varul.

Amber veni repede spre ea.

— Ce s'a întâmplat?

— Tata nu-i la el în odaie, răspunse ea cu râsuflarea tăiată. M'am dus să-i spun noapte bună. Dar patul e neatins.

Toți trei se priviră uimiți.

— S'o fi dus poate să mai facă o plimbare în grădină. Asta a făcut-o pân'acum de mai multe ori. deși l-am rugat stăruior să renunțe.

Francis aduse repede două lămpi de buzunar, apoi eșiră afară prin ușa de sticlă. Cynthia își puse pe umeri un șal și veni după ei.

Plutea o ceață subțire, care însă nu le stânjeni prea mult cercetările. În scurt timp căutaseră prin toată curtea, dar nu găsiră pe bătrân. În colțul cel mai depărtat al parcului se găsea o porțiță care dădea spre un drum îngust. De acolo se putea ajunge la șoseaua principală.

Când ajunseră mai aproape, Amber abia își putu stăpâni o înjurătură, căci porțița era deschisă. Când o luminară cu lămpile, dădură peste o bucățică de hârtie albă. Era ruptă dintr'un notes și prinsă cu o pioneză. Amber se apropie tare de ea și citi.

„L-au târît spre cariera de piatră. Luați-o la dreapta pe șosea până la movilă.

Dacă vă grăbiți, îl mai puteți salva.
Un prieten.”

— Așteaptă o clipă! strigă Amber când Sutton voi s'o ia la goană.

— Dar nu mă 'ntârzia, răspunse Sutton plin de grijă. Poate mai ajungem la timp.

— Așteaptă! porunci Amber energic.

Cercetă cu lampa lui pământul moale, clisos și văzu urme de pași, dar nu putu vedea câți oameni trecuseră pe-aici. Apoi eși în drum. Și aci era moale pământul, dar din loc în loc creșteau smocuri de iarbă. Și cei ce umblaseră pe-aici, din întâmplare sau dinadinsul se feriseră să calce în locurile moi, căci Amber nu mai găsi alte urme de pași.

— Haidem! Sutton porni fuga pe drum. Amber și Cynthia veneau în urma lui.

— Ai un revolver? întrebă Amber.

In loc de răspuns, Sutton scoase din buzunar browning-ul.

— Te-ai așteptat la așa ceva? întrebă Cynthia.

— Da, am contat cu astfel de incidente, răspunse Amber liniștit. Deaceea am și insistat să purtăm arme atât timp cât afacerea nu e încă terminată. Il cunosc eu pe Whitey.

Sutton se opri, și ei fură numaidecât lângă ei.

— Nu mai văd urme și înștiințarea din bilețel mă neliniștește foarte rău.

— Uite-aici un șir de urme, spuse scurt Amber. Raza lămpii sale se opri deasupra lor. Iar biletul mai mult mă miră decât mă neliniștește. Hallo, dar asta ce să mai fie?

In mijlocul străzii era un lucru negru. Sutton se duse fuga și-l ridică.

— O pălărie — dar pentru D-zeu, Amber, e a tatii!

— Ah, începu Amber, dar apoi se întrepruse. Eu mă 'ntorc îndărăt, spuse el după câteva secunde.

Ceilalți doi rămaseră cu ochii holbați la el.

— Dar, spuse Cynthia consternată, nu-i așa — nu-i așa că nu încetezi cercetările?

— Aibi încredere în mine, răspunse el prietenos. Sutton, mergi înainte pe drum și ai să ajungi numaidecât la câteva case în care locuiesc muncitori agricoli. Bate-le 'n geam și scoală-i din somn ca să-ți dea o mână de ajutor. E posibil să fii pe drumul cel bun, dar eu cred totuș că tot eu am dreptate. În orice caz pentru Cynthia e mai puțin primejdios dacă merge cu d-ta, decât dacă vine cu mine.

Fără să mai piardă o clipă, făcu stângă 'mprejur și porni îndărăt în pas alert.

Sutton și sora lui rămaseră pe loc și se uitară după el până ce dispăru în întuneric.

— Nu pricep, spuse Francis în șoaptă.

Cynthia tăcea consternată și-și urmă apoi mecanic fratele, care ținea în mână pălăria neagră a tatălui lor.

Mai aveau încă cinci sute de metri de umblat până să ajungă la căsuțele muncitorilor agricoli, dar abia străbătuseră jumătate din distanță când văzură deodată pe șosea o umbră. Francis scoase numaidecât revolverul și luminează cu lampa.

Cynthia rămase cu câțiva pași în urmă. Inima îi bătea de mai-mai să se spargă. Dar când văzu că era un polițist, răsuflă ușurată.

— Nu, răspunse omul la întrebarea lui Sutton, pe-aici n'a trecut nimeni. De trei ore n'am mai văzut niciun om.

Stătea aci la post pentrucă voia să pue mâna pe niște braconieri. Francis îi explică la iuteală situația.

— Hm, făcu polițistul, asta-mi pare ceva aranjat înadins ca să vă ducă pe un drum greșit. Așteptați, vă rog, un moment ca să-mi iau bicicleta. Am ascuns'o acolo în dosul tufișurilor celora. Apoi merg cu d-voastră îndărăt.

La întoarcere Francis mai dădu unele amănunte.

— Cu siguranță că a fost numai o șiretenie, declară acum polițistul cu hotărâre. De ce să-și fi dat oamenii osteneala să vă divulge pe unde-o apucaseră? Doar nu cumva credeți că aveți în bandă vreun prieten?

Sutton tăcu. Acum pricepea hotărârea lui Amber de a se 'ntoarce.

Șoseaua ducea în jos, și în zece minute putură vedea casa.

— Sper că Peter — începu tocmai Francis, când deodată se auziră două focuri de revolver.

Detunăturile răsunară puternic prin tăcerea nopții.

Una după alta urmară încă trei împușcături. Polițistul își făcu vânt pe bicicletă.

— Luați și arma! strigă Francis întinzându-i browning-ul.

Polițistul coborî movila cu o iuțeață amețitoare. Cynthia și fratele ei alergau după el.

În cele din urmă ajunseră gâfâind din greu la poarta grădinii și găsiră acolo pe Amber și pe polițist, sfătuindu-se.

— Toate bune, spuse Amber mulțumit.

— Dar tata unde e?

— E iarăși în casă. L-am găsit legat cobză și cu un căluș în gură, în seră, tocmai în partea cealaltă a grădinii.

O luă de braț și o duse spre casă.

— A făcut o mică plimbare și în timpul acesta l-au atacat. Nu, nu e rănit. Trei vlăjgani au sărit pe el.

— Și unde sunt acum?

— Au fugit. La capătul drumului îi aștepta un automobil. Polițistul a pornit acum în urmărirea lor. Speră să-i ajungă, dar n'are cea mai mică șansă, dacă nu se 'ntâmplă ca mașina să aibă o pană.

Intrară în sufragerie și Amber îi întinse Cynthiai un pahar de vin ca întăritor.

— Hai, așează-te, am să-ți povestesc totul cu deamănuntul. Înștiințarea aceea de pe poarta ușii mi-a părut numaidecât foarte ciudată, și bănuiala mea a crescut și mai mult când n'am mai văzut urme de

pași pe șosea. Toată povestea asta mi-a părut doar o șiretenie care să ne facă să ne depărtăm de casă, iar ei să aibă timp să-l răpească pe tata. Când m'am întors, am mai cercetat în fugă grădina, și o întâmplare fericită m'a dus la seră. Acolo l-am văzut pe tata zăcând pe un morman de frunze veștede și de resturi. Era legat și avea în gură un căluș. Abia l-am liberat pe el, că am auzit afară o voce. Trei oameni se furișau deacurmezișul peste gazon înspre poarta grădinii. Era prea întuneric ca să fi putut recunoaște cine era, dar am fugit repede afară și le-am strigat să stea pe loc.

— Am auzit împușcături.

Amber surîse înfuriat.

— A fost răspunsul la strigătul meu. I-am urmărit până la șosea. Au tras din nou asupra mea, iar eu am răspuns. Cred chiar că pe unul dintre afurisiții aceștia de bandiți l-am nimerit.

— Sper că tu nu ești rănit, spuse ea îngrijată.

— Nu, câtuș de puțin, răspunse el satisfăcut.

— Dar eu tot nu pricep ca lumea, toată chestia asta, spuse Francis. Adică de ce voiau derbedeii ceia să-l răpească pe tata?

Amber clătină din cap.

— Și mie... dar se'ntrerupse brusc. Ia
haidem repede în bibliotecă.

Il urmară.

— Hallo, strigă el. Par'că adineaori stin-
sesem lumina

Marele candelabru lumina ca ziua și vă-
zură că una din ferestre era deschisă. Când
se uitară mai bine prin odaie mai descope-
riră că ușa safeu-lui atârna strâmbă în ha-
lamale.

Amber dădu din cap.

— D-aia ne-au momit așa dar afară din
casă, spuse el încetișor. Aici e mâna lui
Whitey și trebuie să recunosc că și de data
asta a aranjat al dracului de șiret lucrurile.

— Tare-aș dori să mă iei cu d-ta îl rugă
tânărul, dar Amber scutură energic din
cap.

— Nu, d-ta rămâi aici.

Era înfășurat într'o manta groasă de
automobilist, și-și trăsesese adânc pe frunte

șapca de călătorie. Cynthia mai găsisese timpul să-i prepare la iuteală masa.

El se uită la ceas.

— Unu. Iată că vine și mașina.

Auziră sgomotul motorului, în clipa când mașina trase la ușa casei.

— Viu cam târziu, spuse polițistul scoțându-și bicicleta din automobil. Dar a mers greu până am sculat din somn oame-nii și pe deasupra m'a mai întârziat și raportul la secție mai mult decât m'am așteptat. La Scotland-Yard am trimis o telegramă și drumurile principale spre Londra sunt supravegiate.

— Are să fie probabil prea târziu, răspunse Amber, deși au nevoie de cel puțin o oră și jumătate.

Își luă în grabă bun rămas dela Cynthia și dela fratele ei și urcă lângă șofer.

❖

Amber se trudise să găsească locuința lui Whitey. Deabia la ora trei și jumătate se opri la colțul străzii în care era micul hotel. Amber dădu ordin șoferului să-l aștepte într'o cafenea din apropiere. Apoi sună și spre mirarea lui i se deschise nu-

maidecât. Îndeobște portarii de noapte nu sunt chiar atât de iuși, dar omul acesta era complet treaz și grăbit. Probabil însă că așteptase pe altcineva decât pe Amber, căci voi să 'nchidă repede ușa.

— Ce doriți? întrebă el ursuz.

— Aș dori să iau o cameră pentru noapte, răspuse Amber. Chiar acum am venit de pe Continent.

— Dar aveți o întârziere grozavă, făcu portarul bănuitor. Trenul de Paris vine pe la unsprezece!

— Am venit via Newhaven, răspuse Amber nepăsător. Presupunea că celălalt n'avea de unde să cunoască acest drum puțin întrebuintat.

— Nu v'aș putea spune dacă vă pot da o cameră. Aveți cu d-voastră bagaj!

— N'am, l-am lăsat la gară.

Amber băgă mâna în buzunarul dela piept, scoase mai multe bancnote, și-i întinse o hârtie.—Dar n'am deloc gust să stau toată noaptea în stradă și să discut cu dumneata. Ține pentru dumneata cinci pfunzi.

Atitudinea dușmănoasă a portarului se schimbă brusc și omul se dădu la o parte.

— Înțelegeți, cred, că...

— Da, da, înțeleg totul. Imi puteți da o cameră la etajul al doilea?

— Nu, e ocupat. Acolo locuiește un domn pe care tocmai îl așteptam când ați sunat d-voastră.

— Aha, care vasăzică un fel de fluture de noapte?

— A mai fost odată aici azi noapte, cu vreo oră înainte. Pe urmă a plecat iar în oraș, mai avea treabă.

Amber căpătă o cameră la etajul al treilea și mai află dela portar că și celelalte două camere dela acest cat erau libere. Acesta mai întrebă pe noul pasager, dacă nu mai are vreo altă dorință și nemai căpătând nici o însărcinare se retrase.

Amber trase încordat cu urechea când omul coborî scara, căci în primul rând voia să știe dacă treptele nu scârțâiau. Și constată cu satisfacție că nu era cazul. Mai așteaptă încă puțin, își scoase apoi ghetetele și coborî pe furiș la etajul al doilea.

Aci se găseau trei camere legate între ele prin uși. Cu ajutorul câtorva mici instrumente pe care le purta întotdeauna la sine, Amber intră fără nici o greutate. Ajunse dintr'o sufragerie într'un dormitor și în cele din urmă într'un birou. După ce cercetase în fugă primele două camere, își concentră toată atenția asupra celei de a treia. Pe o masă mare se găseau scri-

sori și ziare a căror dată dovedea că Whitey nu fusese pe aici de două zile. Dar hârtiile furate nu erau de găsit nicăeri. Pe semne că Whitey le mai purta încă la el. De altfel nici nu se prea așteptase să le găsească îndată. Tocmai începuse să cercezeze un teanc mare de ziare vechi când auzi pe stradă pași care se opriră în fața intrării hotelului. În clipa următoare se auzi sunând.

După o secundă Amber era pe coridor. Auzi o convorbire între portar și alte două persoane și urcă scara. În fața ușii care dădea în camera sa rămase pe loc și trase cu urechea.

În sus veneau Whitey și Lambaire. Ii recunoscuse după voce. Whitey deschise una din cele două uși pe care Amber nu le atinsese și intră împreună cu prietenul său.

Când totul intrase iarăși în liniște, Amber coborî din nou fără zgomot scara, deschise ultima ușa, și se furișă înăuntru. Ușa de legătură spre ultima cameră era foarte subțire, așa că el putu să prindă câteva frânturi de convorbire cu toate că cei doi complici vorbeau încet.

— Am rămas paf, spunea tocmai Whitey, când l-am văzut pe bătrânul... eram convins că e mort de mult... dar acum trebuie să ne punem pe lucru.

— Rana lui Coals e gravă?

— Nu, e numai o împuşcătură în picior... porcul... canalia...

Amber rânji în întuneric de aceste complimente.

— Iată vasăzică şi prospectul lor.

Se auzi foşnind hârtie, apoi urmă o tăcere. Citeau probabil textul.

— Ah, făcu Lambaire şi mormăi satisfăcut. Cred că asta e tot ce ne trebuie. Trebuie să copiem numai decât textul, şi pe urmă nu mai avem nici o greutate să stabilim poziţia exactă a minei... Ehe, ia te uită, e şi o hartă aici.

— Trebuie bineînţeles că comparăm această schiţă cu o hartă mai mare, îşi dădu cu părerea Whitey. Nu pricep cum sunt însemnate aici satele....

— Sunt numiri indigene.

Whitey o studie cu înconcordare câţva timp.

— Am la mine acasă o hartă bună, spuse Lambaire, cred că e mai bine să ne ducem acolo şi atunci putem stabili exact pe harta mare locul minei. Acum nu mai e greu să arătăm ministerului Coloniilor pe unde trece vâna de diamante.

— Da, ai dreptate. Trebuie să trecem la fapte fără întârziere, Amber ne bănuieşte şi mâine ne sunt cu siguranţă toţi detectivii dela Scotland Yard pe urme.

Impături ambele manuscrise și le băgă într'un plic lungueț, apoi rămase pe gânduri.

— Tu ai auzit că a venit peste noapte la hotel un străin? Mi-a spus portarul.

— Da, dar ce ne pasă nouă.

Whitey clătină din cap.

— Mie-mi pare cu toate acestea cam ciudat. Trebuie să fim cu ochii 'n patru.

— Crezi poate.....

— Sunt nervos și mereu îmi vine 'n gând. Mă duc sus să-i văd ghetele.

— La ce?

— Nu mai tot întreba prostește. Ii vine omului să se dea cu capul de pereți când începi tu cu neghiobiile tale. La hotel lumea pune ghetele în fața ușii — n'ai băgat de seamă asta niciodată în viața ta? Și când te uiți la o pereche de ghete, poți deduce o groază de lucruri.

Intinse lui Lambaire plicul cu hârtiile furate.

— Ține-le la tine până mă întorc.

Whitey deschise ușa care dădea spre scară și urcă treptele.

Prietenul său rămase așteptând.

— Lambaire, șopti deodată o voce prin ușa întredeschisă.

— Ce e?

— Dă-mi plicul, repede!

În crăpătura ușii se ivi o mână.

— Rămâi acolo unde ești și dă-mi repede hârtiile.

Lambaire se supuse.

O mână apucă plicul, cealaltă închise repede ușa și apoi totul intră în liniște.

— Ce-o mai fi vrând iar Whitey ăsta? murmură Lambaire. Trebuie să fie ceva la mijloc. Îl cuprinse frica și se simți pâlind.

După câteva secunde Whitey intră în cameră.

— Sus nu e nimeni, spuse el cu răsuflarea tăiată. Am văzut numai o pereche de ghetе murdare ca vai de ele și încă de pământ galben. Și am găsit o pereche de mănuși: mănușile lui Amber.

— Amber!

— Da. Vasăzică ne-a urmărit. Haideți repede la tine acasă. Dă-mi plicul.

Lambaire îl privi îngrozit.

— Păi — păi ți l-am dat doar adineaură, răspunse el cu vocea întretăiată.

— Hai, nu mai începe, ce minți! strigă Whitey infuriat. Nu mi-ai dat nimic. Hai, hai scoate-l repede!

— Doar ți l-am dat adineauri, Whitey, spuse Lambaire, pe un ton aproape plângător. Când te-ai întors adineauri așa repede și mi l-ai cerut!

— Ce, m'am întors eu? Te pomenești că m'ai și văzut! Ei, ai de gând să răspunzi odată, scorie bătrână?

— Nu, de văzut, nu te-am văzut — doar ai băgat mâna numai prin ușe.

— Firește asta a fost Amber! Whitey înjură spumegând de furie. Hai mișcă. vino cu mine, măgar bătrân. Încă nu poate fi departe. Să vedem, poate-l mai ajungem.

Whitey coborî valvârtej scările, Lambaire îl urmă. Hall-ul era gol și ușa casei era dată de perete.

— Ia te uită colo cum fuge.

La lumina unui felinar văzură o umbră care fugea și se năpustiră în urmărirea ei.

Erau numai puțini oameni pe stradă. În vreme ce Amber alerga în ciorapi spre cheiul Tamisei.

— Puneți mâna pe hoț! răcnea Whitey.

La o oarecare depărtare trecea o mașină și Amber alergă spre ea.

— Puneți mâna pe hoț! strigă din nou Whitey.

La câțiva pași de mașină răsări un polițist.

— Mai domol, stimabile, și înfășcă pe Amber de braț. După câteva secunde ajunseră la fața locului și urmăritorii.

— Mi-a furat ceva, găfâi Whitey.

— Vă 'nșelați, răspunse politicoș Amber. Situația nu-l intimidase cât de cât.

— Percheziționați-l! strigă Whitey polițistului.

Amber râse.

— Dar bine, dragul meu Whitey, nu știi că polițistul nu mă poate percheziționa aici în stradă. Se vede că nu cunoști nici măcar cele mai simple reguli ale poliției.

Împrejurul lor se strânsese un mic grup și numaidecât se iviră încă doi polițiști. Amber băgă de seamă și se bucură, căci totul mergea ca la comandă.

— Ce aveți cu omul acesta? întrebă polițistul.

— Vreau să-mi dea înapoi lucrul meu! urlă Whitey. E un hoț! Uitați-vă numai la el, aleargă în ciorapi pe stradă. Percheziționați-l și dați-mi înapoi plicul cu manuscrise pe care mi l-a furat.

Cei doi polițiști își făcură drum prin mulțime și Whitey se simți deodată prost.

— Sunt gata să viu la secție, spuse Amber liniștit, dar denunț pe acești doi domni că au comis o spargere.

— Duceți omul la secție, strigă Whitey. Venim și noi numaidecât și dăm o declarație amănunțită.

Să mergem numaidecât cu mașina,

răspunse Amber, dar insistă să vie cu noi și d-lor.

O situație ca aceasta n'o prevăzuse Whitey. Acum își dădu seama — prea târziu — că intraseră într'o capcană și se prinseseră singuri. Căuta cu disperare o scăpare.

— Bine, declară el în cele din urmă cu un aer cât de nepăsător putu. Ne ducem numai până la hotel să ne luăm pardesiile.

Politiștii șovăi, dar nu putu să obiecteze nimic, era o noapte rece. Rugă pe unul dintre colegii săi să însoțească pe cei doi.

— Iar d-ta vii cu mine, se adresă el apoi lui Amber. Am impresia că te cunosc de mult.

— Cred și eu, răspunse Amber când se sui în mașină. Și dacă indivizii joacă o festă prostului d-tale de coleg, atunci să știi c'ai pățit-o!

— Nu-ți lua nasul la purtare, mormăi polițistul așezându-se lângă el.

— ...Și dacă ai fi avut doar un pic de minte, spuse mânios inspectorul, tot i-ai fi adus pe amândoi numaidecât!

Amber se încălzise la marele cămin din biroul inspectorului de serviciu, iar tânărul polițist stătea roșu ca focul și rușinat în fața superiorului său.

— Tot nu mai putem schimba nimic, d-le inspector, spuse Amber prietenos. E drept că în locul lui aș fi procedat mai inteligent, dar gândiți-vă la situație; un om aleargă în ciorapi cât îl țin picioarele și după el vin doi domni bine îmbrăcați și strigă tot timpul: Puneți mâna pe hoț! Puneți mâna pe hoț! Vedeți și d-voastră că e scuzabil că s'a lăsat înșelat de aparențe. Inspectorul se liniști.

— Da, aveți dreptate. Și eu m'ași fi lăsat indus în eroare probabil, din cauza ciorapilor.

Amber aprobă din cap și făcu cu ochiul polițistului care se uita la el recunoscător.

— Cred că nu mai are nici un rost să mai așteptăm. Amicii noștri probabil că au dat bir cu fugiții. Hotelul are o ieșire dosnică și cu siguranță că au scăpat pe acolo. Au de fapt oamenii d-voastră depline puteri să opereze o arestare?

Inspectorul clătină din cap.

— D-voastră îi acuzați pe cei doi de spargere și de alte crime și în cazul acesta trebuie să avem în primul rând un mandat de arestare. Un polițist poate bineînțeles să ia pe cineva la poliție, dar știți

și d-voastră că e un lucru riscat. Prea pu-
lini polițiști ar face așa ceva fără mo-
tive serioase.

Între timp un trimis adusese dela hotel,
ghetele și pardesiul lui Amber, așa că a-
cum era gata de plecare.

-- Eu mă duc la Scotland-Yard și dau
acolo amănuntele necesare. A venit mo-
mentul să arestăm odată banda. Am strâns
destul material ca să-i duc pe amândoi la
spânzurătoare fără să mai mă preocup de
ultimele lor văicăreli. Au înșelat ani de
zile în dreapta și 'n stânga și sunt niște
bandiți periculoși. Au pus în circulație
bani falși și au imprimat bancnote. Nu-
mai asta și ar fi destul ca să le asigure o
lungă internare la închisoare.

Lambaire și Whitey ajunseseră între-
timp la locuința lui Lambaire.

Comanda o preluase acum Whitey, ca
întotdeauna în clipe grele când era vorba
de trecut o criză și Lambaire se supunea
fără să crâcnească.

Acesta găsi în City o prăvălie care toc-
mai deschidea și cumpără acolo geaman-

tane pentru călătoria lor. Imbrăcămintele luă de la o altă prăvălie căci la hotel nu trebuia să se mai întoarcă.

Lambaire își pierduse toată energia. Ședea în sufragerie și înjura pierdut.

— N'are nici un rost să te mai necăjești, spuse Whitey. Suntem bătuți. Scoate carnetul de cecuri.

— Nu crezi c'ar trebui să mai încercăm să bluffăm pur și simplu oamenii prin îndrăzneală?

— Ce? Să-i bluffăm? Vasăzică ți-a înghețat complet mintea. Cum dracu vrei să-i bluffezi pe jurați? Ține-ți odată pliscul și fă ce-ți spun. Unde e carnetul de cecuri?

Lambaire îi întinse în silă carnetul și Whitey făcu o scurtă adunare.

— Așa: Șase mii trei sute de pfunzi avem la bancă, spuse el și respiră ușurat. E o sumă frumoasă. O să retragem șase mii două sute. O sută mai lăsăm, căci dacă luăm totul avem formalități prea lungi. Luă carnetul de cecuri și scrise citeț un cec pentru șase mii două sute de pfunzi. Sub stampila societății își scrise numele și întinse apoi lui Lambaire foaia. Acesta șovăi.

— Mai așteaptă o clipă, mormăi el când Whitey întinse mâna nerăbdător.

— Cine are să ridice banii?

— Eu, declară Whitey.

Lambaire îl privi bănuitor.

— Dece să nu mă duc eu la bancă? Mă cunosc foarte bine funcționarii.

— Ce, vrei să ridici tu banii; hoț cu ochi șășii? Câine, niciodată n'am putut să am încredere în tine!

— Dar fii serios. N'avea nici o grijă în privința banilor.

Cu mare greutate se stăpâni Whitey.

— Bine, îmbracă-te. De scăpat nu-mi scapi tu mie. Dar mișcă-te repede — peste câteva minute se deschid băncile.

— Doar n'am de gând să șterg putina. Cum poți să te gândești la așa ceva. Parcă eu te bănuiesc pe tine? Dar afacerile sunt afaceri.

— Hai, lasă oratoria asta tâmpită și du-te la bancă, răspunse acru Whitey.

Cedase pentrucă-i dăduse prin gând că putea fi periculos de mers la bancă și de scos banii. Era posibil să se fi și emis împotriva lor un mandat de arestare și în cazul acesta, banca ar fi fost supravegheată. Era însă de presupus ca poliția să nu fi lucrat chiar atât de repede.

Înainte de a pleca, Lambaire se mai duse în odaia lui și apoi porni cu mapa lui la bancă și lipsi o jumătate de oră. Când se 'ntoarse, Whitey stătea rezemat

cu spatele de cămin și aștepta cu o mutră strepezită.

— Iată, m'am întors — acum vezi că nu trebuia să te temi că am s'o șterg cu banii și c'am să te las pe tine cu buza umflată.

— Nu, așa e. De altfel am în tine mai multă încredere decât ai tu în mine. Dar cu toate astea, tot ai fost o clipă ispitit s'o iei la sănătoasa, când ai ieșit dela bancă.

Lambaire se făcu roșu ca focul.

— Cum— de unde știi — adică ce vrei să spui cu asta? Întrebă el cu voce tare.

— Am venit pur și simplu după tine. Am luat și eu un taxi.

— Și mai spui că ai încredere în mine, răspunse Lambaire cu amărăciune.

— Probabil că tot n'am, declară Whitey cu sânge rece. Am luat doar niște măsuri de prevedere foarte naturale și înțelepte.

Lambaire râse în silă. Apoi scoase din buzunarul dela piept un pachet gros de banonote.

— Aceasta este partea ta și aceasta a mea, spuse el. Am cerut să-mi dea numai hântii de câte cincizeci de pfunzi. Să ți le număr. Luă cu abilitate bancnotele în mână și numără repede șaizeci și două. Nici un funcționar de bancă n'ar fi putut-o face mai bine ca el.

Whitey le împături și le băgă în buzunar.

— Ce ai de gând acum? întrebă el.

— Plec în Olanda, via Harvich. E mai bine să ne despărțim.

Whitey aprobă din cap.

— Eu plec via Irlanda, minți el și se uită apoi la ceas. Era aproape ora zece. Probabil că am să te revăd mai târziu. Se întoarse spre ușă și plecă.

Când se întoarse, celălalt dispăruse.

La ora unsprezece pleacă din gara Victoria un tren spre Continent, dar este un tren primejdios deoarece e supravegheat încontinuu de detectivi. Whitey știa foarte bine acest lucru. Un altul pleacă la aceeași oră de la Holborn și mai oprește odată la Herne-Hil.

Whitey se hotărî să plece împreună cu un grup de excursioniști. Voia să meargă cu un taxi până la Herne-Hill și acolo să urce în tren. Când ieși din biroul de voiaj îi fulgeră deodată prin cap un gând.

Se duse la casă și ceru să i se schimbe două bancnote.

— Dați-mi, vă rog, de o sută de pfunzi bani franțuzești.

Scoase din portmoneu două hârtii de câte cincizeci de pfunzi și le întinse prin ghișeu.

Funcționarul examinează cu luare aminte hârtiile și se uită apoi mirat la Whitey.

— N'ați observat nimic la bancnote? întrebă el cu glasul sec.

— Nu.

O spaimă nebună îl cuprinse deodată pe Whitey.

— Ambele hârtii poartă aceleași numere
— sunt falsificate.

Whitey scoase mecanic din buzunar întregul teanc de bancnote și le privi. Toate aveau acelaș număr. Fața lui arăta într'adevăr consternare și se făcuse albă ca varul, și asta îl salvă momentan.

— Ați fost înșelat?

— Da, trebuie să alerg numaidecât la poliție ca să denunț pe cel care mi le-a dat.

Luă funcționarului cele două hârtii din mână și ieși din birou.

Sări într'un automobil și dădu adresa locuinței lui Lambaire.

Acesta plecase când sosi el. Nici vorbă că și cu Harwich îl mințise, de asta nu se mai îndoia acum Whitey.

Se duse în dormitorul lui Lambaire în care fuseseră lăsate multe lucruri. Whitey deschise un cufăr și băgă înăuntru pachetul de bancnote false. Dacă avea să fie arestat să nu se găsească hârtiile acestea la el. Scotoci camerele ca să găsească vreun punct de reper pentru ruta care o alesese Lambaire și în cele din urmă găsi

chiar un mers al trenurilor care se deschise la o anumită pagină. Când se uită cu multă luare aminte își dădu seama că nu era un mers al trenurilor ci broșura unei societăți de voiaj.

— „Călătorii de iarnă în Franța”, citi Whitey cu voce tare. Hm, nu e rea ideia. spuse el apoi și surâse cu furie.

În general trenurile cu escursionişti, nu sunt supravegiate de detectivi.

Trenul pleca la unsprezece fără un sfert dela Holborn. Whitey aruncă o privire pe ceas: ora zece și patruzeci. Așa dar nu mai putea apuca trenul, dar deodată îi veni o idee.

Se duse la telefon și ceru legătura cu biroul de informațiuni dela gara Victoria.

— Vă rog, trenul care pleacă la ora zece și patruzeci și cinci din Holborn, mai oprește și la alte gări londoneze?

— Da, până la Penge, oprește la toate stațiunile.

— Când pleacă dela Penge?

Așteptă nerăbdător în timp ce funcționarul căuta în mersul trenurilor.

— La ora douăsprezece și optsprezece. Whitey respiră. În cazul acesta mai poate avea noroc. Se repezi grăbit în stradă și alergă la prima stație de taxi.

— La gara Penge, strigă el șoferului.

Plătesc douăzeci de şilingi mai mult, dacă ajungem acolo înainte de douăsprezece şi optsprezece.

Omul ridică din umeri.

— De încercat, încerc cu dragă inimă.

Taxiul porni vâjâind cu o iuţeală interzisă deacurmezişul Londrei şi la douăsprezece şi şeptesprezece minute se opri în faţa gării.

Trenul stătea pe peron gata de plecare iar Whitey se repezi ca o furtună în sus pe scări.

— Biletul, vă rog! spuse controlorul.

— Încă n'am luat — plătesc în tren.

— Fără bilet nu puteţi trece.

Trenul era numai la zece metri departe de Whitey şi în clipa aceasta se puse încet în mişcare.

Whitey încercă să scape cu fuga de funcţionar, dar mâna puternică a omului nu-l lăsă să treacă.

Whitey stătea în faţa lui alb ca un mort şi cu degetele svâcnind. Avea o înfăţişare atât de jalnică, încât omului i se făcu în cele din urmă milă de el.

— Imi pare rău, spuse el. Am ordin. — Tăcu brusc şi se uită în direcţia trenului care pornia. Apoi se aplecă înainte şi deschise bariera: Fuga — fuga—alergaţi după el, trebuie să mai oprească odată — trece-

rea nu e liberă — tocmai bine îl mai ajun-geți!

Cele din urmă vagoane de bagaje mai erau încă în dreptul capătului peronului. Whitey, alunga de parcă i-ar fi fost viața în joc și ajunsese ultimul vagon tocmai în clipa când trenul pornia din nou.

Se prăbuși în scaunul conductorului. Whitey era un om puternic, care nu se lăsa ușor învins și în împrejurări obișnuite ar fi suportat încordarea aceasta cu ușurință, dar acum era sleit de puteri, căci trădarea lui Lambaire îi făcuse multă inimă rea.

— Canalic afurisită, spuse el în șoaptă și degetele i se sgârciră nervos.

Mai puțin îl necăjia pierderea banilor decât murdăria purtării lui Lambaire care intenționat îi dăduse bancnotele false pentru ca să fie cât mai curând arestat. Și acum luă o hotărâre. Whitey avea vederile lui proprii despre bine și despre rău, despre îngăduit și neîngăduit.

Pe Amber nu era supărat, ci-i recunoștea superioritatea. Nu era furios nici pe legea care acum îl urmărea. Furia lui se îndrepta numai împotriva lui Lambaire al cărui ajutor fusese el ani de zile. Câte excrocherii cu întemeieri de societăți fictive făcuseră ei, câți bani câștigaseră cu „argini spaniol”! Nu odată falsificaseră ei bani.

Și hărțile de cincizeci de phunzi pe care i le dase astăzi Lambaire erau niște rămășițe ale activității lor comune de mai de mult. Pe atunci nu putuseră să puie în circulație hărțile, pentrucă purtau toate, prostește, acelaș număr.

— Pentru public nu erau destul de bune, dar mie nu s'a sfiit canalia să mi le strecoare! gândi Whitey și strânse fălcile.

Conducătorul voi să'nceapă o convorbire cu el, dar Whitey rămase monosilabic spunând numai „da”, sau „nu”.

Când trenul opri în Chatham, ploua cu găleata. Whitey își ridică gulerul, își trase pălăria pe ochi, își puse la gură o batistă, se dădu jos din ultimul vagon și porni repede dealungul trenului. Vagoamele de clasa treia erau aproape goale. Excursia de iarnă nu părea să fi găsit multă căutare. Whitey se interesa însă numai de compartimentele de clasa întâia și descoperi curând pe Lambaire în unul din ele, cam pe la mijlocul trenului. Acesta sedea singur și compartimentele de alături erau și ele goale. Când răsună semnalul de plecare, Whitey suî în vagon.

Și alții mai știau că Lambaire era în trenul acesta. Amber străbătea Kent-ul cât de repede îl putea duce mașina. Dacă ar fi știut că trenul oprește în Penge l-ar

fi putut ajunge acolo. Și ar fi fost în orice caz mai bine pentru Lambaire și Whitey.

Inspectorul-șef Fells dela Scotland Yard îl însoțise pe Amber.

— Prindem trenul chiar în port, își dădu Amber cu părerea, când se uită la ceas. Desigur că ați dat dispoziții să avem la față locului detectivi?

Insoțitorul său dădu din cap afirmativ. În acest tempo repede îi venea greu să vorbească.

Ajunseră pe chei puțin timp înainte de intrarea trenului. Vagoanele se goliră încetul cu încetul și pasagerii se duseră la vapor. La fiecare punte de îmbarcare stăteau doi detectivi și observau cu atenție pasagerii. În cele din urmă trecuse și ultimul pe bord.

— Asta n'o mai pricep, spuse Amber desamăgit. Să nu fi venit oare?

Deodată veni în fugă spre ei un funcționar al căilor ferate.

— Sunteți dela poliție? strigă el încă de departe. Veniți vă rog încoace. Intr'unul din vagoane e ceva suspect — nu vrea să se dea jos un pasager.

Intr'o clipă ajunseră la compartiment. Amber deschise ușa.

— Hai, hai, vino afară, Whitey, spuse el liniștit.

Dar omul dinăuntru, care ședea într'un

colț, număra fără grabă două teancuri groase de bancnote și nu se sinchisea de el.

— Asta-i o hârtie bună — și asta-i o hârtie bună — hei, de mi le-ai fi dat tu astea, Lambaire! Dar mi-ai dat pe ale false — întotdeauna ai fost un gogoman — un gogoman! Gemu legănându-se într-o parte și într'alta.

— Hai, vino afară! spuse Amber încă o dată.

Whitey se holbă acum la el și se sculă de pe scaun.

— Hallo, Amber, răspunse el zămbitor. Stai că vin... ce mai face Fluviul Stelelor? Ia te uită aici ce faină afacere — bani buni — ia te uită numai!

Și-i puse sub nas o mână de bancnote. Amber se dădu speriat îndărăt, căci erau pătate cu sânge.

— Sunt toate veritabile, explică Whitey cu buzele tremurânde. În ochii lui lucia nebunia.

Celelalte erau false.—De aceia l-am omorât pe Lambaire. Prea de tot a vrut să mă joace!

Și izbucni într'un râs sălbatic.

Sub scaun îl găsiră pe Lambaire. Whitey îi descărcase un glonte în inimă.

.. SFARȘIT

EDGAR WALLACE

FLUVIUL DIAMANTELOR

Acțiunea romanului se desfășoară emoționantă și plină de surprize, pe două fronturi: la Londra și în jungla africană, unde urmărim peripețiile unei aventuroase expediții de explorare. Sunt în joc minele misteriosului Fluviu al Diamantelor. Pe deoparte o clică de financieri ver-roși, bestiali, care vor să acapareze aceste mine, pe dealtă frumoasa Cynthia și fratele ei Francis, copiii exploratorului, pierit, pecăt se credea, în căutarea fluviului. Ei devin ținta loviturilor neîtrerupte ale bandei — pentru motive și scopuri întunecoase ce se vor desvălui treptat. Și, dominând întreg romanul, iradiază figura încântătoare și micalită a unui ciudat protector al celor doi tineri, cavalerescul pungaș Amber, de paisprezece ori întemnițat și liberat, care în fond e. — Stăpâniți-vă curiozitatea. Uneltirile cli-cei fără scrupul se lovesc pas cu pas, în Londra, în Africa, de formidabilele și ingenioasele contralovituri ale atot-prezentului Amber. Primejdiile, exotismul, neprevăzutul, dragostea împânzesc toate paginile, adevărind mai mult decât oricând că:

„E CU NEPUTINȚĂ SĂ CITEȘTI
PE MAESTRUL WALLACE FĂRĂ
SĂ FII CAPTIVAT”.